Rose Estes & Tom Wham

SABIA LUI SKRYLING

CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

Rose Estes şi Tom Wham

Sabia lui Skryling

Capitolul 1

Trosnind, focul se mistuise, lăsând doar un pat de jăratic; cele trei persoane aflate la masă picoteau. A patra se ridică în linişte şi se furişă afară în răcoarea nopţii. Câteva clipe mai târziu, hangiul se îţi din bucătărie şi scutură din cap.

— Când naiba or să plece? mormăi el pentru sine.

Bătrânul intră în sufragerie şi începu să strângă farfuriile şi cănile împrăştiate pe masă. Cei patru eroi de Cairngorm fuseseră mai mult decât bineveniţi la început, iar el le oferise cu dragă inimă mâncare şi adăpost atât cât au vrut. Doar îl respinseseră pe Schlein şi oştile ticăloase ale Stăpânului Întunericului. Ca urmare, îngrozitoarea Negură, ciudăţenia ca un nor care se insinua necontenit peste lumea civilizată dăduse înapoi şi acum acesta era un ţinut mai fără griji. Dar cei patru locuiseră aici toată iarna, fără să dea vreun semn că ar vrea să plece şi mâncându-i tot ce avea prin casă. Deşi, mulţumită lor, cel puţin *avea* o casă. Oftă şi, târându-şi picioarele, se întoarse cu o tavă plină de vase, o trânti cu zgomot pe masă, apoi urcă în camera lui să se culce.

Hathor tresări din somn la zgomotul din bucătărie şi privi leneş în încăpere. Strălucirea palidă a cărbunilor accentua părul roşu care-i acoperea capul masiv. Deşi lumina era slabă, căutătura lui pătrunzătoare de trol desluşi totul. Acolo era Bith, cu părul ei lung şi negru care se revărsa pesta umerii moi, şi tânărul războinic, Cal, moţăind la masă cu piatra de ascuţit strânsă la piept. Endril era plecat, ca întotdeauna. Elful îşi făcuse obiceiul să dispară în fiecare noapte în pădurile de fagi din jurul satului.

„O gaşcă mai ciudată nu cred că s-a mai adunat vreodată”, gândi trolul. Erau toţi nişte fiinţe fără căpătâi. El însuşi părăsise grotele întunecate şi renunţase la lumea trolilor ca să trăiască printre oameni; Cal era un soldat fără slujbă, al cărui stăpân dispăruse misterios de pe câmpul de bătaie, apoi şi de pe suprafaţa pământului; Endril nu mai trăia printre elfi şi refuza orice explicaţie în legătură cu asta; dar cea mai ciudată dintre

toţi era Bith, fiica atotputernicei şi influentei vrăjitoare Morea. Renunţase la viaţa fără griji de la castelul mamei, acum înghiţit de Negură, ca să-şi urmeze propriul drum.

Hathor duse halba la gură şi sorbi restul de bere cu o înghiţitură zdravănă, apoi râgâi zgomotos. Se aplecă şi o scutură pe Bith cu blândeţe.

— E devreme să ne culcăm, spuse el încetişor.

Tânăra prinţesă fremătă.

— Oh… tu eşti, Hathor…

Se răsuci şi se întinse ca o pisică, apoi îl bătu pe creştet pe adormitul Cal:

— Scoală-te ca să te culci, chicoti ea.

— Hm? Ce?

Caltus Talienson, soldatul de odinioară, se dezmetici din visurile lui războinice şi fu mulţumit să afle în preajma sa căldura focului şi a prietenilor.

— Am spus: scoală-de-te-culcă!

— Ha! Bună glumă! pufni Cal.

Privi spre foc, apoi îşi puse piatra înapoi într-un săculeţ aflat la cingătoare şi-şi băgă în teacă sabia împodobită – o captură din bătălia de la Cairngorm.

— Trebuie să fie târziu. Bănuiesc că Endril o fi prin pădure…

Hathor încuviinţă.

— Cred că e nebun, continuă Cal, în timp ce se îndreptau cu toţii spre scară. Niciodată n-am avut parte de aşa ceva… paturi grozave, cu aşternut curat în care să tot dormi, şi el îşi petrece nopţile în pădure.

Bith stinse lumânarea şi se strecură cu voluptate sub pătură. Trebuia să-i dea dreptate lui Cal în privinţa paturilor. Nu mai dormise în asemenea condiţii de multă vreme. Cam din perioada petrecută în castelul mamei, înainte de Negură. Viaţa grea din ultimul an, nopţile sub cerul liber, uneori cu capul pe o piatră, alteori fără somn, acum erau doar amintirea unui coşmar îndepărtat. O pală de aer rece pătrunse printr-o spărtură din fereastră, închise ochii şi se lăsă purtată… într-un palat miraculos.

Salonul impunător era acoperit cu tapiserii viu colorate şi luminat de torţe fumegânde. În capătul întunecat al încăperii Bith putu zări un bărbat aşezat pe un tron auriu. O îndemnă să

se apropie şi ea pluti spre el. Omul îi părea oarecum cunoscut. Avea o faţă prelungă, o barbă scurtă şi ascuţită şi era înveşmântat într-o mantie albă de blană. Apăru o pernă de mătase şi ea se aşeză. Bărbatul îi zâmbi curtenitor. Deodată îl recunoscu! Era fratele lui Odin, regele Idolilor din Nord. Chiar el, cel care-i adunase pe cei patru proscrişi pentru a-i trimite să înfrunte primejdia!

— Vili! exclamă Bith.

Bărbatul bogat înveşmântat tresări la auzul acestui salut familiar, dar îşi înăbuşi vanitatea.

— Poţi să renunţi de data asta, Elizebith, la a mi te adresa cu Luminăţia Ta, Preamărite Stăpân, Cârmuitor al celor Douăsprezece Sfere. A trecut mult timp de când am stat de vorbă…

Vocea îi era numai dulceaţă. Bith sări de pe pernă şi visul începu să pălească. Vili se ridică iute şi vorbi:

— Nu, nu. Ascultă-mă. Am nevoie din nou de oamenii mei de încredere, şi nu e timp de pierdut!

— Nu mai vreau să te ascult, izbucni Bith. Ne-ai promis o mare răsplată dacă dăm o raită pe la acel vrăjitor şi distrugem sabia aia nenorocită… şi ce-am primit? Nimic! Vrăjitorul era o păcăleală şi a trebuit să-l înfruntăm pe Schlein şi armata Stăpânului Întunericului! Ne-ai minţit!

— Nu a căpătat Cal stindardul tatălui său? o potoli zeul. Şi nu aţi dobândit voi o rezervă frumuşică de ingrediente magice? Şi nu v-a tihnit vouă traiul fără griji din ultimele luni?

— Mi-ar fi greu să numesc loc de huzur un han prăpădit într-un cătun la marginea pădurii, se răsti Bith. M-am născut prinţesă şi am crescut într-un palat. Am fost servită de slugi. Şi, şi… o jerpelită de pânză şi câţiva saci cu ierburi nu mi se par o plată generoasă! Iar pentru Hathor sau Endril nu s-a găsit mai nimic!

— Endril a fost foarte mulţumit în ultimul timp, în pădurea de fagi, iar în ceea ce-l priveşte pe trolul tău, Hathor, este o creatură simplă şi nevoile lui sunt puţine… Dar destul despre trecut! De data asta pot face mai mult pentru voi. Acum, că voi patru aţi reuşit să distrugeţi prima Sabie Runică, am mai multă putere. Dar mai sunt şi alte săbii care trebuie recucerite. Vă aşteaptă lucruri mari la capătul acestei aventuri.

— Nu, nu, n-am să mai ascult nimic! ţipă Bith. Îşi plesni

obrazul şi se întoarse. Uriaşul salon dispăru, iar ea ateriză pe podea cu o bufnitură, încurcată în pături.

— Ooof! spuse în timp ce se aşeza cu greutate şi îşi aduna gândurile. Nu va pune mâna pe mine de data asta! hotărî ea.

Se ridică şi aranjă din nou aşternutul, îndesând temeinic colţurile cuverturilor, apoi se aşeză pe pat şi privi pe fereastră în noaptea rece de primăvară. I se păru că vede umbra mişcătoare a lui Endril apropiindu-se printre copaci. Capul îi alunecă uşor şi căzu într-un somn fără vise.

Elful Endril, rezemat de copacul său favorit, indiferent la aerul rece al nopţii, îşi încolăci genunchii cu mâinile. Era o pădure de fagi tânără şi verde care era fericită să-l aibă la sânul ei. Endril era mulţumit că ajutase la îndepărtarea de acest loc a Negurii care-l slujea pe Stăpânul Întunericului, chiar dacă izbânda celor patru la Cairngorm nu era decât vremelnică. Gândul îl zbură la pădurile de altă dată, acum pierdute pentru totdeauna în spatele Negurii. Închise ochii şi inspiră adânc.

O pădure nesfârşită… un abur albăstrui, poate pâcla zorilor, umplu aerul, iar pădurea era bătrână şi înaltă… Endril hoinărea printre stejarii uriaşi care-i şopteau paşnic, cu glasuri străvechi:

— Apropie-te, Endril, murmură un bătrân copac noduros ce abia se zărea în ceaţă, vino şi aşează-te în iarba mătăsoasă, la picioarele mele.

Elful îşi făcu drum printre nişte tufişuri şi un buştean prăbuşit şi se aşeză, contemplând copacul care vorbise. Pentru o clipă fu linişte, dar în timp ce privea trunchiul, o figură apăru pe coajă. Clipi, şi figura deveni mai clară. Da, asta era, o pereche de ochi, un nas, o gură… chiar şi o bărbiţă. Era o faţă pe care o mai văzuse, reflectată în apă şi mai târziu pe lama unei săbii. Un zâmbet cinic răsări pe faţa lui Endril, în timp ce vorbi:

— Ei, dar nu cumva e chiar Preamăritul Stăpân, Vili, Cârmuitor al celor Douăsprezece Sfere!

Elful se înclină uşor.

— Bun, răspunse faţa de copac. Ştiam că pot să mă aştept la puţin respect din partea ta! Sunt încredinţat că-ţi prieşte la Cairnwald.

— A fost destul de plăcut, Stăpâne Mareţ.

Endril dădu drumul cu greutate ultimului compliment. Vili făcuse destul de puţin pentru cei patru, după ce-i băgase în

bucluc, iar comorile promise pentru distrugerea Sabiei Runice la Cairngorm nu se materializaseră. Ridică din umeri. Ştia că e mai bine să măgulească vanitatea lui Vili decât să îl insulte.

— În regulă, acum să discutăm o afacere. Se întâmplă să am din nou nevoie de slujitorii mei. În ţară se pune la cale o nelegiuire.

— Te aştepţi să îndeplinim o altă misiune pentru tine, Stăpâne? îl întrerupse Endril, căznindu-se să rămână politicos.

Copacul îşi scutură frunzele, ca atins de o briză neaşteptată.

— Desigur, zise Vili iritat. Acum dă-mi voie să termin ce am de spus…

— Totuşi, dacă-mi amintesc bine, existau anumite promisiuni făcute unui grup de proscrişi pe care i-ai chemat cu multe luni în urmă…

— Promisiuni care vor fi ţinute, bubui Vili cu voce profundă, acompaniat de un mare freamăt de frunze.

— Ştiu că am adormit, spuse repede elful, dar acum prefer să mă trezesc, pentru că noi am decis să nu mai plecăm urechea la promisiunile tale.

— Nu! Aşteaptă!

Endril se trezi dârdâind şi îşi strânse braţele ca să se încălzească. Rămăsese nemişcat şi răcoarea îi pătrunsese în trup. Dintr-o dată perspectiva căldurii de la han i se păru foarte atrăgătoare şi o luă înapoi prin pădure. Ajunse în luminiş şi văzu clădirea în depărtare. La al doilea cat, la fereastră, distinse o formă întunecată. Era Bith şi privea în direcţia lui, aşa cum se aştepta.

Trolul Hathor se răsucea neîncetat pe rogojina lui de paie. Era prea mătăhălos pentru orice pat din han, aşa că se mulţumea să doarmă pe duşumea. Puţin îi păsa. Dar în noaptea asta nu reuşea să adoarmă.

Amintiri îndepărtate continuau să-l aducă din trecut imaginea oaselor şi a sângelui, a morţii şi a agoniei, a peşterii trolilor, umedă şi întunecată, pe care o părăsise de mult.

Pe neaşteptate imaginile se cristalizară, luând chipul unui trol mare şi palid. Un trol cu părul roşu ca al său, aflat într-o peşteră luminată puternic. Trolul îi vorbi lui Hathor cu o voce ciudată. O voce pe care o mai auzise în somn.

— Bun venit, Hathor. S-a ivit o treabă importantă de făcut şi

am nevoie de serviciile unui trol bun şi săritor ca tine.

— Acum ştiu! exclamă trolul. Tu, Vili! Pleacă de aici! Bith spunea să nu vorbim cu tine.

Hathor lăsă să-i scape un urlet şi se ridică brusc în întuneric. Cotul lui lovi cu zgomot o măsuţă aflată de-a curmezişul camerei. Cal îl privea din patul său.

— Ce e, Hathor? întrebă băiatul.

— Vocea... Vili – îngăimă el – vrea ca noi să facem ceva.

— Ştiu, răspunse Cal ridicându-se. Tocmai m-a vizitat şi pe mine. Să vedem dacă a ajuns şi la Bith. Cei doi ieşiră în holul slab luminat şi se grăbiră spre camera lui Bith. Cal se opri brusc şi Hathor se ciocni de el destul de rău.

— Au!

Elizebith de Morea era acolo, în faţa lor, pe coridorul întunecos. Endril apăru din întuneric şi li se alătură. Cei patru se priviră o clipă unul pe altul, apoi Bith spuse:

— Hai jos, să aruncăm câteva vreascuri pe foc şi să discutăm despre toate astea.

Vorbise cu autoritate, în timp ce tropăiau pe scări, hangiul deschise uşa şi-i privi coborând. Mormăi ceva în barbă, trase un căscat, apoi trânti uşa în urma lui.

Capitolul 2

Focul licări jucăuş, cu vigoarea reînnoită, arzând cu poftă lemnul pe care i-l aruncase Hathor. Cei patru se ghemuiră mai aproape de flacără, ca să alunge frigul şi, poate, ca să se mai îndepărteze un pic de Vili, de vreme ce zeului îi stătea în putere să se arate în special în obiectele reci... o baltă, tăişul unei săbii. Acum, spre nemulţumirea tuturor, îşi făcuse drum şi în visurile lor. Fiecare descrise la rândul său întâlnirea cu zeul.

— Am crezut că am terminat-o cu el, spuse Bith categoric. Nu i-a mai vorbit nici unuia dintre noi de luni de zile.

— A fost doar o problemă de timp, răspunse Endril cu gravitate. Dar ştiam că va veni iar după noi. Nu cred că va renunţa, până nu-i vom distruge toate Săbiile Runice.

Elizebith se ridică în picioare cu spatele la foc, şi li se adresă cu mâinile în şolduri:

— Nu vom mai lucra pentru el! Am fost cu toţii de acord!

— Atunci de ce mai suntem împreună? întrebă elful.
— Pentru că… pentru că am devenit prieteni!
Ceilalţi încuviinţară. Bith începu să se plimbe înainte şi înapoi, cu mâinile la spate.
— Dar va deveni un chin să dormi, să trăieşti… dacă Vili continuă să-şi bage nasul în visurile noastre!
— Poate mergem în sud, într-un loc mai cald, sugeră Hathor.
Cal se ridică şi păşi în urma lui Bith, înconjurând camera.
— Oricum, stăm aici de prea multă vreme, spuse el. Cred că am şi uitat cum e să încrucişezi sabia cu cineva, de când nu am mai făcut-o. Şi tu, Bith, tu când ai făcut ultima vrajă? E timpul să o luăm din loc.
— Undeva unde e cald, mormăi fata mai mult pentru sine.
Endril îşi scutură capul cu neîncredere.
— Chiar vă închipuiţi că putem să ne ascundem de un zeu? Vili ne va urmări, oriunde am merge şi orice am face.
— Putem încerca, sări Bith. Eu, una, nu vreau să mai am de-a face cu Stăpânul Întunericului. Faptele eroice merită recompense pe măsură. Vili s-a arătat foarte zgârcit când a fost vorba de răsplată.
Se opri şi-şi puse din nou mâinile în şolduri.
— Eu zic să plecăm chiar în dimineaţa asta!
— Şi din ce vom trăi? întrebă Endril tăios. Sunt sigur că hangiul nu are de gând să ne urmeze cu o căruţă şi să ne gătească în fiecare zi!
— Vom trăi după puterile noastre, cum am făcut şi înainte. Şi apoi, mai avem câteva monezi, şi suntem o echipă a naibii de bună. Suntem în stare să ne purtăm de grijă!
Hathor, în picioare, căuta ceva la brâu. Dădu la iveală o pungă şi scoase un obiect strălucitor. Era semiluna de argint care aparţinuse vrăjitorului din Cairngorm, pe care o găsise la poalele piscului. O îndesă în palma lui Elizebith.
— Avem şi argint. E timpul! Plecăm spre sud!
— Mda, trebuie să recunosc, am zăbovit aici prea mult şi mă gândesc că într-adevăr ar trebui s-o luăm din loc… Dar ştiţi încotro anume? întrebă Endril, continuând să stea cu picioarele încrucişate.
— Ei bine, nu, dar ne vom gândi la ceva, răspunse Bith. Important este s-o ştergem, şi cât mai curând!
— Hmm! se auzi din capul scărilor. Era hangiul, aplecat peste

balustradă, cu ochii strălucind în lumina focului.

— Nu m-am putut abţine şi am auzit din întâmplare despre necazul vostru. Dacă-mi permiteţi, vă dau o sugestie care v-ar putea folosi. Începu să coboare treptele.

— Există un izvor fierbinte minunat, într-un loc numit Baoancaster, nu mai departe de două săptămâni de mers de-aici. Au acolo băi calde minerale tot timpul anului!

Făcu o pauză şi, cum nimeni nu-i răspunse, continuă:

— Acum mă duc până în bucătărie să vă pregătesc ceva pentru micul dejun! Apoi, o să vă mai spun câte ceva despre locul ăsta!

Primele raze ale soarelui atingeau degetele dezgolite ale vârfurilor copacilor, când Endril se întoarse de la întâlnirea de bun rămas cu pădurea de fagi şi se alătură micului grup, adunat pe drumul prăfuit din faţa hanului. Cei patru proscrişi, cu boccelele în spate, erau gata de plecare. Hangiul, împreună cu nevasta şi un grup de copii desculţi, se adunaseră în jurul lor să le ureze drum bun.

Cerul era albastru şi senin, iar spre apus puţinii norişori pufoşi erau îmbăiaţi într-o lumină aurie. Tremurând în aerul rece al dimineţii, Cal îşi strânse mantia în jurul gâtului, să se încălzească. „Sub aceşti nori – gândi el – nu departe în spatele pădurii, pândeşte înfricoşătoarea „Negură”. Cel puţin aveau să se îndepărteze de această grozăvie.

Hangiul şi nevastă-sa umpluseră o desagă cu carne uscată, fructe şi pâine, pe care Hathor o aruncă fără efort peste umerii săi uriaşi şi mulţumi gazdelor, zâmbind cu gura până la urechi. Bith o îmbrăţişă pe nevasta hangiului, apoi porniră la drum. Endril se instală imediat în frunte. Curând micul sat rămase în urma lor. O vreme călătoriră în linişte pe drumul care şerpuia alene printre copacii desfrunziţi, cu Endril în frunte, Cal încercând să ţină pasul cu el, apoi Bith şi Hathor, care încheiau coloana. Se opriră pentru scurt timp să-l aştepte pe Cal, care intrase în pădure să taie o creangă lungă şi dreaptă. Curăţă cu îndemânare rămurelele de pe ea, cioplindu-şi un toiag. Când cei patru îşi reluară călătoria, liniştea fu însoţită de pocnetul sacadat al băţului în praful drumului.

Soarele era sus de-a binelea, iar căldura lui era binevenită mai ales pentru Bith, care până acum mersese repede,

strângând în jurul umerilor un şal negru, să se ferească de răcoare. Luară pieptiş un deluşor şi făcură un loc unui tânăr care mâna hurducăind pe drumul ce ducea în sat un uriaş car cu boi. Bărbatul zâmbi şi le făcu semn, recunoscându-i pe cei patru eroi de la Cairngorm, în timp ce două căpşoare apărură pe neaşteptate în grămada de paie din spatele căruţei şi-i ovaţionară cu entuziasm.

Cal întrerupse linişte a:

— Ei bine, s-ar putea să ni se întâmple pentru ultima oară! Acolo unde mergem nu vom mai fi marii eroi.

— Peştişorul pierdut în marele ocean, observă Bith cu tristeţe când începură să coboare coasta. Va tânji după patul cald, cu aşternuturi adevărate. Dar tot nu i-ar fi folosit, dacă visurile i-ar fi fost pline cu apariţiile lui Vili.

Ajunşi în fundul văii, traversară un pârâiaş cristalin, iar Hathor scormoni o vreme în gunoiul umed din pădure, scoţând o mână de rădăcini albicioase asemănătoare morcovilor. Poteca urca din nou abrupt şi cei patru mergeau cu greu, în timp ce păcănitul toiagului lui Cal era însoţit de ronţăiturile cu care Hathor îşi mesteca gustarea.

Spre amiază lăsară în urmă pădurea de stejar şi începură să coboare într-o vale glaciară adâncă, flancată pe fiecare parte de pini înalţi şi verzi ce foşneau molcom în vânt. Panglica argintie a unui pârâiaş şerpuia într-o parte şi alta de-a lungul fundului plat al văii, iar malurile erau acoperite cu garduri vii şi cu căsuţe cochete. Endril se opri la o răscruce şi privi un indicator, aplecat într-o parte, ca un beţiv. Pe unul dintre cele două semne, cel îndreptat spre vest, putu citi „Cairngorm”.

— N-a mai rămas mare lucru din locul ăsta, comentă el sec.

— Nici din castel, adăugă Hathor.

Spre sfârşitul aventurii lor, castelul Cairngorm se rostogolise ca o stâncă în hăul de dedesubt, iar ei rămăseseră în viaţă ca prin minune.

— Dar văd că trăiesc oameni destoinici pe aici, să sperăm că au reconstruit ce mai rămăsese din satul lor, spuse Cal.

Se făcu din nou linişte, în timp ce retrăiau lupta sângeroasă cu orcii, cu monştrii mărilor, cu limacşii uriaşi şi cu perfidul Backbreaker[1], gigantul.

Apoi Bith rupse, vraja şi atinse semnul în partea care arăta

---

[1] Sfarmă-oase (n. tr.)

răsăritul.

— Baoancaster, aceasta este ţinta noastră. Haideţi, la drum. Simt apele calde ale băilor.

— Iar eu simt greutatea desagii din spinare, se plânse Cal, aşezându-şi mai bine povara pe umeri.

— Ha! Te-ai înmuiat peste iarnă, râse Hathor, înghiontindu-l pe Cal cu pumnul său imens şi zâmbind răutăcios.

Porniră din nou pe drumul care urmărea coasta, coborând cu grijă, ocolind coliba vreunui ţăran sau pădurar. Tufele de brebenei se amestecau acum cu copacii desfrunziţi iar soarele strălucitor făcea ziua de primăvară timpurie de-a dreptul călduroasă. Pe măsură ce se îndepărtau de Negură, ţinuturile păreau tot mai înfloritoare.

Într-un târziu, foamea puse stăpânire pe micul grup. Endril îi conduse într-o fâneaţă plină cu flori de primăvară. În timp ce se înfruptau din conţinutul sacului de merinde, un fir de apă clipocea în preajma lor. Când se lăsă înserarea se opriră într-un luminiş nu departe de drum, iar Hathor aprinse focul. Spre amuzamentul trolului, Bith şi Cal se plânseră că-i dor toate mădularele, în timp ce Endril, după ce-şi scutură capul dezaprobator, dispăru în pădure, cum îi era obiceiul. Noaptea era senină, rece, plină de stele şi liniştită.

Dimineaţa veni cu vestea îmbucurătoare că niciunul nu fusese vizitat în somn de Vili.

— Poate ne-a pierdut urma, spuse Thor, aruncând un vreasc uscat peste cărbunii rămaşi din ajun.

— E tot ce-mi doresc adăugă Cal, făcându-şi pătura sul şi îndesând-o în raniţă. Dacă o fi să avem altă aventură, o putem avea şi fără el!

Bith se întinse şi-şi frecă piciorul dureros:

— Sunt sigură că dacă o ţinem spre sud, se rezolvă. Cu cât vom fi mai departe de Vili, cu atât voi fi mai fericită.

— Iar eu cred că v-aţi ţicnit cu toţii, spuse Endril, făcându-şi apariţia din pădure. Vili ne va găsi oriunde am merge. Ţineţi minte ce vă spun… ne aşteaptă o Sabie Runică.

— Tu chiar n-ai niciodată nimic bun de zis? se răsti Bith. Vili nu ni s-a arătat noaptea trecută, şi presimt că nu ni se va mai arăta niciodată!

— Ei bine, sper ca presimţirea ta să se dovedească adevărată. (Tonul lui Endril spunea însă altceva.) Acum, Hathor, unde-s

merindele? Hai să mâncăm!

În următoarele zile vremea continuase să fie frumoasă şi senină, iar cei patru deveniseră mai voioşi pe măsură ce înaintau în cale, depăşind platourile stâncoase şi strecurându-se de-a lungul poalelor muntoase spre câmpie. Nu mai primiră niciun semn de la Vili. Începură să exerseze câteva din vechile rânduieli şi scheme de luptă, oprindu-se ici şi colo pentru a înfrunta duşmani închipuiţi în lupte imaginare... Cei trei războinici se aşezau în cerc, iar Bith stătea la mijloc, pregătită să împroaşte vrăji.

Ca să-şi desăvârşească măiestria, Elizebith de Morea se antrena, încercându-şi puterile. Mai întâi făcu să se aprindă o buturugă bătrână, iar Hathor trebui să înăbuşească flăcările care ameninţau să cuprindă o păşune din preajmă. Mai târziu mări un şoarece de câmp, care apoi începu să-i urmărească, alergându-i în jurul unui lan de porumb până când Hathor se întoarse şi-i tăie capul cu securea. În cele din urmă reuşi ca, prin levitaţie, să ridice întregul grup pe o stâncă. Cu excepţia lui Endril, au avut nevoie de o jumătate de zi ca să coboare.

Cum merindele primite de la hangiu se terminară curând, se opriră la o fermă unde tăiară nişte lemne şi dezgropară buturugi, primind în schimb ceva pâine şi un purceluş. Hathor consimţi să frigă animalul pentru ceilalţi, dar el rămase credincios obişnuinţelor lui de vegetarian, preferând să ronţăie rădăcinile pe care le găsea din belşug.

După două săptămâni de hoinăreală, stăteau înghesuiţi la umbra unui stejar uriaş, adăpostindu-se de ploaie. Era o pădure deasă, la mai puţin de două zile de mers de Baoancaster. După ce ploaia încetă, se auzi o voce subţire şi stridentă, părând să vină de nicăieri:

Caloo, calak, voi, cei de sub copac;
Mina, sina kuusikoll, văd c-aveţi cu voi un trol!

Cal îşi scoase sabia, iar Endril se furişă uşor în pădure.

— Cine eşti? Unde eşti? întrebă Bith, privind în toate direcţiile.

Hathor îşi pregăti securea şi veni lângă ea. Niciun răspuns. Câteva clipe mai târziu reapăru şi Endril.

— Trebuie să fie vreo minune, şopti. N-am găsit nimic.

— Crezi că era Vili? întrebă Cal.
— Nu, Vili trebuie să se întrupeze într-o făptură, pentru a ni se arăta... şi pe urmă rimele acelea stupide...
— Poate a folosit picături de ploaie, îşi dădu părerea băiatul.
— Ooh, sper că nu! spuse Bith, privind cu teamă în jur.
Şi atunci vocea se auzi din nou.

Naelta, mailta, sina jaat siihen;
Mă voi întoarce şi ne-om vedea.

Din tufişuri se auzi un foşnet asemănător zgomotului făcut de paşii cuiva. Endril se repezi să cerceteze încă o dată.
— Bith, nu cumva ai vreo vrajă care să facă lucrul ăsta să se arate? întrebă Cal.
— Nu ştiu nici ce e, nici încotro să-mi îndrept vrăjile, chiar dacă aş cunoaşte nişte farmece pentru o situaţie ca asta. (Se încruntă). Dar nu cunosc!
Endril se întoarse din nou, nedumerit şi cu mâna goală.
— Gata cu prostiile. Ploaia a stat, aşa că hai să ne vedem de drum şi să nu ne mai batem capul cu vocea.
Ceilalţi fură de acord imediat şi, întorcându-se pe cărarea care devenise o mare de noroi, îşi reluară călătoria. O vreme se chinuiră să depăşească făgaşele pe care le formase ploaia, apoi Endril îi conduse înapoi în pădure, pe unde înaintarea era mai uşoară. Vocea misterioasă nu se mai făcu auzită.
Când soarele apăru din nou, elful se opri dintr-o dată şi arătă spre stânga.
— Priviţi, acolo, l-aţi văzut?
— Ce să vedem? întrebă Cal.
— E ceva care mişcă în spatele copacilor... şi am zărit o licărire roşie. Nu suntem singuri!
— Ai vedenii! exclamă Bith, neliniştită din cauza asta, dar temându-se că s-ar putea totuşi să nu aibă dreptate. Pădurea e plină de păsări, probabil ai văzut o prigorie.
Îl împinse pe Cal care-i stătea în drum şi continuă să înainteze pe stratul de frunze uscate care acopereau pământul.
— Nu a fost o prigorie, se încăpăţână Endril.
Cercetă zona cu grijă, căutând orice fel de semn, dar nu găsi nimic.
— Preia conducerea, Cal, şi ţine aproape de cărare. Mă întorc

curând.

Elful dispăru în lăstăriş, hotărât să dea de urma a ceea ce văzuse.

— E şi ăsta un fel de a spune „bună ziua”! exclamă Bith, dându-şi părul din ochi şi aruncându-l pe spate.

Cal rămase pe loc, privind în urma elfului. Hathor aşteptă o clipă, după care, zdrobind sub paşi nişte uscături, îl ocoli pe băiat, urmat de Bith.

Rămas singur, Cal se dezmetici.

— Hei, aşteptaţi-mă, strigă el, grăbindu-se să-şi ajungă din urmă prietenii.

Merseră aşa, cu Hathor în frunte, până dădură de un pârâiaş lat şi prea adânc pentru a-l putea traversa. Pentru că nu găsiră niciun vad, o porniră înapoi spre drumeag, unde, aşezat pe o piatră, îi aştepta Endril.

— E ceva acolo, care ne urmăreşte, spuse simplu.

— Prostii, pufni Bith, dar privi peste umăr îngrijorată.

Ceata se puse în mişcare. Endril păşea mai prudent ca niciodată şi privea circumspect în toate părţile. Părea că şi Hathor văzuse creatura, fiindcă Bith observă că trolul îşi scoase din nou securea şi o ţinea în faţă, pregătită.

Deodată o mică făptură ţâşni din tufişuri şi se postă în faţa lor, în mijlocul drumului. Avea figură omenească, dar era zbârcit ca şi cum ar fi fost foarte bătrân, iar pielea părea a-i fi tăbăcită şi aspră. Mica arătare etala o barbă sură, lungă şi zbârlită şi purta peste umeri o mantie cenuşie. Pe vârful capului avea cocoţată o pitorească scufie roşie, ţuguiată. Cizme înalte negre, strălucitoare, pantaloni cenuşii şi o cămaşă din pânză de casă îi completau îmbrăcămintea. Noul venit făcu o plecăciune, cu faţa luminată de un zâmbet larg.

— Nu vă speriaţi, oameni buni! Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Gunnar Greybeard[2] de Glasvellir Hall. Pe scurt, un pitic din Northunderland.

— N-am auzit de locul ăsta, spuse Endril.

— Şi ce treabă ai cu noi? întrebă Bith, cu evidentă ostilitate.

— Oh, scumpa doamnă, liniştiţi-vă, o potoli piticul. Iată, vă rog să primiţi acest mic dar ca o dovadă a bunelor mele intenţii. Scoase o monedă de aur de la cingătoare şi i-o întinse lui Bith.

Ea o privi pe ambele fete cu neîncredere.

---

[2] Barbă Cenuşie (n. tr.).

— Şi de ce ne-ai da o monedă de aur?
— Phii, dar nu ştiţi? Să primeşti un cadou de la un pitic înseamnă noroc! (Micuţul îi făcu din ochi şi continuă). Şi dacă nu vi se pare îndeajuns, puteţi să o consideraţi ca răsplată pentru serviciile aduse.
— O răsplată? Pentru ce?
Bith îi pasă moneda lui Hathor, care o muşcă şi încuviinţă zâmbind.
— Pentru eliberarea mea, desigur, răspunse Gunnar rânjind. Dacă tuspatru n-aţi fi trecut pe-aici şi nu v-aţi fi oprit sub copacul acela, aş fi şi acum prizonier între crengile lui.
Mătură larg aerul cu o mână, arătând spre nord.
— Acolo de unde vin există vrăjitoare-trol cu puteri uriaşe, şi mă tem că am avut de-a face cu cea mai a dracului dintre ele. Se numeşte Loviatar.
Ochii lui Hathor se aprinseră de curiozitate.
— Mi-a făcut farmece, continuă piticul, transformându-mă într-o pietricică, apoi m-a aruncat peste ocean. Am aterizat în copacul ăla. Şi aş fi rămas o piatră pentru totdeauna, dacă patru tovarăşi cu inima curată n-ar fi apărut împreună să rupă vraja, şi nu uitaţi, unul dintre ei trebuia să fie trol, altfel aş fi şi acum acolo.
Scoase încă trei monezi şi le împărţi celorlalţi.
— Luaţi, m-am răzgândit. Câte una pentru fiecare. Dar o lungim peste măsură. Acum, că am din nou picioare, ard de nerăbdare să le folosesc. Poate veţi fi atât de buni să mă lăsaţi să vă însoţesc în această călătorie minunată?
Bith şovăia.
— Ei bine, nu ştiu… Am avut necazuri când am lăsat străini să ni se alăture.
— Numai până la Baoancaster? sugeră Cal.
— Grozav! spuse piticul. Acum spuneţi-mi cum vă cheamă, ca să vă cunosc pe toţi!
Porni înainte pe cărare. Endril zâmbi şi i se alătură, în timp ce Cal îi urmă, ridicând din umeri. Bith oftă zgomotos şi păşi cam în silă prin noroi împreună cu Hathor, care râdea pe-nfundate, ca trolii.
În timp ce călătoreau, piticul povesti neîncetat întâmplări şi basme din mult-iubita lui ţară de baştină. Deveni repede evident că abia aştepta să se întoarcă printre ai săi şi că i-ar fi plăcut

foarte mult să o facă însoţit de noii săi prieteni.

Târziu, aşezaţi în jurul unul foc de tabără, după ce mâncaseră pe săturate, Gunnar scoase la iveală o sticlă de vin, iar atmosfera deveni atât de relaxată, încât chiar şi Bith reuşi să se înveselească. Hathor ronţăia câte o rădăcină şi apoi bea o înghiţitură da vin. După ce istorisi o fabulă despre vulpea cea şireată, piticul depănă câteva din amintirile sale şi povesti despre o sabie puternică botezată Sjonbrand, Sabie a lui Skryling, pe care o făurise el împreună cu alţi pitici din Glasvellir. În ochii lui Gunnar se aprinseră flăcări.

— Niciodată nu mai făcusem o asemenea sabie. Am pus laolaltă cel mai bun oţel şi tot meşteşugul nostru. De cinci mii de ori am băgat-o în foc şi de tot atâtea ori am călit-o. Am muncit cinci luni. Am bătut-o cu ciocanul pe nicovală de cinci mii de ori… de fiecare dată punând la bătaie toată magia pe care o cunoşteam.

Cal era în extaz, cu coatele pe genunchi şi bărbia în palme, ascultând povestea piticului. Acesta continuă:

— Am încercat de mai multe ori şi înainte să meşterim o asemenea sabie, şi am dat greş; dar când de data asta am izbutit, ne-am umplut de bucurie şi mândrie. Era perfect echilibrată, iar tăişul ei nu putea fi tocit. Era uşoară ca o pană, dar împărţea lovituri într-un fel care l-ar fi făcut invidios pe însuşi Thor, cu ciocanul său.

Bith se încruntă deodată şi-l întrerupse:

— Stai puţin, această sabie, această Sjon…

— Sjonbrand!

— Da, Sjonbrand, continuă, era cumva acoperită cu rune?

Hathor mormăi, înţelegând la ce se gândea ea.

— Desigur, doamnă, veni răspunsul.

— Ştiam eu! Bith se ridică şi bătu furioasă din picior. Eşti în slujba lui Vili, nu-i aşa?

Piticul, uimit, scutură din cap.

— Ce vrei să spui? Noi, piticii de Glasvellir, suntem cetăţeni mândri şi hotărâţi, şi nu slujim pe altcineva decât regele nostru, Gyrthrym Goldbeard[3]. Cine-i acest Vili de care ai pomenit?

— Îţi baţi joc de noi? Cum poţi să-mi spui că ai meşterit o sabie Runică şi nu ai făcut-o pentru Vili, fratele lui Odin?

— Vino-ţi în fire, Elizebith, spuse piticul, luat pe neaşteptate,

[3] Barbă-Aurie (n. tr.).

fiecare sabie făcută la Glasvellir Hall este acoperită cu rune. Aşa e tradiţia la noi. Şi pentru că ai pomenit despre asta, îmi amintesc că bătrânul Gevrym îmi povestea în copilărie despre Odin, Vili şi Ve… dar asta a fost demult, iar eu am ajuns aici împotriva voinţei mele, trimis de vrăjitoarea Loviatar.

Cal scoase sabia dobândită pe câmpul de luptă de la Cairngorm şi o ţinu în lumina focului.

— Priveşte, Bith, chiar şi pe sabia mea sunt însemnate rune, dar asta nu înseamnă că este o Sabie Runică dintre acelea căutate de Vili.

— Nu fiecare sabie este o Sabie Runică magică, încărcată cu puterea lui Vili! adăugă Endril.

Le luă ceva timp să o liniştească pe fată, dar cuvintele lor convingătoare şi vinul care trecea din mână-n mână o aduseră pe Bith într-o dispoziţie mai blândă, chiar dacă rămase prudentă. Se depănară multe basme în jurul focului încins; chiar şi Endril rămase să asculte cum piticul îşi ţesea poveştile în noapte, neobosit. Numai Bith se înfăşură cu pătura şi adormi într-un târziu, cu convingerea ascunsă – în ciuda asigurărilor celorlalţi – că piticul era trimisul lui Vili.

Capitolul 3

Înfricoşaţi, servitorii o zbugheau încoace şi încolo, străduindu-se, uneori fără succes, să se ferească din calea matahalei care lovea vârtos în toate părţile, dând ocol camerei. Trăsăturile sale, destul de plăcute de altfel, acum erau contorsionate de furie într-un chip care te făcea să intri în pământ. Măsura mai mult de şapte picioare înălţime, şi în afara sutelor de ornamente zornăitoare din aur ce-i atârnau în jurul gâtului, nimic nu-i acoperea bustul imens. Din când în când mormăia ceva în barbă şi lovea cu pumnul lui uriaş în palma celeilalte mâini, producând o plesnitură răsunătoare.

Se întoarse dintr-o dată şi se ciocni cu pântecul de o bătrână care-l urma îndeaproape, căutând astfel să se ferească de privirea lui îngheţată.

— La naiba! mugi matahala, dând-o la o parte cu o lovitură zdravănă. Piei din calea mea, târâtură!

Se îndreptă spre cămin, înşfăcă un buştean, îl frânse pe

genunchi şi-l aruncă în foc. Afară, pe coridor, doi bărbaţi aşteptau, neîndrăznind să între. Unul dintre ei era îmbrăcat cu haină şi pantaloni de catifea albastră, purta o pălărie împodobită cu pene şi pietre preţioase, şi legăna o cutiuţă de fildeş. Celălalt purta o lungă mantie roşie, avea faţa acoperită de nişte favoriţi stufoşi şi ţinea în mână un glob de cristal.

— E foarte bine dispus astăzi! spuse cel cu haină albastră şi pălărie cu panaş.

— O dispoziţie atât de minunată, Vieno, încât cred că ar fi bine să vorbeşti tu mai întâi cu el! răspunse celălalt, arătându-i uşa.

— A, nu, nici nu mă gândesc. Ghicitorul are întâietate în faţa Păstrătorului Sigiliului!

Era evident că servitorul înfricoşat postat la uşă spera ca niciunul dintre ei să nu îndrăznească să între.

— Ştii, a fost să-l întâlnească pe Stăpânul Întunericului, spuse ghicitorul Ormoc în glumă.

— Ah, fir-ar să fie! Mi-am amintit că am uitat ceva. Scuză-mă, te rog! spuse omul în haină albastră, în timp ce o luă la fugă în lungul coridorului de piatră, fiind cât pe ce să-şi piardă pălăria.

— Curajul, poate! spuse Ormoc dispreţuitor, în timp ce însoţitorul său dispărea după colţ.

Ormoc se întoarse şi se adresă servitorului:

— Ei bine, acum ori niciodată, Griswold. Ar fi timpul să mă anunţi. Am veşti importante. Să nădăjduim că ele vor domoli toanele stăpânului nostru.

Cu groază în priviri, Griswold întredeschise uşa şi trase cu ochiul înăuntru. Apoi, luându-şi inima-n dinţi, dispăru în odăile lui Schlein, hainul vrăjitor, Preamăritul Stăpân, Cel mai Însemnat Dintre Bărbaţi, depăşit în putere doar de Stăpânul Întunericului.

Ormoc se îndepărtă ştiind ce-o să urmeze. O clipă mai târziu, uşa se trânti de perete cu zgomot şi Griswold zbură pe coridor cu capul înainte, aterizând cu o bufnitură la picioarele ghicitorului. Servitorul privi în sus, pe jumătate buimac, şi îngăimă:

— Vă primeşte chiar acum, puteţi intra.

Ghicitorul inspiră adânc, apoi păşi în încăperea îmbâcsită, afişând siguranţă de sine şi încercând să corespundă uzanţelor.

— Ce-mi aduci, Ormoc, alte veşti proaste?

Schlein lovi cu pumnul său imens într-o masă de lemn şi îşi

ţintui supusul cu privirea. Ormoc se opri în faţa uriaşului şi îşi întinse gâtul, înfruntând privirea stăpânului.

— Dimpotrivă, Preamărite, pânda a dat roade şi acum putem pune mâna pe vrăjitoarea pe care o cauţi de atâta vreme.

Ormoc scoase de sub mantie o perniţă şi o puse pe masă, aşezând cu grijă globul de cristal deasupra.

— Ce veşti? Ce veşti? întrebă matahala. Scaune! Aduceţi scaune, să ne aşezăm!

Servitorii se împrăştiară care-ncotro, aducând un jilţ cioplit în lemn pentru stăpânul lor şi un scăunel pentru Ormoc.

— A părăsit pădurea fermecată. Nu mai este sub protecţia vrăjii.

Ormoc începu să-şi agite ritmic mâinile deasupra cristalului şi un abur albăstrui apăru între cei doi. Din ceaţă se întrupă silueta omenească a unei tinere femei cu ochii uimitor de strălucitori, plimbându-se în lumina soarelui cu un şal negru înfăşurat în jurul umerilor. Avea faţa palidă şi trăsăturile fine, iar părul negru revărsat în cascadă scânteia în lumină.

— Morea! tună Schlein, furios. De ce-mi arăţi vrăjitoarea asta! (Se ridică, răsturnând jilţul sculptat pe pardoseala de piatră.) Am să te…

— Dar e Elizebith! Nu Morea! strigă Ormoc, aplecându-se pentru a evita lovitura care ar fi urmat cu siguranţă.

Imaginea se topi în ceaţă, apoi şi ceaţa se risipi.

Schlein încremeni cu pumnul strâns în aer, holbându-se pe măsură ce pricepea cuvintele ghicitorului. Elizebith, fiica de şaptesprezece ani a lui Morea, semănând atât de bine cu mama sa… Un zâmbet răutăcios îşi făcu loc pe faţa sa. Elizebith, cea care îi dejucase planurile. Elizebith, cea care purta vinovăţia înfrângerii sale ruşinoase la Cairngorm. Elizebith, cea care atrăsese asupra lui urgia Stăpânului Întunecat.

Elizebith, cea care trebuia să-i fie mireasă…

Pe neaşteptate, creatura enormă îl înşfăcă pe Ormoc de umeri, ridicându-l de la pământ, şi îl scutură ca pe o păpuşă de cârpă.

— Ai făcut treabă bună, Ormoc. Ai câştigat bunăvoinţa mea.

Schlein îi dădu drumul ghicitorului speriat şi apoi continuă:

— Vreau să o supraveghezi şi să o urmăreşti. Raportează-mi toate mişcările ei. Dar să nu, repet, să nu cumva să-ţi scape! Nu trebuie să-ţi reamintesc urmările, dacă acest lucru s-ar

întâmpla! Acum dispari, am de pus la cale ticăloşii!

Ormoc îşi strânse cristalul şi se retrase în grabă, cu demnitate, întrebându-se a mia oară dacă se află pe calea cea bună. Pe drumul spre ieşire se împiedică de Griswold, care încă gemea, zăcând într-o rână pe podea.

În aceeaşi zi, mai târziu, Schlein trimise o scârboasă creatură zburătoare să-l cheme pe dragonul negru şi convocă la sfat un grup de personaje sinistre, printre care doar puţine făpturi omeneşti. Se puseseră la cale lucruri nu prea plăcute.

Capitolul 4

Endril se trezi învăluit de un miros plăcut de mâncare gătită. Era neobişnuit pentru el să doarmă în tabără. Piticul supraveghea o pereche de iepuri care se perpeleau în frigare deasupra focului, iar lângă el, pe pământ, se afla o grămadă de morcovi şi de cartofi. Ce curios, piticul reuşise să facă toate acestea fără să-l trezească!

Gunnar observă mişcarea lui Endril.

— Bună dimineaţa, domnule Endril, nădăjduiesc că nu v-am deranjat; după cum vedeţi, am profitat un pic de generozitatea naturii. Nu trebuie să fii niciodată o povară pentru gazdele tale!

Hathor şi Gal se ridicară şi aruncară o privire la priveliştea neaşteptată, dar atât de binevenită.

— Foarte ciudat, spuse Bith frecându-se la ochi. De unde au apărut toate bunătăţile astea?

— Într-adevăr curios, comentă şi Endril, pentru că am somnul uşor şi nu sunt multe lucruri care să se întâmple fără ştirea mea peste noapte; şi totuşi, priviţi!

— Mai degrabă cred că a făcut scamatorii, îşi dădu fata părerea, cu o privire bănuitoare. Încă una din şmecheriile lui Vili.

Faţa lui Gunnar căpătă o expresie batjocoritoare în timp ce-şi răsucea mustăţile cărunte.

— Ei! Hei! Frumoasă doamnă, totul e-n ordine. De vină o fi vinul parfumat cu care v-am cinstit aseară. Poate c-a fost niţel cam tare.

Arătă spre cer. Soarele era sus, deasupra capului.

— Vedeţi, e destul de târziu.

Endril sări în picioare neîncrezător, privind în sus cu ochii

mijiţi.

— Tăria vinului sau puterea magiei, sau amândouă… am pierdut juma’ de zi!

— Tăria vinului, insistă piticul. Kultani-kalihini! Am avut destul timp să prind creaturile astea şi să dezgrop nişte rădăcini la ferma din vale.

Scoase o jimblă proaspătă dintr-o traistă aflată la îndemână.

— Iar nevasta fermierului mi-a dat asta, după ce i-am binecuvântat vaca de lapte! Ar trebui să ştiţi că-nseamnă noroc să primeşti ceva de la un pitic!

Hathor se apropie şi înşfăcă un pumn de cartofi, îl îndesă în gură şi începu să mestece zgomotos.

— Mmmm, nu-i rău. Mulţam’, Gunnar Greybeard.

Piticul arătă spre merinde.

— Serviţi-vă, prieteni!

Cal nu mai pierdu timpul şi apucă un iepure fript. Hathor se puse pe ronţăit morcovii, în vreme ce Endril rupea pâinea rumenită în bucăţi. Bith se bosumflă nemulţumită, dar în curând foamea o copleşi. Înfrigurarea cu care înfulecau prietenii săi se dovedi contagioasă. „E destul atât”, îşi spuse, în timp ce ciugulea din carne, grijulie şi cu delicateţe, ca şi când i-ar fi făcut piticului o favoare, nedorind să arate cât era de flămândă.

Nu mult timp după ce terminară masa şi-şi reluară călătoria, ajunseră în vârful unei mici coline golaşe. Se opriră şi admirară priveliştea. În faţa lor, luminată de soarele după-amiezii, se întindea o vale largă, liniştită, împestriţată de galbenul şi maroniul gospodăriilor, iar pe alocuri de dumbrăvile cu brebenei. Se vedeau dramuri şi sate, iar în depărtare, prin aburul albăstrui, zăriră conturul unui castel aflat în vârful unei culmi împădurite.

— Mă întreb dacă acolo e Baoancaster, medită Bith.

— Vom afla destul de curând.

Endril rămase ca privirea la ciudatul castel.

— Poate ştiu ei, spuse Cal, arătând spre drum.

Un mic grup de călători urca dealul. Erau patru bărbaţi şi, pe măsură ce se apropiau se putea vedea că cel ce părea conducătorul grupului era un om mătăhălos, înveşmântat într-o mantie lungă, mohorâtă, de culoare verde. Era chel şi în timp ce gâfâia din cauza urcuşului se sprijinea într-un toiag ciudat, încrustat în partea de sus. Ceilalţi trei erau îmbrăcaţi în zdrenţe

şi purtau în spinare poveri voluminoase.

Matahala se opri să-şi tragă sufletul şi li se adresă:

— Salutare, tovarăşi de drum! Se pare că avem parte de-o zi minunată, nu-i aşa?

Cei trei însoţitori se prăbuşiră la marginea drumului suspinând recunoscători şi se rezemară de bagaje.

— Da, aşa este, preabunule domn, răspunse piticul.

Uriaşul îşi propti cârja ciudată în pământ.

— Sunt Fratele Clement şi mă duc în munţi, să meditez şi să comunic cu zeii. Dar voi unde călătoriţi?

— Căutăm băile Baoancaster.

— Ah, un loc minunat, într-adevăr. (Clement îşi frecă chelia cu mâna liberă). O vindecare sigură pentru micile boli care ne chinuie trupurile muritoare. Am fost acolo adesea, dar acum caut un loc pentru sufletul meu bolnav…

Glasul i se pierdu pe măsură ce holbă ochii când îl observă pe Hathor şi înţelese că nu era om, ci trol. În pofida pălăriei şi a veşmintelor omeneşti, Hathor nu era greu de dibuit, dar trecuse multă vreme de când apariţia sa nu mai făcuse o asemenea impresie. În loc să-l nelinişească, asta păru mai degrabă să-i facă plăcere trolului.

Bith băgă de seamă reacţia lui Clement şi păşi în faţa prietenului său.

— Tocmai ne întrebam – spuse mieros, încercând să-i distragă atenţia – dacă nu cumva castelul de la orizont e ceea ce căutăm?

— Cum?… Oh!… bâigui matahala. Se întoarse tremurând. Pentru Dumnezeu, nu! Trebuie să staţi departe de locul ăla. Este sălaşul lui Murcroft. Cu siguranţă că aţi auzit de el!

— Nu, răspunse Bith. Cine sau ce e acest Murcroft?

— Un fel de magician, un tip hain, fără îndoială. Se spune că îl sprijină pe Stăpânul Întunericului şi că va pogorî Negura asupra acestei văi minunate. Codrii din jurul castelului său sunt plini de tâlhari şi de hoţi care jefuiesc călătorii pe Marele Drum de Apus… Priviţi acolo.

Bith nu zări nimic. Endril încuviinţă în tăcere.

— Aha, da, aprobă piticul.

Clement îşi roti mâna în altă direcţie, departe, spre vest.

— Acolo, între dealuri, se află Baoancaster, la o distanţă bunicică de Murcroft şi păcatele lui. Vedeţi fumul şi aburul care

se ridică la orizont? Vă mai trebuie două zile bune de mers.

Clement se interesă apoi de siguranţa drumului pe care-l avea în faţă, şi mai discutară despre asta un timp. Bith aminti într-o doară de Cairngorm şi cuviosul se umplu de încântare, impresionat să se afle în prezenţa celor patru eroi, care erau atât de des pomeniţi în veştile ce veneau din nord. Într-un târziu, Clement hotărî că era timpul să se despartă. Uriaşul fu nevoit să-şi înghiontească slujitorii pentru a-i trezi din somn.

Zdrenţăroşii începură să geamă şi să se vaite în timp ce-şi ridicau încărcătura greoaie, apoi preasfântul porni, împreună cu „catârii" săi, lăsându-i pe eroii noştri şi pe pitic singuri în vârful dealului.

— Pornim? zâmbi piticul arătând înainte, şi cei patru, plus unu, o luară din nou la picior.

Gunnar Greybeard dădu drumul unei lungi istorisiri despre un rege din nord şi corabia lui care naviga în ceruri. Posomorâtă, Bith încercă să nu asculte, dar curând, în ciuda eforturilor sale, basmul o captivă.

Povestea mergea înainte, în timp ce milele rămâneau în urmă.

Deveniră neatenţi la călătorii întâlniţi în drum şi uitară cu desăvârşire de sete sau oboseală. Trecură printr-un sat, apoi prin altul, fără să bage de seamă privirile iscoditoare din spatele uşilor şi ferestrelor. Un cerşetor le imploră mila, apoi blestemă grupul care se îndepărta nepăsător.

Un cavaler semeţ şi scutierul său trecură călare, dar Cal nici nu-i observă, într-atât îl furase povestea. Devenise o călătorie în afara timpului; prevăzătorul Endril era singurul rămas cu picioarele pe pământ. Şi când soarele se transformă la orizont într-o uriaşă minge portocalie, povestea lui Gunnar luă sfârşit. Se treziră în inima oraşului Baoancaster, în faţa hanului „La Lebăda Friptă".

Bith, îmbrăcată doar într-o cămăşuţă, stătea cufundată până la gât într-un bazin ca apă aburindă, în timp ce Endril lenevea alături. Fata privea spre Hathor şi Cal care, aflaţi şi ei într-un bazin din cealaltă parte a încăperii pavate cu piatră, erau din nou furaţi de una din poveştile lui Gunnar. Piticul bătea câmpii despre o sabie cântătoare. Bith îşi întoarse privirea, dezgustată. Săbii, săbii, săbii. Numai atâta ştiu.

— Nu-mi place deloc treaba asta, se plânse ea. E ceva dubios cu piticul şi cu scamatoriile lui. Uită-te la el... I-a înnebunit pe Cal şi pe Hathor.

— E fascinant, nimic de zis, spuse elful, răsucindu-se încet în apă lângă ea. Şi totuşi mă întreb...

— Asta-i mâna lui Vili! Ştiu eu! A trimis piticul ăsta tâmpit să ne chinuie pentru că nu-l mai primim pe el în visurile noastre.

— Deci acum îmi dai dreptate. Ţi-am spus ea că n-o să ne lase în pace. Deşi nu sunt sigur că piticul e omul lui Vili. Cât despre chinuit, trebuie să recunoşti că farmecul său ne-a ajutat mult în timpul călătoriei. (Elful o privi în ochi şi zâmbi maliţios.) Cine a insistat să mergem spre sud?

— Ooh, eşti la fel de nesuferit ca toţi ceilalţi.

Bith lovi apa cu mâna şi-l stropi pe Endril în faţă. Ieşi furioasă din bazin, se înfăşură într-un prosop şi dispăru ca o furtună, lipăind cu picioarele goale pe pietrele ude. Endril râse şi se întoarse, aşezându-se cu coatele pe marginea bazinului, să poată asculta mai bine povestea lui Greybeard.

Ormoc stătea singur în camera întunecoasă, gâfâind în timp ce urmărea imaginea întrupată în faţa lui. La urma urmei, n-avea o misiune grea deloc. Cele două săptămâni în care o pândise neştiut pe încântătoarea Elizebith de Morea fuseseră cu adevărat plăcute. Se foi pe scaun atunci când Bith aruncă prosopul şi-şi scoase cămaşa mulată pe corp, arătându-se în toată splendoarea. Ei, da, să fii ghicitor în globul de cristal, iată o meserie care are şi momente bune. Când fata se întinse goală pe pat, Ormoc scoase un geamăt. N-o va avea niciodată pe Elizebith. O ştia cu certitudine, dar putea să trăiască împreună cu ea clipe de neuitat pe care nimeni nu le va mai împărtăşi. Clipe care vor rămâne numai ale lui.

Dacă ar şti Schlein ce-i trecea prin minte... Ormoc îşi scutură capul, gonind acest gând neplăcut. Se auzi o bătaie în uşă şi ghicitorul sări în picioare, cu un nod în gât. Cum ar fi putut afla Schlein? Imaginea lui Bith păli dintr-o dată. Ormoc îşi scutură barba neagră, ridicând capul.

— Ai răbdare, omule! spuse încet, îndreptându-se spre uşă în lumina slabă a lumânării. Da, ce s-a întâmplat? răspunse, încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Murcroft vrea să te vadă! se auzi de după uşă o şoaptă.

— Urc imediat!

Ormoc băgă ca grijă cristalul într-o cutie căptuşită şi apoi se grăbi pe scara întortocheată, urmându-l pe ore. Abia mai respira când ajunse în faţa vrăjitorului, care şedea, înconjurat de un grup de bărbaţi zdraveni.

— Aaa, Ormoc! Tot acolo e?

— Da, în hanul „La Lebăda Friptă”, împreună cu cei patru tovarăşi ai ei.

— Grozav! N-o să avem probleme.

Dintr-un motiv sau altul, cârciumarul era încăpăţânat în acea seară şi nu vroia să-l lase pe Hathor în local. Protestele lui Bith şi ameninţările lui Cal nu avură alt efect decât mobilizarea a trei matahale ameninţătoare care se proţăpiră în faţa lor, cu mâinile încrucişate. Gunnar Greybeard, care ajunse mai târziu, îşi făcu loc prin mulţimea de la intrare.

— Hei Ho, Pala tuli-o… care-i necazul?

— Accesul interzis trolilor! se repezi barmanul, cu glas mânios.

— Ce e strâmb se poate îndrepta!

Piticul strecură ceva în mâna proprietarului localului, şi figura încruntată se lumină într-un zâmbet. Se întoarse de la uşă şi îi îndemnă pe cei trei prieteni să-l urmeze. Gunnar se adresă lui Cal şi lui Hathor:

— Ei, acum cu ce vă putem servi? Hai să ne aşezăm şi să luăm un păhărel!

Se strecură prin mulţimea de cheflii spre o masă dintr-un colţ întunecos, fără ca măcar să se uite dacă Bith şi Endril îl urmau şi ei.

Bith îşi ieşise din minţi.

— Uită-te şi tu! Ce se întâmplă cu noi… cei patru eroi de la Cairngorm? Cei patru prieteni?

— Nu pune la inimă, toate trec, o linişti Endril.

Elful o luă de braţ şi o conduse la o masă aflată lângă foc. Un menestrel şedea în apropiere şi cânta o baladă tristă de dragoste, iar vacarmul nu era chiar atât de mare încât să nu se audă cuvintele. Era un cântec despre a fată al cărei iubit plecase pe mare şi nu se mai întorsese, dar pe care ea continua să-l aştepte credincioasă. O lacrimă îşi făcu loc în ochii lui Bith în timp ce se întreba dacă ea va trăi vreodată o poveste de dragoste precum cea din cântec.

Îl privi pe Endril, aflat în faţa ei. Trăsăturile lui erau plăcute, era chiar chipeş, dar Endril îi era mai degrabă un frate decât un posibil iubit. La fel era şi Cal… şi chiar Hathor.

Aruncă o privire spre masa din colţul întunecat unde cei doi sorbeau fiecare vorbă ieşită din gura lui Gunnar. Gândurile calde se risipiră şi într-o clipă deveni din nou furioasă. Din fericire, o halbă de bere îi apăru în faţă pe masă, şi o sorbi fără a se întreba de unde vine sau cine o plăteşte.

Se făcea tot mai târziu, iar băutura continua să curgă. Vacarmul acoperi vocea menestrelului, care renunţă la cântec şi începu să bea cu cine se nimerea. Din când în când Bith arunca o privire la cei trei de la masa din colţ, dar se simţea din ce în ce mai toropită, iar furia îi trecuse. Chiar se amuză atunci când Hathor se răsturnă de pe scăunel şi avu nevoie de ajutorul lui Cal şi al piticului pentru a se ridica.

Doar Endril, care era mai cumpătat la băutură, părea neliniştit. Conversaţia lâncezea, iar elful răspundea monosilabic. Într-un târziu discuţia – atâta câtă era – ajunse la bagheta pe care Bith o găsise într-o văgăună, la poalele castelului Cairngorm. Fata băgă mâna în săculeţul atârnat de cingătoarea galbenă şi o scoase la iveală.

— Mi-a fost teamă să mă folosesc de ea, spuse cu un sughiţ. Toată iarna m-am zgâit la drăcia asta, încercând să pricep. (Sughiţă din nou şi privi cruciş spre Endril.) De fapt, nu cred că e o baghetă.

O aruncă pe masă, făcând un zgomot care atrase priviri curioase de la mesele vecine. Endril luă cu îndemânare obiectul argintiu şi-l ascunse la brâu. La uşă se iscase zarvă, ţipetele şi agitaţia ajungeau până la ei.

Endril se răsuci tocmai la timp ca să dea ochii cu o ceată de bărbaţi înarmaţi ce-şi croia drum prin mulţime, îndreptându-se spre ei.

— Uite-o acolo! Puneţi mâna pe ea!

Endril duse mâna după cuţit, dar un beţiv, ferindu-se din calea soldaţilor, se izbi de el şi îl doborî la pământ. Chiar atunci indivizii tăbărâseră peste Bith, care nu pricepea nimic din ce i se întâmplă. Elful strigă la ea, dar era prea târziu. Locul era atât de aglomerat, încât nu rămăsese nicio cale de ieşire. Endril încercă să o elibereze pe Bith, dar se trezi el însuşi înşfăcat de câţiva haidamaci.

— Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, îl preveni o voce ascuţită.

Doi indivizi cu aer arogant, îmbrăcaţi în uniformă, înaintară către mijlocul salonului ticsit de lume. Unul dintre ei desfăşură un sul de hârtie, timp în care celălalt bătea într-o tobă şi cerea linişte. Duruitul tobei se opri, iar omul cu hârtia se căţără pe un scaun şi începu să citească, cu o voce stridentă:

— Lume, lume! A ajuns la cunoştinţa lordului primar din Baoancaster că ticăloasa vrăjitoare, vinovată de ultima nenorocire care s-a abătut asupra noastră – molima care ne-a lovit găinile – şi de cicăleala nevestelor noastre, este acum printre noi, în persoana acestei femei!

Făcu o pauză.

— Aduceţi maştera la judecată!

Un murmur străbătu mulţimea, apoi apăru şchiopătând un bătrân adus de spate, cu o lungă barbă sură. Privi în jur, zâmbind şi arătându-şi ultimul dinte rămas în gură, apoi scoase o ustensilă dezgustătoare.

Endril recunoscu un pumnal. Elful se răsuci din nou, dar patru braţe puternice îl strângeau zdravăn.

— Fii cuminte, domnule elf, îi şopti în ureche o voce, şi s-ar putea să-ţi dăm drumul.

Vorbitorul cu petecul de hârtie continuă:

— …şi dacă tăişul va străpunge pieptul femeii de colo fără s-o rănească, ea va fi dovedită ca vrăjitoare.

Endril se întrebă ce-ar fi păţit Bith sau orice altă femeie, dacă nu ar fi fost vrăjitoare. Atitudinea mulţimii devenise ameninţătoare. Se auziră îndemnuri rău-prevestitoare. Bith, care se dezmeticise în sfârşit şi simţise pericolul, începu să se zbată şi să lovească zadarnic. Soldaţii reuşiră să o trântească pe masă, ţinând-o strâns. Bătrânul se apropie şi, cu o singură mişcare, înfipse oribila unealtă în pieptul fetei. Bith ţipă, Endril se cutremură, iar mulţimea înmărmuri. Bărbatul trase fără grabă tăişul din corpul lui Bith. Lama argintie nu avea nicio pată de sânge.

Bătrânul atinse pieptul fetei cu grijă, apoi începu să ţopăie, chicotind.

— Nicio rană! Nicio armă! Trăieşte! E vrăjitoare!

Mulţimea din cârciumă explodă într-un delir vecin cu nebunia.

— Ardeţi vrăjitoarea! Omorâţi vrăjitoarea! Înecaţi vrăjitoarea!

Plimbaţi-o prin oraş închisă în cuşcă!

Endril privea neajutorat cum Elizebith, ţipând şi zbătându-se, era târâtă afară din încăpere. Soldaţii îi dădură drumul în sfârşit. Cei mai mulţi dintre clienţi urmară gloata furioasă, lăsându-l pe elf singur.

Se grăbi spre masa din colţul întunecat şi privi îngrozit dezastrul. Cal zăcea pe podea fără cunoştinţă, iar Hathor era întins pe masă, cu faţa îngropată într-o farfurie cu mâncare. Gunnar se uită la Endril cu privirea împăienjenită, fără să-şi dea seama de nimic din ceea ce se petrecuse cu câteva clipe în urmă.

— Thipii ăşthia nu ţhin la băuthură!... spuse piticul, alunecând sub masă lângă Cal.

Capitolul 5

Endril îşi părăsi tovarăşii rămaşi fără cunoştinţă în tavernă şi se strecură tiptil în noapte. Nu îi fu greu să dea de arma răpitorilor lui Bith. Elful îi spionă discret din întuneric. Dacă nu o putea salva pe fată, dorea cel puţin să afle ce au de gând în privinţa ei.

Gloata furioasă, în mijlocul căreia se aprinseseră torţe, şerpui pe străzile povârnite şi întortocheate din Baoancaster, oprindu-se într-un târziu în faţa unei impunătoare porţi de piatră. Soldaţii o duseră pe Bith înăuntru. Endril aşteptă în umbră, privind mulţimea ce se agita neobosită în stradă.

În depărtare sună o trâmbiţă, apoi, ca un tunet, se auzi ropot de copite. Curând o sută de călăreţi înarmaţi pătrunseră tropăind zgomotos pe stradă, împingând mulţimea înapoi. O caleaşcă neagră, foarte arătoasă, trasă de un atelaj de cai asudaţi, se opri în faţa clădirii. Câţiva indivizi apărură într-un balcon aflat deasupra străzii. Se dădu citire unei proclamaţii.

— Cetăţeni din Baoancaster! Lordul primar, în înţelepciunea sa şi din sfatul consiliului, a hotărât că maştera este prea periculoasă pentru a rămâne în acest oraş. Iată de ce odioasa creatură va fi dusă în turnul Marelui Mag Murcroft, care ne-a acordat cu bunăvoinţă sprijinul său. Acolo, întemniţată şi păzită cu ajutorul puterilor magice ale lui Murcroft, va fi incapabilă să-

şi mai pună în practică mârşăviile!

Cele anunţate nu fură pe placul prostimii aflate da faţă. Câţiva ovaţionară, alţii bodogăniră, după care, înţelegând că circul se terminase, se împrăştiară care-ncotro. Endril fluieră încetişor. Începea să fie mai greu decât şi-ar fi închipuit.

Poarta clădirii de piatră se deschise din nou şi o ceată de soldaţi o îmbrânciră pe Bith în caleaşcă. Se dădură câteva ordine şi echipajul se puse în mişcare huruind, însoţit de călăreţi înarmaţi. Cortegiul se deplasă în viteză de-a lungul străzii, dădu colţul şi dispăru în noapte.

Bocănitul neîntrerupt şi legănatul caleştii îi făceau rău lui Bith, care nici nu putea să-şi mişte braţele ca să se rezeme de ceva. Ce se întâmplase? Elizebith deschise un ochi şi încercă să-şi potolească durerea de cap. Din momentul în care soldaţii o capturaseră, totul îi era neclar. Acum aerul devenise atât de îmbâcsit şi plin de miasme, încât respira cu greutate. Se afla între doi zdrahoni, iar mâinile îi erau legate. În lumina tulbure zări alţi trei indivizi aşezaţi în faţă, discutând în şoaptă.

Unul dintre ei observă că fata se trezise.

— O, draga mea. Văd că te-ai hotărât să te întorci între cei vii pentru o vreme. Întinse mâna şi o pişcă de obraz.

Bith nu reuşi decât să geamă.

— Nu prea eşti în formă, nu-i aşa? Unchiu’ Murcroft va avea grijă de tine în curând, adăugă tipul cu un râs răutăcios, preluat şi de ceilalţi din caleaşcă.

— Ţi-am rezervat şi pregătit cea mai bună cameră, draga mea.

Cuvintele astea nu-i spuneau mare lucru. Greaţa o copleşea şi nu mai putea suporta. O zdruncinătură zdravănă o întoarse pe dos. Gemu şi, neputincioasă, îşi goli conţinutul stomacului în poala individului.

Caleaşca se opri scârţiind şi din adâncul suferinţei sale Bith auzi ca prin vis o mulţime de strigăte şi înjurături. Apoi porniră din nou şi ea încercă să găsească o cale de scăpare. Avea mâinile şi picioarele legate. Nu putea să ajungă la cingătoare… şi era bolnavă, obosită şi ameţită. Nemaifiind în stare să suporte toate acestea, Bith se cufundă într-un somn agitat.

Se trezi puţin mai târziu, în strânsoarea de fier a doi vlăjgani care o târau pe nişte trepte din piatră. Scara se încolăcea,

urcând neîntrerupt într-o lungă, nesfârşită spirală. Acum treptele erau din lemn şi paşii lor făceau pereţii de piatră să răsune. Urcau şi se învârteau. Fata ameţise din nou. Soldaţii se opriră în faţa unei uşi ruginite din fier, care scârţâi sinistru.

O târâră pe Bith într-un colţ întunecos şi o aruncară fără ceremonial pe o grămadă de paie. Uşa din fier scârţâi din nou şi se închise cu un zăngănit puternic, făcând să dispară şi ultima rază de lumină. Încăperea era acum neagră ca noaptea. Bith se rostogoli în paie şi începu să suspine, vrednică de milă.

Ormoc, care văzuse total prin cristalul său, se lăsă pe spate în jilţ. O lacrimă îi sclipea în ochi:

— Ce i-am făcut?!

Rămase trist în întuneric, cu braţele încrucişate, simţindu-se neputincios în gheara neîndurătoare a mârşavului Schlein.

Hathor se prăbuşi gârbovit pe un scaun, frecându-şi ţeasta suferindă acoperită cu o claie încâlcită de păr roşu. Piticul măsura nervos camera în lung şi în lat, mormăind tot felul de rime, în timp ce Endril cufunda în repetate rânduri capul lui Cal într-un hârdău cu apă rece.

— Brrr! Aaah! Huuu! Destul. Endril! Destul, îmi ajunge! protestă Cal.

Elful îi dădu drumul şi flăcăul îşi îngropă faţa într-un prosop şi oftă jalnic.

— De ce lucrurile cele mai rele se întâmplă când sunt mahmur? (Se ridică în picioare şi îi privi în sfârşit pe ceilalţi). Ei bine, şi acum ce facem?

— O salvăm, bineînţeles! se zbârli Hathor, morocănos. Numai din cauza noastră a dat de bucluc!

Endril îl bătu uşor pe umăr, pentru a-l linişti.

— Întrebarea nu este *ce* avem de făcut. Misiunea noastră este clară – eliberarea lui Bith. Problema e *cum* să îndeplinim misiunea.

— Ocărăşte-ne pentru că ne-am îmbătat în asemenea hal! se tângui Cal. Am fi putut împiedica năpasta asta.

Elful clătină din cap.

— Nu, chiar dacă aţi fi fost mai treji, nu se putea face nimic. A fost o acţiune plănuită ca atenţie. Soldaţii au venit ţintă la mine şi am văzut cum alţii vă supravegheau. Ştiau pe cine caută şi pe cine trebuiau să anihileze. Amestecul lai Murcroft mă face să

cred că Stăpânul Întunericului, sau poate Schlein, stau în spatele poveştii ăsteia.

— Oh, doamne, se lamentă Cal. Suntem din nou faţă-n faţă cu el şi de data asta nu avem de partea noastră o Sabie Runică sau puterea magică a lui Bith.

— Adevărat, dar nici el nu mai are alături oastea de dincolo de Negură... (Endril se posomorî). Cel puţin aşa nădăjduiesc. Presimt că n-ar fi tocmai bine pentru ţinutul ăsta minunat dacă mă înşel.

Gunnar Greybeard se opri din mormăială şi se întoarse spre ceilalţi.

— Vom avea nevoie de cai. E cale lungă până la sălaşul lui Murcroft. Mi-a rămas îndeajuns aur ca să închiriez câţiva. Haideţi!

Hathor obiectă.

— Fără cai! Caii nu suportă mirosul de trol!

— Nicio grijă, mă ocup eu de asta. Altele sunt problemele noastre, răspunse piticul.

Îşi pregătiră bagajele şi porniră spre potcovar. Hathor se ascunse după colţ, pentru ca tranzacţia să aibă loc fără greutăţi. Gunnar îl ameţi cu vorba pe fierarul cam afumat, cu care se înţelese repede asupra unei sume ridicol de mici. Intrară astfel în posesia a trei minunaţi cai de călărie, a unui cal de povară pentru Hathor şi a unui ponei pentru el, toţi înşeuaţi. Piticul făcu una dintre scamatoriile sale, astfel că toate animalele îl adulmecară cei vădită plăcere pe trol.

— Nu fost o afacere proastă, aş putea zice, mustăci mulţumit piticul în timp ce părăseau oraşul. Am plătit o nimica toată!

— Dar de ce un cal în plus? întrebă Gal nedumerit.

Piticul se întoarse în şa.

— Pentru Bith, desigur. Dacă vrei să reuşeşti într-o întreprindere, trebuie să te gândeşti la tot ce-ţi poate fi de folos în atingerea scopului!

Endril zâmbi.

Călătoriră neîntrerupt, uneori la pas, alteori la trap, întreaga zi. Piticul începu să depene altă poveste. De data aceasta era una potrivită cu plimbarea lor călare, o istorisire despre un cal înaripat. Pe nesimţite, cei-patru-plus-unu, fără unul, trecură peste dealuri şi traversară câmpii înainte de a-şi da seama Cal ce s-a întâmplat, soarele se pregătea să apună, iar ei ajunseră

la marginea pădurii care împresura turnul lui Murcroft.
Băiatul se plânse:
— Gunnar, ne-ai luat cu poveştile şi am uitat să discutăm ce vom face odată ajunşi aici.
— Poate ai dreptate, răspunse piticul cu vioiciune, dar uiţi că am ajuns cu o zi mai devreme. Haideţi să petrecem ziua câştigată cercetând împrejurimile şi făcându-ne planuri.
Endril râse.
— Repede atunci, spuse elful, părăsim drumul şi toată lumea în pădure, la adăpost de orice privire străină.
Conduseră caii în pădurea de pini şi jnepeni. Curând călcau pe un covor moale de ace. Hathor remarcă mireasma plăcută a locului. Endril era încântat.
— Aceştia sunt nişte copaci grozavi, îmi plac, spuse elful; e semn că se-ntoarce norocul.
Terenul plat lăsă curând loc unei mulţimi de coline abrupte. Urcuşul şi coborâşul călare deveni tot mai anevoios. Trebuiau să se zbată, să tragă, să împingă şi să ademenească animalele de fiecare dată. Într-un târziu, între dealuri apăru un luminiş plin de verdeaţă.
Endril îi opri.
— Mai bine facem tabăra aici, pentru că nu mai putem înainta călare. Priviţi cât de abrupt este urcuşul mai încolo.
Arătă spre turnul castelului care abia se zărea peste vârfurile copacilor. Cal nu zări nimic, bezna era de nepătruns pentru privirea omenească, dar Hathor şi piticul clătinară din cap, încuviinţând.
Pe când ceilalţi legau caii, Endril se furişă în întuneric. Ajunse la marginea luminişului şi le strigă prietenilor:
— Mă întorc în zori; pregătiţi tabăra şi odihniţi-vă, dar să nu faceţi foc. Nu suntem singuri în pădurea asta.
Începuse să sufle vântul şi aerul deveni rece. În noapte se simţea răsuflarea iernii. Cal, Hathor şi Gunnar îşi întinseră păturile la adăpostul unor jnepeni şi se înghesuiră ca să se încălzească. Piticul scoase din traistă fructe şi pâine, iar pentru trol câteva rădăcini cărnoase. Se repeziră tustrei la mâncare, hămesiţi.
— Dumnezeule, n-am mâncat toată ziua! exclamă Cal. Asta numai din cauza poveştilor tale afurisite; dar acum n-o să ne împiedici să înfulecăm!

— Sau să beţi! Ştiţi, economisim timp, spuse piticul chicotind. Deşi cred că stomacul meu ţine cu voi. Apropo, v-am spus-o pe aia cu regina care-şi căuta cei nouă fii…?

Schlein stătea pe meterezele castelului său, ţinând mâinile încrucişate. O capă din blană de urs îi acoperea torsul şi umerii goi. Înconjurat de vârtejuri de ceaţă irizată, privea cum cerul cenuşiu devenea tot mai întunecat. În spatele Negurii era ceea ce s-ar putea numi un apus de soare. Poate că alţii cu greu ar fi putut zări ceva prin acea pâclă mohorâtă şi mişcătoare, dar privirea lui Schlein străpungea chiar şi întunericul.

Şi acum vedea apropiindu-se ceea ce aştepta. Un *vuiet* îndepărtat creştea în intensitate şi rafale de vânt măturau meterezele castelului. Dintr-o dată o gigantică arătare tuciurie apăru deasupra castelului. Două labe cu gheare uriaşe se izbiră de pardoseala din piatră, zguduind clădirea până în temelii.

Cei trei slujitori şi orcii aflaţi de pază dispărură, ţipând înfricoşaţi. Schlein se mulţumi să se întoarcă şi să se răstească la noul venit.

— Ai întârziat! zbieră vrăjitorul cel rău. Nu-mi place să fiu făcut să aştept!

Un cap imens, dezgustător, aflat la capătul unui gât acoperit de solzi, apăru şerpuind din ceaţă şi se aplecă spre bărbatul cu păr auriu.

— Nu… am… avut… încotro!… se auzi mormăind o voce profundă, de reptilă.

— N-am timp de pierdut, se răsti Schlein. Gata cu vorba şi hai să o luăm din loc!

— Aşa… cum… Porunceşti! veni răspunsul hodorogit.

Altă labă uriaşă coborî din ceaţă şi Schlein se urcă pe ea, Dragonul negru îşi ridică stăpânul şi-l aşeză pe spinare, într-o şa potrivită acolo.

— Eşti gata? întrebă reptila.

— Da, luate-ar naiba! veni tăios răspunsul. Acum dă-i drumul! Zboară în noapte!

Vocea lui Schlein făcu să răsune pereţii întunecaţi. Dragonul fâlfâi din aripi şi se desprinseră de pământ, aruncându-se înainte în întunecimea pâclei.

Curând se ridicară deasupra ceţurilor şi apărură stelele. Dragonul zbura tot mai sus. Cu timpul depăşiră Negura şi

împărăţia Stăpânului Întunericului, zburând deasupra unor tărâmuri necunoscute încă, necucerite încă, dar care se vor prăbuşi curând dacă planurile lui Schlein vor fi duse la bun sfârşit. Vrăjitorul se apleca dintr-o parte în alta, sorbind din priviri totul, observând drumurile şi potecile, gospodăriile şi satele. Tot ce se vedea va fi în stăpânirea lui şi a Negurii, şi toate acele furnici pipernicite de dedesubt îl vor numi Preamăritul Stăpân, Cârmuitorul Oamenilor!

Cei de jos erau cuprinşi de panică. Toţi câinii lătrau înnebuniţi, bărbaţii alergau la adăpost, iar mamele ţipau şi-şi strângeau odraslele la piept, în timp ce arătarea enormă şi întunecată acoperea stelele în trecerea lui prin noapte.

— Există câteva drumuri ascunse care duc înăuntrul şi în afara castelului, spuse Endril povestind ce descoperise în cercetările sale din timpul nopţii. Acest Murcroft este un individ viclean, dacă tunelurile sunt într-adevăr gândite de el. O armată care ar cuceri locul ăsta nu ar reuşi să-l înhaţe.

— Este la fel ca la Cairngorm? întrebă trolul.

— Aproape. Multe din căile de acces sunt zăvorâte.

— Aşadar, există drumuri de care să ne putem folosi? întrebă Cal.

— Ar fi două, deşi cred că unul dintre ele e mai puţin păzit decât celălalt. Vom merge pe acesta. Sunt oameni mulţi şi mulţi orci în pădurile de aici, aşa că nu ne vom deplasa ziua. În timp ca eu mă odihnesc, Hathor, tu şi Cal, confecţionaţi două scări.

Trolul îşi scoase securea.

— Nicio problemă!

— Lucraţi în linişte, îi preveni elful. Să aibă douăzeci de picioare fiecare. Nici mai mult, nici mai puţin. Acum eu mă culc, sunt rupt de oboseală.

Spunând acestea, Endril se cuibări între pături şi adormi la adăpostul jnepenilor.

— Ascultaţi-mă, spuse piticul, voi doi nu puteţi umbla ziua de teamă să nu fiţi văzuţi. (Gunnar îşi scoase scufia roşie şi o îndesă la cingătoare). Pe de altă parte, eu sunt un maestru în a mă face nevăzut. Am să dau târcoale duşmanilor noştri şi voi aduce orice informaţie ce ne poate fi de folos. Dacă din întâmplare aflu ceva, pun laolaltă cu ceea ce ştim deja şi în felul ăsta şansele de reuşită cresc. Dacă nu mă întorc până la

căderea nopţii, porniţi fără mine.

Zicând acestea, Greybeard se trase de mustăţi şi dispăru din faţa lor.

— De necrezut! N-am mai văzut aşa ceva! exclamă Cal.

— Zis şi făcut! spuse trolul plin de admiraţie.

Cei doi se apucară să ducă la bun sfârşit sarcina primită. Până la amiază confecţionară două scări zdravene de lungimea cerută. Gustară câte ceva de prânz, apoi Hathor îi propuse lui Cal să tragă un pui de somn până spre seară, pentru a fi în formă în timpul nopţii.

— Dar tu, Hathor? Şi tu vei avea de lucru la noapte, ştii prea bine.

— Hathor a dormit destul până acum, veni răspunsul. Nu-mi prieşte. Tu dormi. Eu stau de veghe.

Aşa că băiatul se alătură lui Endril, iar trolul se piti în tufişuri, ascultând, pândind şi aşteptând să se întunece.

— I-ai văzut intrând în pădure?

— Da, şi-au aşezat ieri tabăra în vâlceaua de colo. Îi puteţi zări jos, printre copaci.

— Crezi că vor veni?

— Au avut timp să meargă în recunoaştere. Am lăsat drumurile dinspre apus deschise şi nepăzite; cred că le-au descoperit până acum, pentru că unul dintre ei este elf.

— Da, ştiu. Ha! În noaptea asta pun mâna pe toţi!

— Chiar aşa, Preamărite!

Cele două siluete dispărură din vârful turnului.

Un strat gros de nori cenuşii acoperea cerul, iar apusul soarelui făcea ca prezenţa lor să pară mai întunecată şi mai neliniştitoare. Acum nu mai era doar frig, ci şi umezeală. Hathor îl scutură pe Endril cu blândeţe şi elful se trezi.

Cal, care era deja în picioare, căscă şi spuse:

— Deci e timpul!

Privi împrejur după pitic.

— Niciun semn de la Gunnar Greybeard?

— Nu, încă nu!

— De ce? Unde s-a dus? întrebă Endril, sculându-se în capul oaselor într-o clipă şi aruncând păturile cât colo.

— După ce te-ai culcat dimineaţă, a spus că se duce şi el în recunoaştere, apoi a dispărut! răspunse Cal.

— Hmm. Elful îşi scărpină bărbia. Ciudat că a dispărut tocmai în ajunul acestei încercări disperate.

— A zis că dacă nu se întoarce, să mergem fără el, sări Hathor în apărarea ciudatului pitic, pe care începuse să-l îndrăgească.

Endril se ridică în picioare şi se întinse.

— Ei bine, nu putem să-l mai aşteptăm. Cal, vezi să fie caii în siguranţă. Hathor, ascunde tot calabalâcul în tufişuri.

Endril apucă una din scări şi o examină în lumina cenuşie şi palidă.

— Bună treabă, e tocmai ceea ce ne trebuie.

Cei trei porniră, furişându-se atât cât le permiteau cele două scări de douăzeci de picioare pe care le cărau după ei. Endril servea drept călăuză, apoi urma Hathor, purtând un capăt al scărilor, şi Cal, ţinând celălalt capăt. Era ordinea cea mai potrivită, de vreme ce, spre deosebire de cei din faţă, care distingeau drumul în întuneric, băiatul era ca şi orb.

Urcară o coastă şi începură să înainteze cu greutate spre dealul în vârful căruia trona impozant castelul. Pe urmă Elful se întoarse spre stânga şi îl conduse în jos pe un povârniş larg. Cal alunecă şi se prăbuşi într-o parte, agăţându-se disperat de capătul scărilor.

— Ai păţit ceva? şopti trolul. Eşti bine?

— Mda!

— Linişte! îi atenţionă Endril.

Erau în faţa unui zid de piatră şi Endril îşi îndrumă prietenii să se urce folosindu-se de scări. Odată ajunşi sus, îl găsiră pe Endril aşteptându-i. Şi-au ascuns uimirea, apoi, trăgând scările după ei, i s-au alăturat în grabă.

— Mai avem nevoie de astea? şopti Cal, arătând scările.

— Nu sunt sigur, veni răspunsul, liniştit. S-ar putea, când vom ajunge înăuntru.

Hathor şi Cal luară din nou scările în spinare şi urmară călăuza. Acum urcau coasta abruptă a muntelui, şi înaintarea era înceată şi greoaie. Cal gâfâia, dar nu se văieta. Hathor înainta uşor, fără efort.

O potecă apăru la picioarele lor şi terenul deveni din nou neted. Cal răsuflă uşurat, dar uşurarea nu ţinu decât până când dădură peste un buştean. Avea peste opt picioare diametru şi părea fără capăt în fiecare direcţie. Într-o clipă Endril era sus, dar lui Hathor şi lui Cal le trebui mai mult timp. Rezemară

scările de trunchi, apoi Cal rămase să ţină un capăt în timp ce trolul urca, dispărând în întuneric. Dintr-o dată băiatul zbură prin aer atunci când greutatea lui Hathor făcu celălalt capăt să coboare. Caltus scăpă din strânsoare scara şi se rostogoli, prăvălindu-se la picioarele trolului.

— Pfui! pufni, încercând să se ridice. Puteai să mă previi!

Tocmai îşi recuperau scările când vocea lui Gunnar Greybeard răsună în întuneric:

„Minum, sinun, Killiniuu;
Fugiţi, fugiţi, o capcană v-au întins!”

Endril ajunse într-o clipă lângă Cal şi Hathor, zorindu-i.

— Repede, înapoi, să trecem dincolo!

Se auzi un strigăt izolat, apoi sute de voci izbucniră din întuneric în strigăte de luptă. Siluete înveşmântate în mantii se repezeau spre ei din toate direcţiile. Cal călcă greşit şi căzu de pe scară. Peste tot în jurul lui erau mâini care-l apucau, îl zgâriau, îi sfâşiau straiele. Endril reuşi să escaladeze până la jumătate trunchiul uriaş, dar fu prins şi tras înapoi. Hathor se zbătea sălbatic, lovind şi zvârlind atacatorii în aer. Încercă să-şi scoată securea, dar agresorii reuşiră să-l lovească la genunchi, scoţându-l din luptă.

— Am pus mâna pe ei! strigă unul din luptătorii cu mantie.

Un binecunoscut hohot răutăcios se auzi de undeva de sus.

— În regulă, aduceţi-i înăuntru, să-i vedem!

Endril se zvârcolea sub un morman de trupuri. Nu reuşea să-şi mişte braţele, ca să poată apuca pumnalul sau mănuşa cea albă doldora de puteri magice, de nepreţuit în luptă. Dar, o clipă! Ce-i cu băţul ăsta de la cingătoare? Bagheta pe care Bith o aruncase la cârciumă! Merita de încercat. O scoase şi o învârti între degete. Nu era prea priceput la scamatorii, cel puţin nu la genul de vrăji folosit de Bith, dar îşi amintea vreo două şmecherii de-ale elfilor.

Cu speranţa că ţine în mână o baghetă magică, Endril murmură o incantaţie pe care o învăţase în urmă cu o sută de ani şi pe care nu o mai folosise cam tot de-atâta timp.

Explozia care urmă fu uluitoare. O fulgerare orbitoare de lumină albă înghiţi întreaga vale. Endril şi atacatorii săi fură azvârliţi în aer de suflul puternic. Bagheta zbură din mâna lui

Endril şi începu să se rotească deasupra lor ca o rachetă în flăcări, şuierând şi împroşcând în drumul ei scântei. Atacatorii erau buimăciţi. Endril ateriză în apropierea lui Cal şi Hathor, căderea fiindu-i amortizată de unul dintre inamici.

— Ridicaţi scara! Repede, să o ştergem de aici! strigă elful.

Cei doi apucară în grabă scările. Într-o clipă, Endril avea mănuşa albă într-o mână şi pumnalul în cealaltă. Un atacator se apropie, dar fu lovit de elf cu misterioasa mănuşă şi căzu în nesimţire. Altul muri pe loc, străpuns de stiletul necruţător al lui Endril. Cal şi Hathor escaladaseră buşteanul şi-i strigară să-i urmeze.

Elful se ghemui pentru săritură şi zvâcni spre partea de sus a uriaşei buturugi. Deodată, ceea ce păruse să fie un trunchi de copac se rostogoli şi începu să se mişte. O imensă labă neagră apăru din întuneric şi înhăţă elful în înaltul văzduhului. Endril înţelese, prea târziu pentru a se mai salva, că „buşteanul” era un enorm dragon negru!

— Fugiţi! Salvaţi-vă! Salvaţi-o pe Elizebith! mai apucă să strige, înainte ca altă gheară să-l cuprindă, făcându-l să tacă.

Cal era răvăşit de vederea ghearelor care-l înhăţaseră pe Endril. Vorbele elfului nu-i mai ajunseră la ureche. Dar Hathor auzise îndemnul lui Endril şi-l înşfăcă pe băiat de braţ, târându-l după el pe cărare, cu toată iuţeala de care era în stare. O ceată de indivizi mascaţi venea după el, urmărindu-i cu înverşunare. Dintr-o dată în faţa lor îşi făcu apariţia Gunnar Greybeard.

— Repede, n-avem timp de pierdut! spuse piticul agitat, agăţându-se de cracul pantalonilor lui Hathor. Urmaţi-mă!

Se trase de barbă şi cei trei dispărură.

Capitolul 6

Elizebith de Morea îşi petrecuse prima sa noapte din turnul lui Murcroft în lacrimi. Era bolnavă, dezorientată, plină de vânătăi şi indispusă, ca să nu mai pomenim că era lipsită de toate puterile. Când reuşi în sfârşit să meargă, se împletici tremătoare prin bezna temniţei. După ce se izbi de un perete rece de piatră, începu să pipăie de jur-împrejur. Încăperea avea o formă semicirculară, cu o protuberanţă în partea teşită. Lovi cu fruntea un loc în care plafonul cobora în pantă şi ajunse la uşa de fier.

De-a lungul peretelui opus descoperi o plăcuţă metalică, care ar fi putut indica o fereastră.

Încercă să găsească o formulă magică uşoară, dar mintea îi era înceţoşată şi confuză. Era ca şi cum ar fi uitat cum se face o vrajă. În afară de grămada de paie mucegăite nu găsi altă mobilă şi nădăjduia că este singură în încăpere. În cele din urmă se târî spre mănunchiul de paie, se făcu covrig şi încercă să adoarmă.

Când se trezi, văzu o dâră subţire de lumină strecurându-se în locul în care bănuia că există o fereastră. Bith examină deschizătura, pipăind, ciocănind, trăgând de tot ce semăna a mâner sau zăvor. Ceva cedă şi, spre uşurarea ei, uşiţa de metal se deschise. Lumina orbitoare a zilei o izbi în faţă, făcând-o să-şi ducă mâna la ochi pentru a se obişnui.

În spatele uşii erau bare groase de fier încastrate în piatră. Era limpede că se afla la înălţime şi că celula ei dădea spre pădurea de dedesubt. Apoi numele lui Murcroft o fulgeră şi înţelese într-o clipă că era prizoniera lui. Alt gând oribil îi veni în minte. Clement spusese că Murcroft este omul Stăpânului Întunericului. Recompensa pusă pe capul ei! Schlein!

La lumina zilei, Bith îşi cercetă cu atenţie cingătoarea şi conţinutul ei. Totul era la locul său, în afară de bagheta de argint. Bith se întrebă unde putea fi. Venise timpul să facă ceva ca să iasă din situaţia grea în care se găsea. Care ar fi cea mai potrivită formulă magică? Se hotărî să-şi croiască drum prin fereastră şi să plutească spre pădurea de dedesubt. Întinse mâna după un săculeţ de prafuri… dar care săculeţ îi trebuia? Sau poate are nevoie de frunzele astea? Ce ciudat! Cum a putut uita ceva atât de simplu? îşi clătină capul şi începu iar şi iar. Nimic din ceea ce găsea nu i se părea potrivit pentru vraja pe care o dorea. Sau formula magică era alta? O copleşi confuzia; se aşeză descurajată lângă fereastră.

Atunci auzi un ciocănit în uşa de fier. O mică portiţă aproape de pardoseală se deschise şi cineva împinse înăuntru o farfurie şi o cană. Bith sări în picioare şi alergă spre deschizătură.

— Aşteaptă, nu pleca! Cine eşti? strigă Bith şi se aruncă spre uşiţă, dar aceasta se trânti cu zgomot înainte ca fata să poată ajunge la ea, lăsând-o cu genunchii şi coatele învineţite, nou prilej de suferinţă.

După ce lacrimile i se uscară, Bith se rostogoli să vadă ce i s-a

adus. Pe farfuria de cositor se afla o singură felie subţire de pâine, iar cana nu conţinea altceva decât o înghiţitură de apă tulbure.

Bith îşi duse dejunul sărăcăcios la fereastră şi se aşeză deznădăjduită pe pervaz. Privi afară peste pădure, gândindu-se la Endril, Cal şi Hathor… vor veni cu siguranţă s-o salveze. Vor găsi o cale s-o scoată de aici. Bith rupse-n silă câteva bucăţele din felia de pâine şi le mestecă, încercând să nu se mai gândească la ce urma să i se întâmple.

Toate eforturile ei de a-şi aminti formulele magice dădură greş. Cuvintele îi zburaseră din minte şi nu reuşise să potrivească substanţele vrăjite din săculeţii atârnaţi de cingătoarea ei galbenă. Elizebith deveni profund descurajată.

În dimineaţa următoare cerul era noros şi aerul rece. Tremurând, îşi târî grămada de paie spre fereastră şi-şi făcu culcuşul în lumina difuză. Pâinea şi apa veniră din nou şi din nou nu reuşi să schimbe vreo vorbă cu cel care i le aducea. Adună un mănunchi de paie şi încercă să le dea foc prin magie. Dar uitase ce trebuia să facă sau să spună. Bith blestemă în gura mare. Cineva sau ceva aruncaseră asupra ei o vrajă foarte puternică, pentru că era limpede că talentele ei de vrăjitoare fuseseră anihilate.

Înainte de a se înnopta Bith auzi tropăit de paşi apropiindu-se şi îndepărtându-se pe scara de dincolo de uşa din fier. Se petrecea ceva neobişnuit. Bith îşi lipi urechea de deschizătura pentru mâncare şi ascultă. Oamenii vorbeau despre luptă, atac, dragon. Ce însemna asta? Spera că e în legătură cu eliberarea ei.

În acea noapte se trezi tresărind. Groaza îi umplea sufletul şi Bith era convinsă că auzise vocea lui Schlein. Apoi liniştea fu spartă. Afară se auzi o detunătură. Camera se umplu cu o scânteiere de lumină albă. Fata sări în picioare şi privi în jos spre pădure. Asta să fie? Veneau camarazii ei să o salveze? Ceva într-adevăr ciudat se petrecea acolo jos. Umbre care dansau înainte şi înapoi în lumina difuză, siluete care se strecurau printre jerbe de foc.

Curând flăcările se stinseră şi auzi glasuri strigând prin toată pădurea. Se rezemă de gratii şi privi, şi aşteptă, şi nădăjdui. Peste codri se lăsase liniştea şi ea nu fusese eliberată. O pală rece de vânt îi biciui obrazul şi Bith îşi dădu seama că tremură.

Se adăposti în culcuşul ei de paie, îngropându-se în duhoarea lor, şi plânse până adormi din nou.

— Cum adică, au scăpat? zbieră Preamăritul Stăpân dintr-o parte în cealaltă a camerei, spre cei trei bărbaţi ghemuiţi de frică în faţa uşii. Mi-aţi spus că l-aţi prins!

— I-am prins, Stăpâne, dar aveau puteri magice, susţinu Murcroft. Mai mari decât ale mele! Dragonul a încercat să le ia urma după miros, dar nici chiar el nu a reuşit să-i dibuiască!

— Dar am capturat elful! îngăimă războinicul cu mantie de lângă Murcroft. L-am pas în lanţuri.

Schlein se sculă din scaunul său aflat în faţa focului şi înaintă spre cei trei; bijuteriile de aur de pe piept sclipeau în lumina flăcărilor. Bărbaţii se înghesuiră în uşa ce rămase neclintită. Apoi, spre uimirea lor, stăpânul îşi puse mâinile în şold şi pe faţa lătăreaţă a tiranului se instală un zâmbet larg.

— Aveţi noroc că în această seară sunt bine dispus.

Schlein se opri în faţa mesei încărcate cu bucate şi vin.

— Atâta timp cât o am pe fată, proştii ăştia se vor întoarce. (Duse o sticlă mare de vin la gură, o goli dintr-o sorbitură şi plescăi din buze). Îi vom prinde unul câte unul, dacă va fi nevoie. Apropie-te, mănâncă şi bea!

Murcroft era singurul îndeajuns de brav încât să-i poată sta alături lui Schlein la masă. Ceilalţi doi rămaseră pe loc şi războinicul îndrăzni să întrebe:

— Ce doriţi să facem cu elful, Preamărite Stăpân?

Schlein dădu din mână ca şi cum asta îl interesa mai puţin. Apucă o ciozvârtă de carne friptă şi muşcă din ea, sfâşiind o bucată zdravănă. Vorbi cu gura plină:

— Aruncaţi-l în temniţa voastră subterană!

Resturi de mâncare i se prelingeau pe bărbie, apoi îi cădeau pe pântec.

— Şi aduceţi-l pe Ormoc, ghicitorul meu!

Bărbaţii de la uşă se făcură nevăzuţi, bucuroşi să fie cât mai departe de Schlein. Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie timidă în uşă. Era Ormoc, cu straiele şi părul în neorânduială, ţinând globul de cristal în mână.

— Aaa, ghicitorule, tună Schlein. Am o treaba pentru tine. Ştii, prietenii ăia ai lui Elizebith… Doi dintre ei au reuşit să scape în seara asta din cauza nepriceperii gazdelor noastre.

Lui Murcroft i se opri sorbitura în gât în timp ce Schlein îl privi

chiorâş.

— Vreau să dai de ei şi să vezi ce pun la cale. Îi raportezi lui Murcroft. Când se vor întoarce după fată, trebuie să fim pregătiţi.

Endril simţi cea de-a doua gheară strângându-se rece în jurul lui şi sufocându-l, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni în simţiri, era întins pe pământ cu mâinile şi picioarele legate în lanţuri. Pumnalul şi mănuşa magică dispăruseră. Trei bărbaţi înfăşuraţi în mantii şi purtând torţe stăteau în apropierea lui. Smuci în zadar legăturile.

— Deci mai eşti încă în viaţă! Cu atât mai rău pentru tine, spuse înţepat unul dintre indivizi.

— Mai bine te-ar fi ucis dragonul negru, mârâi altul.

Cel de-al treilea rămase tăcut, dar îl lovi pe Endril cu piciorul în spate.

— Ridică-te, câine! Avem şi altceva de făcut decât să te dădăcim.

În timp ce elful se chinuia să se ridice, unul dintre bărbaţii cu mantie îl înşfăcă de tunică şi-l săltă în picioare. Împuns în spate cu un obiect ascuţit, Endril înaintă împleticindu-se. Fu condus printr-un tunel întunecos ce pornea de pe coasta dealului. Nu era una dintre găurile pe care le cercetase, dar era foarte asemănătoare.

Drumul o coti întâi la stânga, apoi la dreapta, pentru ca apoi să coboare brusc. Atât de abruptă era panta, încât elful se împiedică în lanţuri şi se rostogoli peste bărbatul din faţă. După câteva lovituri îl ridicară, apoi îl împinseră înainte fără milă. În cele din urmă se opriră din marş şi unul dintre bărbaţi scoase zornăind o legătură de chei. Descuiară o uşă şi împinseră prizonierul într-o încăpere afumată, luminată de torţe, tăiată de-a dreptul în stânca muntelui. Trei orci cu feţe porcine săriră în picioare şi se repeziră să-şi ia armele.

— Puneţi-l bine pe ăsta! ordonă unul dintre soldaţi, îmbrâncindu-l pe Endril. Şi fiţi cu băgare de seamă să nu scape. Este prizonierul Stăpânului!

Orcii bolborosiră ceva de neînţeles, apoi tăbărâră pe Endril şi-l târâră de-a lungul încăperii urât mirositoare. Se auzi o uşă scârţâind, apoi trântindu-se, şi bărbaţii dispărură. Orcii târâră elful printr-un coridor scund şi igrasios în care dădeau o

sumedenie de celule. Gemetele şi vaietele prizonierilor umpleau culoarul.

— Apă! Daţi-mi drumul! Mi-e foame!

O altă legătură de chei zornăi, şi o uşă scundă se deschise. Elful trebui să se aplece pentru a se strecura înăuntru. Când era pe jumătate intrat, unul dintre orci îi trase un şut în spate şi Endril se rostogoli cu capul înainte în întunericul carcerei. Temnicerii hohotiră, trântind uşa în urma lui.

Noaptea deveni neclară pentru Hathor din momentul în care Greybeard se agăţase de cracul pantalonilor lui. Copacii vâjâiau pe lângă ei cu viteză fantastică, şi deşi era ca şi cum ar alerga, ştia că nu poate fugi atât de repede. Picioarele sale nu greşeau niciun pas, chiar dacă întâlneau în cale rădăcini sau bolovani. Cal fugea cot la cot cu el, în acelaşi ritm, iar micuţele picioare ale piticului se mişcau cu o asemenea iuţeală încât nici nu se mai zăreau.

Trecură cu un salt peste peretele pentru care, cu puţin timp în urmă, avuseseră nevoie de scări. Coborâră panta, urcară povârnişul nisipos, apoi urmară coama dealului şi ajunseră în tabără. Cursa vijelioasă a celor trei luă sfârşit şi se opri în luminiş.

— Pffuu… pffuu. Luaţi-vă… huuuu… haaa… pffuuu… lucrurile! porunci gâfâind piticul.

Hathor se afundă în tufele de jnepeni, strânse păturile şi bagajele şi se întoarse într-o clipă.

— Luăm caii? întrebă trolul.

— Nici vorbă! Oricum nu ne putem folosi de ei în desişul ăsta! Încă ne urmăresc, haideţi!

Şi din nou piticul porni în trombă, cu Hathor şi Caltus pe urmele sale. Din nou copacii vâjâiau pe lângă ei. Acum alergau peste o arătură. Un sat se zări pentru o clipă, apoi un şir de dealuri. Fuga cu sufletul la gură luă sfârşit la intrarea unei mici peşteri ascunse într-o vale împădurită, lângă un pârâiaş tumultuos. Cei trei se prăbuşiră în lutul moale din întunecimea peşterii. Hathor zăcu acolo răsuflând din greu, până când somnul puse stăpânire pe el.

Trolul întredeschise pleoapele de îndată ce lumina cenuşie a dimineţii mohorâte pătrunse pe gura văgăunii. Cal încă mai sforăia, dar Gunnar era ocupat cu descâlcitul lucrurilor pe care

trolul le târâse după el în timpul nopţii. Piticul îl observă şi-i oferi o rădăcină zdravănă.

— Bună dimineaţa, Hathor!

Trolul se ridică în capul oaselor, luă rădăcina şi începu să ronţăie.

— Dimineaţă, într-adevăr, bună însă…

Faţa de obicei zâmbitoare a piticului avea o expresie tristă.

— Da, ai dreptate! Gunnar clătină din cap şi vorbi din nou, mormăind ca pentru sine. Cu siguranţă că unde-mi vâr nasul, încurc lucrurile. Îi pierd unul câte unul în mâinile Stăpânului Întunericului.

— Ce spui? întrebă trolul.

— Aaa, nimic. Sunt abătut din cauza ultimelor noastre necazuri.

Cal se trezise şi îşi freca braţul lovit în bătălia din ajun.

— Gunnar Greybeard! spuse Hathor îndreptând rădăcina în formă de morcov spre pitic.

— Da?

— Eşti magician. De ce n-o eliberezi pe Bith sau pe Endril?

Muşcă din rădăcină cu un crănţănit puternic.

— Da, mă pricep la vrăji. Dar multe lucruri sunt mai presus de puterile mele, se lamentă Greybeard. Specialitatea mea este să mă strecor nevăzut în diverse locuri… să aduc noroc şi să fac scamatorii care înşală vederea sau auzul. Şi mai pot meşteri săbii teribile, după cum v-am spus. (Făcu o pauză, gânditor). Dacă am fi avut sabia Sjonbrand… dar eu nu sunt un războinic, iar Murcroft şi Schlein sunt foarte puternici. Prea puternici pentru iscusinţa unui pitic pricăjit.

Gunnar încheie cu o rimă de neînţeles pentru Hathor, aşa că trolul se îndreptă spre pârâiaş să-şi dea cu apă pe faţă. Cal se ridică şi veni lângă el, tulburat:

— Ce vom face acum, Hathor?

— Nu ştiu… Nu ştiu.

Piticul se apropie făcând pietrişul să-i scârţie sub picioare şi agitând un deget în aer.

— Am găsit! strigă triumfător. De fapt e singura soluţie! Nu ştiu cum de nu m-am gândit până acum!

— Care e, spune! ceru Cal.

— Vino cu mine în Northunderland! Caltus Talienson, trebuie să pui mâna pe Sjonbrand, sabia lui Skryling, şi să o aduci aici.

Sabia asta are destulă putere să le vină de hac la toţi vrăjitorii din castelul acela nenorocit.

Cal îşi scărpină gânditor bărbia. Hathor tăcu.

— Credeţi-mă, eu nu am puterea să o salvez pe Bith, sau pe elf. Nici voi. Am fost cinci, apoi patru şi am rămas trei. Vreţi să continuăm să atacăm castelul până ne înhaţă Schlein pe toţi? Cu sabia Sjonbrand în mână, Cal, nu vei mai avea niciun rival. Nu-ţi mai aminteşti cum a fost când ai mânuit Sabia Runică la Cairngorm?

Amintirea ameţitoare îl înfioră pe Cal, iar obrajii i se înroşiră. Niciodată până atunci nu mai încercase un sentiment atât de înălţător. Exaltarea, înţelepciunea, puterea… fusese de neatins, de neoprit, de neînvins. Oh, da, ar vrea să strângă din nou în mână o sabie ca aceea!

— Cât de departe e locul ăsta? Cât timp ne trebuie?

Gunnar zâmbea cu gura până la urechi.

— Două săptămâni, poate trei!

— Fiuuu! fluieră Cal.

— Durează prea mult! adăugă trolul.

Piticul îşi puse mâinile în şolduri şi se plimbă un timp încoace şi încolo.

— Vă spun ce-o să fac. Voi face şmecheria mea cu „uite-l, nu e!” la castel, ca să aflu ce au de gând cu prietenii noştri.

Înainte de a apuca să-i răspundă careva, piticul îşi smuci barba şi dispăru.

— Grăbit tipul, murmură Hathor.

Cei doi îşi petrecură dimineaţa aranjând hainele lor şi ale camarazilor lor. Hathor se ocupă de lucrurile lui Endril, în timp ce Cal umblă în traista lui Bith, împăturind şi împachetând cele câteva mărunţişuri. Duse un şal la nas, închise ochii şi inspiră adânc. Încă se mai simţea parfumul ei dulce. Cal nu-şi dăduse seama – până la dispariţia ei – cât de mult îi plăcea Bith – cât o iubea, chiar.

Când împachetatul fu gata, Hathor împrumută piatra lui Cal şi îşi ascuţi securea. După ce trolul termină, băiatul luă piatra şi se ocupă de tăişul sabiei sale.

Curând nu mai rămăsese nimic de făcut şi începură să se plimbe nervoşi, întrebându-se când şi, după o vreme, dacă piticul se va întoarce.

Tocmai atunci, spre surprinderea lor, o uşoară rafală de vânt îi

izbi în faţă şi Gunnar Greybeard le apăru înainte, cu scufia cea roşie pe-o parte şi pelerina încă fluturând. Piticul strângea în mână un sul de pergament.

— Îmi pare rău că a durat atât, dar n-a fost uşor să pun mâna pe petecul ăsta de hârtie, iar gărzile n-au fost deloc înţelegătoare.

Piticul desfăcu documentul foşnitor, clipi de câteva ori şi începu să citească tare, sărind peste vorbăria de prisos:

— Deci, spune că… bla, bla… „vrăjitoarea din Baoancaster, care… bla, bla, bla… va fi dusă după miezul nopţii spre a fi arsă pe rug în preziua următoarei luni pline… bla, bla… în faţa voastră, a tuturor!”

Cal rămase cu gura căscată.

— Arsă pe rug?

— Aşa scrie aici. Negru pe alb.

Greybeard lovi documentul cu un deget mare, butucănos, şi foşni pergamentul ca să fie mai convingător.

Hathor se scărpină în cap, apoi începu să numere pe degete.

— Următoarea lună plină… două’ş’cinci de zile!

— Arsă pe rug, repeta Cal, nevenindu-i să creadă.

— Avem timp berechet să ajungem în Northunderland, să facem rost de sabie şi să ne întoarcem! spuse piticul.

— Dar Endril? întrebă trolul. Trăieşte? Vor să-l ardă şi pe el?

— N-am putut afla mare lucru despre Endril, dar este încă în viaţă, ascuns într-unul din beciurile lor cele mai adânci. Bănuiesc că vor să-l lase să putrezească acolo pentru totdeauna… Ceea ce înseamnă că avem destul timp să-l salvăm.

Cal se aşeză pe o piatră, adâncit în gânduri.

— Totul e limpede, tinere. Fata voastră va fi arsă şi elful vostru va putrezi într-o temniţă tot restul vieţii, dacă nu ai de gând să-ţi dovedeşti curajul şi judecata. Vino-ţi în fire şi urmează-mă spre Northunderland. Fără Sjonbrand nu avem nicio şansă.

În cele din urmă băiatul se ridică, îndoiala citindu-i-se încă în priviri.

— Dar dacă nu ne întoarcem la timp…

— Uiţi cu cine ai de-a face! (Piticul făcu din ochi şi pocni din degete). Mai am o mulţime de poveşti de istorisit şi nu puţine scamatorii şi farmece pe care nu le-am folosit.

— Vii cu mine, Hathor?
Trolul încuviinţă solemn:
— Mergem!

Capitolul 7

O privea pe Bith plângând în întuneric. Văzuse cum încercările ei de a face vrăji dăduseră greş. Văzuse cum muşcase în silă din pâine şi cum strâmbase din năsucul ei delicat când băuse apa. Fusese de faţă şi atunci când ea se ghemuise pe grămada de paie împuţite. Ormoc văzuse destul. Îl durea să ştie că această fată minunată, iubirea lui tainică, era tratată astfel. Trebuia să facă neapărat ceva ca să-i uşureze suferinţa. Dar ce putea face fără ca Murcroft sau Schlein să bage de seamă? Era târziu. Ghicitorul părăsi încăperea şi coborî, adâncit în gânduri.
În dimineaţa următoare, bucătarul-şef din turnul lui Murcroft îşi ocărî ajutoarele şi izgoni un nenorocit de ore din bucătărie pentru că furase două găini fripte din vatră.

Caltus Talienson stătea în picioare, cu sacul pe umăr şi un toiag în mână. Hathor era alături, echipat la fel. Gunnar stătea aşezat pe o piatră, îngânând noi versuri, într-o limbă de neînţeles.
— Mă întreb ce zice, spuse băiatul.
— Habar n-am! răspunse trolul, laconic ca de obicei. Poate descântece.
Piticul se întoarse spre ei.
— Sunteţi pregătiţi?
— Nu chiar, zise Cal. Tocmai mă gândeam că ar trebui să-i dăm de ştire lui Bith că nu am uitat-o. Alaltăieri ai fost în stare să le faci cailor farmece. Nu poţi acum să-ţi foloseşti puterile şi să pui o pasăre, un liliac sau altceva să ducă un mesaj la Bith şi Endril?
— Că nu ne lăsăm până nu-i scoatem de acolo! adăugă trolul.
Gunnar îşi plecă fruntea într-o parte, gânditor, apoi sări jos de pe piatră.
— Nu e o idee rea. Dar animalele nu pot vorbi, va trebui să scriu un răvaş pentru fiecare. Şi la Endril nu poate ajunge nicio pasăre. Trebuie să găsim altceva.

— Un şarpe s-ar putea strecura printre zăbrele, sugeră băiatul. Iar unul negru e greu de observat noaptea.

— Şobolani! exclamă trolul.

Cal îl privi într-un fel ciudat, apoi înţelese.

— Şobolanii cunosc beciurile, continuă trolul, drumurile ascunse, nimeni nu poate observa un şobolan!

— Grozavă idee, Hathor! Va fi un şobolan! Acum daţi-mi voie să scriu răvaşele, apoi ne vom găsi curierii. Cal, o să am nevoie de două fire de aţă!

Piticul scoase pergamentul care anunţa sfârşitul apropiat al lui Bith şi rupse două bucăţele din el. Cotrobăi prin desagă, scoase o sticluţă de cerneală neagră şi o pană lungă de gâscă, apoi începu să scrie. Cum de era întreagă pana scoasă din sac, era un mister pentru ceilalţi. Se priviră unul pe altul şi clătinară din cap.

Cu răvaşele scrise, piticul se afundă câţiva paşi în peşteră şi scoase o serie de plescăieli şi chiţăieli, după care spuse cu voce tare:

Yshkin, viere eloihin,
Acei ce-n galerii v-ascundeţi
Minum, sinum Kallihin,
Din întuneric pe dată să-mi răspundeţi.

Câteva clipe mai târziu mai multe creaturi întunecate îşi făcură apariţia alergând dinspre străfundurile peşterii, şi se strânseră la picioarele lui Greybeard. Piticul se aplecă şi culese un enorm şobolan negru, cu ochi strălucitori şi inteligenţi.

— Tu eşti acela! exclamă el şi se apucă să lege petecul de pergament de coada animalului. Treaba odată terminată, aşeză rozătorul la gura grotei şi-l îndemnă răspicat să alerge iute şi fără ocolişuri, la adăpostul întunericului, să predea mesajul. Piticul scoase apoi din nou câteva plescăituri şi ciripituri, după care şobolanul şi confraţii săi dispărură.

— Alta la rând! zise piticul zâmbind şi frecându-şi mânuţele.

Greybeard îi conduse pe Cal şi Hathor afară din peşteră, apoi îi urcă pe coasta dealului. Se opri într-un desiş de rugi de mure şi scoase un tril ca de pasăre cântătoare, după care recită alte versuri ciudate. Câteva păsări cafenii se înălţară gureşe din tufişuri, aterizând apoi pe braţul lui întins.

— Tu eşti aleasa! îi spuse cu blândeţe uneia dintre ele, legându-i celălalt răvaş de picior. Greybeard ciripi puţin şi trimise păsările spre înalt, cerându-le să zboare neabătut spre fecioara cu ochi de argint. Micul stol dispăru pe cerul spălăcit al dimineţii.

— Acum ar trebui să pornim la drum, hotărî piticul. Trebuie să prindem fluxul pe ţărmul de răsărit.

De data asta Cal şi Hathor înfulecară cu poftă, ştiind prea bine că nu va mai fi vorba de mâncare sau băutură până când Gunnar nu se va opri pentru înnoptat. Piticul îi duse la vale şi începu basmul cu vrăjitoarea care furase soarele şi luna. Curând lumea înconjurătoare deveni un amalgam de culori pe măsură ce trio-ul prindea viteză, de-a latul pământului. Baoancaster apăru şi dispăru pe neobservate, în timp ce ei se aflau pe Marele Drum de Apus, călătorind spre est.

Lumina albăstruie a unei zile limpezi se strecura printre zăbrelele groase ale ferestrei şi fata ghemuită în paie începu să dea semne de agitaţie. Elizebith era amorţită, flămândă, însetată şi înfrigurată până la oase. Reuşi, clătinându-se, să se ridice şi privi spre cana cu apă tulbure, încă neatinsă.

— Ufff! spuse cu voce tare, apucând furioasă cana.

Aproape o aruncase pe fereastră, dar uscăciunea buzelor şi a gâtlejului o făcu să se oprească. Îmbufnată, aşeză cana pe pervazul ferestrei. Mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să bea, oricâtă silă îi inspira gândul acesta. Începu să ţopăie prin încăperea strâmtă, lovindu-şi braţele şi frecându-le energic, încercând să se încălzească.

Strădaniile acestea o duseră în cele din urmă în faţa uşii, unde Bith se opri deodată. Pe pardoseală se afla o farfurie de argint, cu doi pui fripţi şi un colţ de pâine. Lângă farfurie era un pocal din cristal plin cu apă limpede. Bith se lăsă în genunchi şi găsi un mesaj în care scria:

„Să nu fii văzută cu ce ai găsit. Ascunde-le de ochii care pândesc. Mănâncă fără grijă.

Un prieten”.

Bith aruncă o privire în jur, neliniştită. Ochii care pândesc. Ce înseamnă asta? Deocamdată nu-i păsă. Luă repede farfuria şi

paharul şi se refugie în colţul cel mai îndepărtat al camerei, acolo unde plafonul cobora aproape de duşumea; se aşeză, nădăjduind că „ochii care pândesc” n-o puteau găsi aici.

Bith duse pocalul la gură şi bău cu lăcomie, apoi se dedică neaşteptatului festin ca şi cum ar fi trecut săptămâni de când mâncase ultima oară. Când nu mai rămase nimic altceva decât o grămăjoară de oase curate, fata se rezemă de perete, sorbi ultima picătură de apă şi suspină lung.

— Mulţumesc, prietene. Oricine-ai fi!

— N-ai pentru ce, prinţeso.

Ormoc vorbise neauzit către silueta ce se distingea în pâcla de deasupra globului, mulţumit că îl sfidase pentru prima dată pe Schlein.

Murcroft îşi îndemnă calul mare şi negru spre culmea dealului şi cercetă pajiştea verde de la picioarele sale. Cei doi însoţitori care veneau în urmă la trap se opriră lângă el. Umbre întunecate forfoteau prin ierburi într-un fel ce părea fără rost. O prepeliţă ţâşni deodată spre înălţimi, speriată de unul dintre orci. Vrăjitorul luă gluga de pe ochii şoimului şi ridică pasărea spre cer.

— Ucide, comoara mea!

Pasărea zvâcni cu o învolburare de bătăi de aripi, pornind în urmărirea prepeliţei ghinioniste. Şoimul zbură în linie dreaptă, luă înălţime, apoi plonjă brusc, dispărând după un dâmb. Clipele treceau şi Murcroft deveni neliniştit.

— Îl zăreşti pe undeva, Stockwood? întrebă vrăjitorul, ridicându-se în scări pentru a vedea mai bine.

— Nu, stăpâne, dar abia a... Oo! Iată-l acolo, în dreptul copacilor, se întoarce şi are ceva în gheare!

Şoimul plană spre stăpânul său şi ateriză cu abilitate într-un picior pe braţul înmănuşat, în gheara cealaltă ţinându-şi strâns prada.

— Ce mi-ai adus, comoaro, întrebă linguşitor Murcroft, scoţând un animal fără vlagă din gheara crudă a şoimului. Ce-i asta? Bah! O vrabie! aruncă micuţul trup sângerând în iarba înaltă şi porni mai departe.

Nu observase petecul de pergament legat de piciorul stâng al vieţuitoarei rănite.

În timp ce grupul celor trei oameni se îndepărta, mai multe

păsărele cafenii apărură pe cer şi aterizară lângă surioara lor căzută, care încă mai mişca. Aşteptară până când reuşi să se ridice şi să se ascundă slăbită la adăpostul unui tufiş.

Ca de obicei, Gunnar Greybeard îşi termină povestea tocmai când soarele se pregătea să apună. Se aflau pe o păşune, în dreptul unui sătuc. Luminile caselor licăreau prietenoase în aburii albăstrui ai serii răcoroase. Cal scotoci în sac o pătură pe care şi-o aruncă peste umeri.

Hathor se mulţumi să-şi îndese mai bine căciula pe cap.

— De ce nu înnoptăm acolo, în tihnă, la o casă călduroasă sau la un han?

— Kultani kallihin! Călătoria noastră este secretă! mai sunt unii care pândesc. E mai bine să rămânem ascunşi încă o vreme.

Piticul scoase din trăistuţa sa o sticlă de vin.

— Asta o să ne încălzească!

Îşi făcură un culcuş confortabil într-o căpiţă de fân şi se cinstiră cu vin. În sacul de merinde mai era destulă mâncare; în ciuda bogăţiei micului dejun, Cal şi Hathor erau hămesiţi şi înfulecară pe săturate. Chiar şi Gunnar mâncă o grămadă.

— Cât de departe e marea? întrebă băiatul, care nu stătea prea bine la geografie.

— Optzeci de leghe spre răsărit şi am ajuns! Cam tot atât cât am făcut astăzi! spuse piticul liniştit, muşcând dintr-o halcă de carne uscată.

— Am mers azi atât de mult? se minună Cal.

— Aş fi putut să vă duc mai departe, dar am împărţit distanţa în două, şi eram şi puţin cam obosit.

— Gunnar, cu tine alături, o armată n-ar mai avea nevoie de călăreţi! râse tânărul războinic.

— Asta mi s-a mai spus! mai luaţi o duşcă de vin.

Îşi trecură sticla unul altuia de mai multe ori. Deşi nu pricepea cum, Hathor băgă de seamă că sticla era la fel de plină.

— De unde fac rost şi eu de o asemenea sticlă? întrebă el.

— Nu se găsesc pe toate drumurile, dar îţi promit ceva. Când ne terminăm treaba, ţi-o dăruiesc pe asta, scumpul meu trol!

Pentru prima oară piticul nu mai depănă poveşti din ţara nordului, iar după ce Hathor şi băiatul dormiră pe păturile lor, Gunnar Greybeard puse sticla deoparte şi făcu vreo câţiva paşi

pe pajişte, privind luna în descreştere.
— Douăzeci şi patru de zile de drum! murmură el încetişor. Ocroteşte-i până ne întoarcem!
Spuse câteva versuri, apoi îngână un cântecel în noapte.
Zorile veniră cenuşii şi mohorâte şi din cauza ceţii nu reuşiră să vadă răsăritul. O vreme merseră la pas şi trecu ceva timp până când Gunnar scoase primul cuvânt; le păru amărât.
— Care-i necazul, domnule Greybeard? întrebă trolul.
— Nimic, nimic grav. Doar ceva ce mi-a şoptit o păsărică. Dar nu putem face altceva decât să ne continuăm drumul. Dar iată, am mărşăluit deja o milă şi n-am spus o vorbă. Ia să vedem… o zi ceţoasă e potrivită pentru istoria cu Prinţesa şi Zeul Mării.
Încă o dată timpul păru să stea în loc, iar drumul deveni o dâră cenuşie pe când înaintau în viteză prin pâcla dimineţii. La un moment dat – Hathor nu reuşea să-şi amintească exact când anume – soarele se arătă în toată măreţia sa, dar lucrul acesta trecu aproape neobservat pentru călătorii noştri grăbiţi. Relieful devenise mai puţin accidentat şi acum se aflau pe o câmpie plată şi largă. Depăşeau în viteză tot mai multe sate şi Cal zări în depărtare turlele unui oraş, pe care însă piticul îl ocoli cu grijă.
— …şi astfel Zeul Mării, care se transformase într-un ac de cusut, se aruncă asupra tânărului prinţ. Dar prinţul se feri, iar acul se înfipse adânc într-un stejar falnic. Copacul se înnegri pe dată şi frunzele i se scuturară, dar acul era ţinut temeinic. Vraja se rupse, prinţesa se trezi şi se frecă la ochi. Zeul mării, îngropat în trunchiul copacului, rămase doar o amintire pentru ea. Prinţul o conduse la castel şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţe! încheie piticul cu un gest larg.
Hathor bătu din palmele sale mari. Se bucurase de această poveste tristă de dragoste mai mult decât de oricare alta auzită până atunci. Cal zâmbea şi el, dar atenţia i se îndreptă repede spre împrejurimi. Mirosul sărat de mare plutea în aer, pescăruşii ţipau în depărtare, iar soarele aflat la apus îmbrăcase câmpiile din urma lor cu o aură purpurie. Un abur uşor se ridica deasupra oceanului şi a ţărmului. Zări un mic sat pescăresc cuibărit în ceţuri nu departe în faţa lor. Cal îl privi melancolic.
Greybeard înţelese dorul din ochii lui Cal.
— Nu, zise piticul, nu trebuie să mergem acolo. Vom pleca la adăpostul nopţii, nevăzuţi şi neauziţi de nimeni. Stăpânul

Întunericului are ochi care bat departe şi urechi care abia aşteaptă ca limba să se dezlege.

Îi duse dincolo de drum, de-a lungul unei împrejmuiri. Trecură peste un zid de piatră, traversară o mirişte, apoi un dâmb acoperit cu iarbă, şi iată-i ajunşi pe o plajă nisipoasă, liniştită. Luna se reflecta în valurile ce spălau domol ţărmul, dând naştere unui colier argintiu de spumă. Hathor se opri să admire minunata privelişte.

— Haideţi, n-avem vreme de pierdut! Curând fluxul va fi la limită, îi îndemnă piticul, băgând de seamă că tovarăşii de drum rămăseseră în urmă.

Continuară să înainteze de-a lungul plajei, oprindu-se într-un loc unde trei bărcuţe de pescari se odihneau la mal.

În timp ce examina ambarcaţiunile răsturnate pe nisip, Cal se încruntă.

— Bărcile astea sunt prea mici ca să poată naviga în largul mării. Gunnar, bănuiesc că n-ai de gând să ne sui în şubrezeniile astea!

Hathor se zgâi la bărcuţele pricăjite şi plescăi din limbă, apoi se apropie şi ridică una cu o singură mână.

— Prea mică! Eu nu merg!

Aruncă barca în nisip şi aceasta se sfărâmă în două, cu un trosnet sec.

— Oameni buni, dragii mei, v-aţi pierdut încrederea şi imaginaţia? spuse piticul zâmbind Doar staţi de vorbă cu Gunnar Greybeard!

Scoase un săculeţ de sub pelerina sa cenuşie şi-i desfăcu şiretul de la gură. Greybeard vorbi apoi reverenţios:

— Am primit-o de la maestrul meu!

Din săculeţ scoase o bărcuţă aurie, care în lumina lunii părea fosforescentă. Piticul se îndreptă spre valurile care clipoceau şi o aşeză cu grijă pe apă.

Imediat bărcuţa începu să se mărească şi cât ai zice peşte o adevărată navă plutea în faţa lor, cu bordurile apărate de scuturi rotunde, cu două rânduri de vâsle zdravene pe fiecare parte. La provă se afla un dragon fioros, sculptat cu măiestrie, a cărui coadă se prelungea ameninţătoare până la pupa. Un catarg înalt, cu pânza strânsă, se profila rotindu-se uşor în lumina lunii.

— Hai, udaţi-vă picioarele. Urcăm la bord! îi îndemnă

Greybeard cu mândrie.

O ferestruică aflată sus pe uşa metalică se deschise şi doi ochi iscodiră înăuntru, cercetând-o pe Elizebith. Tocmai se pregătea să sară în picioare şi să se repeadă spre uşă, nădăjduind să poată vorbi cu oricine ar fi fost. Dar în aceeaşi clipă privirea răuvoitoare o întâlni pe a sa şi spaima îi străfulgeră tot trupul. Ochii aceia... îi mai întâlnise cândva.

Se ridică împotriva voinţei sale de pe grămada de paie, ca vrăjită, incapabilă să-şi ferească privirea sau să se întoarcă, şi se apropie de uşă, împleticindu-se. Încercă să se oprească, să-şi dezlipească ochii de cei ai vizitatorului, dar puterea acestuia era prea mare. Braţele ei, care nu o mai ascultau, se ridicară şi-i descheiară rochia, apoi o sfâşiară, dezgolindu-i sânii. Se apropie de uşă, neputincioasă în faţa acelei căutături, şi auzi respiraţia greoaie, gâfâită, de dincolo de uşă.

Apoi ferestruica se închise cu zgomot şi Bith se simţi eliberată. Se prăbuşi plângând pe podea. Acum ştia cine a fost. Privise în ochii aceştia în încleştarea de dinainte de Cairngorm. Îşi bătuse joc de el, chiar îl ţinuse sub vrajă. Dar acum rolurile se inversaseră. Era în puterea lui Schlein. Oare ce avea de gând cu ea?

Bith se târî înapoi la grămada de paie şi se aşeză cu genunchii sub bărbie, privind, copleşită de ruşine şi de teamă, cum ultima licărire a serii dispărea de pe cer. Mai târziu se auzi un alt zăngănit şi zvâcni înspăimântată, dar era doar cina cu pâine şi apă. Bith se legănă încetişor, înainte şi înapoi, în umbra mohorâtă a amurgului, sperând că binefăcătorul ei, „prietenul”, se va întoarce în timpul nopţii.

Capitolul 8

Endril se răsuci pe pardoseala rece de piatră şi, cu greutate, reuşi să se ridice. Se afla într-o încăpere scundă, tăiată grosolan. De la uşă duşumeaua se înclina spre un jgheab scobit de a lungul peretelui opus, unde un şuvoi de apă şi zoaie ţâşnea printr-o gaură, se prelingea de-a lungul peretelui şi dispărea în altă gaură în partea opusă. Aruncă o privire spre stânga sa şi fu uimit să vadă un tânăr cu barbă ascuţită care se holba la el

rezemat de perete.

— Salut, spuse tipul. Bun venit în minunatul palat al Măreţului Murcroft!

Tânărul se trase mai aproape pentru a-l vedea mai bine pe noul venit.

— Mie-mi zice John Purkins. (Privi clipind mărunt la Endril, în lumina palidă ce se strecura prin ferestruica de la uşă) Eşti un elf!

— Asta sunt! Un elf numit Endril.

Zornăind din lanţuri elful ajunse la Purkins şi cei doi îşi dădură mâna.

— Vino, spuse tânărul, pot face ceva cu lanţurile alea. (Se târî într-un colţ şi reveni cu o pilă micuţă) Tatăl meu era fierar. Aveam asta în cizmă când m-au închis.

John Purkins luă mâna elfului şi începu să pilească la fiare.

— Pentru ce te-au aruncat aici? întrebă Endril, dându-se puţin înapoi pentru a-i lăsa tânărului fierar destul loc să-şi facă treaba.

— Eee, se poate spune că între mine şi Murcroft s-a ivit o deosebire de păreri. O bună bucată de vreme bătrânul meu s-a descurcat binişor, apoi Murcroft a început să şi-o ia în cap. De atunci pădurile au început să mişune de tâlhari şi chiar de orci tuciurii, care n-ar trebui să se arate pe pământurile oamenilor de treabă.

Purkins îşi mută pila din mâna stângă în cea dreaptă.

— Ei bine, într-o noapte, şase din oamenii vrăjitorului au venit la atelierul nostru şi au cerut şase cai, fără plată. Bătrânu' – Big George – şi cu mine i-am fugărit. Mai târziu în noaptea aia s-au întors şi ne-au furat caii. A doua zi bătrânu' s-a dus la castel să-şi ceară banii. Poc! Trosc! Bătrânu' a mierlit-o. Aşa c-am pus mâna pe arcul meu de nădejde şi pe cea mai bună săgeată şi m-am suit într-un copac să aştept. N-a durat mult şi împuţitu' ăla de vrăjitor a apărut călare şi zbrrr! I-am înfipt-o, taman în umăr. Mi-a scăpat degetu', că-l omoram.

Cătuşa de la mâna stângă cedă, eliberându-i lui Endril braţul.

— Gata, asta a mers uşor! Oricum, eram cocoţat în copac, fără să pot fugi, şi oamenii vrăjitorului dădeau roată călare. Am coborât să-i cotonogesc şi a ieşit o bătaie pe cinste, da' nu i-am putut dovedi pe toţi, aşa că m-au aruncat aici pentru fo sută de ani sau cam aşa ceva. Tânărul făcu o pauză. Da' matale cum ai ajuns aici, domnu' Elf?

— Murcroft a luat prizonier un prieten de-al meu. Încercam să mă strecor în castel şi m-am ciocnit de dragonul negru.

— Dragonul negru? Ce naiba mai e şi asta?

— O pocitanie de dimensiuni înspăimântătoare, şi mă tem că se află în slujba Stăpânului Întunericului. Sumbre vremuri se întrevăd pentru ţara asta.

Purkins fluieră printre dinţi.

— Orişicât, ai făcut treabă ca lumea, îţi spun eu. Te-ai strecurat în castel pentru totdeauna!

— Cred că dedesubt e mai aproape de adevăr.

Cei doi îşi zâmbiră.

Purkins munci până nu-şi mai simţi mâinile, şi Endril îi luă locul pentru un timp. După câteva ore de trudă elful scăpă de lanţuri. Scoase un oftat de uşurare şi îşi întinse picioarele.

— Ţin'le la-ndemână spuse tânărul.

Fixă o cătuşă ruptă în jurul încheieturii lui Endril.

— Uneori orcii ne scot să ne mişcăm niţel. Îmi pun lanţurile înapoi, iac-aşa, ca să-i păcălesc.

În mintea elfului încolţi sământa unui plan de evadare. Îşi chestionă colegul de celulă despre obiceiurile şi felul temnicerilor orci. Purkins cunoştea şase orci după nume şi alţi câţiva după mutrele lor dezgustătoare, dar îl povăţui să nu facă vreo încercare de evadare.

— Ne duc afară numai când e în preajmă o ceată întreagă de pocitanii înarmate cu săbii, să ne păzească. Prea mulţi să-i dovedeşti în luptă.

— O să vedem dacă-i aşa, spuse Endril în şoaptă. Le-am putea face pe creaturile astea să fie atât de ocupate, să se bată între ele, încât n-ar mai avea grija noastră.

De afară se auzea larmă. Zăvorul zăngăni şi uşa se întredeschise. Endril îşi înfăşură la repezeală lanţurile rupte în jurul mâinilor şi picioarelor, dar agitaţia lui nu avea rost. O cană strâmbă de cositor zbură prin deschizătură, ricoşă zgomotos de pardoseală şi ateriză în faţa elfului şi a colegului său de celulă.

— Hai, javră, ia-ţi blidul de câine! bodogăni un ore de după uşa care se închise repede, zăngănind.

John apucă strachina şi i-o dădu lui Endril.

— Ora mesei! Repede, la uşă!

Purkins îşi ţinea castronul sub ferestruica zăbrelită, prin care se strecură un linguroi plin cu terci vâscos, doldora de

cocoloaşe. Endril ridică şi el strachina tocmai la timp ca să-şi primească raţia.

— Tocăniţă de văcuţă, se auzi de afară o voce răguşită. Singur eu am făcut-o. O să vă placă, gustoasă foc!

Elful privi prin deschizătură şi zări un ore foarte gras mergând legănat spre următorul prizonier, apoi auzi repetându-se aceeaşi frază.

— Acesta-i taica Fălcuţă, nu-i aşa rău ca alţi orci. (Bărbatul începuse să înfulece terciul din strachină). Numai taica Fălcuţă ne dă haleală adevărată.

Lui Endril nu-i era foame, dar adulmecă amestecul pe care-l primise. Nu mirosea rău. Dacă ar fi ştiut că va fi cea mai bună masă pe care o va primi acolo, elful ar fi preţuit-o mai mult.

Cal sări în apă şi reuşi să se agaţe de parapet şi să se caţere în corabia care-i aştepta. Urmă Hathor, sub greutatea căruia ambarcaţiunea se balansă îngrijorător. Odată urcaţi la bord, cei doi se aplecară peste parapet, ridicându-l uşor pe punte pe pitic.

— Mulţam’ la amândoi! spuse Gunnar zâmbind, apoi pocni din degete.

Ambele rânduri de vâsle începură să se mişte ca şi cum ar fi fost mânuite de nişte bărbaţi zdraveni, cu braţe puternice, şi nava se îndepărtă de plajă, ieşind în golf cu spatele înainte.

Hathor se plimbă de-a lungul punţii, pipăind în jur, acolo unde ar fi trebuit să se afle vâslaşii invizibili; nu găsi nimic.

Piticul pocni iar din degete. Un rând de vâsle se cufundă în apă, în timp ce al doilea îşi schimbă direcţia şi corabia se roti repede pe loc. Toate vâslele începură imediat să bată apa într-un ritm considerabil, făcând barca să alunece în viteză prin golful luminat de lună, spre largul mării.

— Bună treabă, Gunnar Greybeard, spuse Hathor în timp ce se întorcea spre coada bărcii călcând apăsat. Cum ai făcut?

— Ei bine, zise piticul lăsându-şi din nou capul într-o parte, ceea ce vedeţi nu-i lucrătura mea. Asta este o navă cu totul deosebită, nu prea diferită de cea despre care v-am povestit. Vă mai amintiţi corabia zburătoare a regelui?

Cal şi Hathor încuviinţară.

— Aşadar, barca asta nu poate zbura prin aer, dar este la fel de fermecată. Am obţinut-o oarecum cu împrumut, numai pentru călătoria asta. Aţi fi uimiţi dacă aţi vedea cât de mulţi

pasageri poate duce.

Greybeard se aplecă şi mângâie drăgăstos parapetul.

— Eu deja sunt uimit! declară Cal.

Îşi luară bagajele şi stivuiră totul în ordine la baza catargului. Gunnar scoase câte ceva de-ale gurii şi se aşezară fără grijă pe punte să-şi ia cina, în timp ce mândra lor corăbioară naviga în noapte. Depăşiră promontoriul şi nava începu să salte pe valuri. Vântul se transformase într-o briză puternică. Piticul îl apucă pe Cal de braţ.

— Priveşte!

Frânghiile care legau pânza se desfăcură singure. Sus, parâmele trosniră şi scripeţii scârţâiră, în timp ce pânza se înălţa pe catarg, fluturând bezmetică până ce se întinse bine. Atunci vântul o umflă cu zgomot şi nava se avântă înainte prin valuri. Vâslele ieşiră din apă şi se retraseră cu un zgomot înfundat, aşezându-se în ordine de-a lungul bordurilor. Printre pasageri se auziră urale. Unul dintre ei scoase de-acum obişnuita sticlă cu vin şi nişte pahare.

— Un toast, spuse piticul, pentru minunata noastră corabie, Skidbladner!

— Şi pentru Elizebith, adăugă Cal cu tristeţe. Zeii s-o aibă în pază până ne întoarcem!

— Pentru Endril, de asemenea, spuse trolul.

Îşi apropiară paharele şi ciocniră.

După somnul agitat din timpul nopţii, Bith se trezi treptat. Se ferea să privească spre uşă, de teamă că misteriosul ei prieten ar fi venit peste noapte. Îşi privi cu tristeţe rochia sfâşiată, şi apoi îşi descâlci paiele din păr. Când în sfârşit se întoarse spre uşă, priveliştea îi făcu inima să tresalte. Alergă entuziasmată către comorile sale.

Acolo, pe duşumea, se aflau un lighean cu apă şi un ştergar, un pieptene şi o oglindă, o pernuţă, o farfurie cu mâncare, o sticlă cu vin, aţă neagră şi un ac de cusut. Mai era şi un răvaş, purtând acelaşi mesaj ca primul… „fereşte-te de ochii care pândesc”. De data asta bănuia de ai cui ochi iscoditori trebuia să se ferească.

Bith strânse grămadă preţioasele obiecte şi le duse în colţ, unde se bucură de mâncare, aşezată pe pernuţă. După ce termină îşi scoase hainele şi se îmbăie. În cele din urmă se

strădui să cârpească rochia sfâşiată cu ajutorul acului cu aţă. Nu prea se pricepea la aşa ceva, croitoria nu se număra printre învăţăturile primite de la mama sa.

Oftă. Cu toată învăţătura maică-sii, magia nu se mai număra printre îndemânările ei, cel puţin pentru moment. O lovitură grea în uşă o făcu să tresară şi Bith se ridică în grabă, strângându-şi rochia lângă trup. Un sul de pergament fu strecurat prin deschizătura uşii. Se îmbrăcă repede şi cercetă obiectul.

— Oh, asta-i culmea! spuse cu voce tare după ce termină de citit înscrisul. Acum urmează să fiu arsă pe rug!

Încercă să-şi amintească luna aşa cum o văzuse ultima oară şi zâmbi cu tristeţe. Măcar mai avea câteva săptămâni de trăit! Mototoli înştiinţarea despre execuţia sa într-un ghemotoc, îl aruncă şi se întoarse târâş grăpiş în colţul ei. Îşi culese cingătoarea şi încercă încă o dată să-şi amintească o vrajă, dar nu reuşi. Drăcui, după care îşi petrecu toată dimineaţa descâlcindu-şi părul lung şi negru.

Seara uşiţa se deschise din nou şi ochii iscodiră înăuntru, căutând-o. Lui Bith îi era frică, dar acum ştia că era Schlein şi avu grijă să nu-i întoarcă privirea. Cu un mare efort de voinţă îşi acoperi faţa şi se prăbuşi în maldărul ei de paie. Tremură îngrozită auzind respiraţia lui răguşită.

I se păru că aşteptarea durează o eternitate, apoi se auzi un mârâit înfundat, ferestruica se închise cu zgomot şi prezenţa nefastă dispăru.

Bith se ridică încet, încă îngrozită, dar mulţumită că obţinuse o mică izbândă în înfruntarea voinţelor la care o provocase Schlein.

Ormoc era necăjit. Toată noaptea răscolise împrejurimile în căutarea camarazilor fetei. Le cercetase tabăra cu ajutorul globului de cristal şi căutase urme de paşi sau crengi rupte, orice fel de semn. Nu găsise nimic. Dispăruseră. Cercetă hanurile din satele apropiate, unul câte unul, cameră cu cameră. Ajunsese la Baoancaster şi controlase fiecare colţişor de la „Lebăda Friptă”. Nicio urmă.

Acum se luminase de ziuă. În afara micului său act de trădare în folosul lui Elizebith, nu se mişcase de la locul său. Se rotise ca un vultur în jurul castelului, măturând întreg ţinutul de

dedesubt. Zărise orci, ţărani la câmp, călători pe drum, tâlhari în pădure, tot felul de fiinţe, dar nu cei pe care îi căuta.

Ormoc făcu o ultimă încercare şi scrută în grabă de-a lungul Marelui Drum De Apus, înapoi spre Negură, apoi Drumul de Nord şi cel de Sud. În cele din urmă plană dincolo de Baoancaster, deşi nu şi putea închipui ce-ar putea face atât de departe de castel. Când tocmai hotărâse să se întoarcă, i se păru că zăreşte o umbră mişcându-se cu repeziciune de-a lungul drumului, printre copaci, dar într-o clipă totul dispăru.

Ormoc renunţă la căutarea lor zadarnică şi aruncă din nou o privire asupra fetei. Pe măsură ce imaginea se contura în ceaţa albăstruie a cristalului, se minună încă o dată de frumuseţea ei. Tocmai se pieptăna şi arăta mai fericită şi mai în putere decât cu o zi în urmă. Şi nu se îndoia că acest lucru se întâmpla mulţumită lui. Zâmbi şi lăsă plăcuta imagine să se destrame.

Se ridică de pe scaun şi se întinse. Din păcate avea datoria să raporteze că nu are nimic de raportat. Ormoc chiar se bucura că trebuie să-l întâlnească pe Murcroft şi nu pe Schlein, pentru că, oricât de înspăimântător ar fi vrăjitorul, era puţin probabil să-l ciomăgească la auzul veştilor proaste.

Capitolul 9

Briza tare continua să sufle rece şi umedă de-a lungul punţii şi Caltus Talienson se trezi dârdâind. Corabia se înălţa şi cobora, mai întâi cu prova, apoi cu pupa, împroşcând neîntrerupt jerbe înspumate din marea agitată. Cerul era acoperit şi lumina era săracă, pentru că soarele se afla încă sub orizont. Băiatul strânse pătura udă în jurul umerilor şi se strădui să se ridice în picioare pe puntea ce se legăna sălbatic. Piticul şedea alături de Hathor la pupa, lângă cârmă. Cei doi se înghesuiseră lângă parapet, încercând zadarnic să rămână uscaţi. Cal se împletici cu stângăcie spre prietenii săi, prăbuşindu-se greoi lângă pitic.

— Spune-mi că n-o să fie toată călătoria noastră aşa! imploră băiatul, glumind numai pe jumătate.

— Dacă aş putea influenţa vremea, aş fi un zeu! veni răspunsul. Cel puţin facem progrese uimitoare. Astăzi nu va mai trebui să depăn poveşti.

— Spune-ne totuşi o poveste despre secetă, murmură Hathor.

Vântul şi marea rămaseră neschimbate toată dimineaţa şi într-un târziu piticul scotoci împrejur până găsi un petec de pânză de velă, pe care cei trei o fixară la pupa, încercând să se adăpostească de stropii care nu mai conteneau. Sub acest acoperământ, Cal reuşi să se zvânte puţin şi să se mai întremeze cu o gustare din pâine şi carne.

Spre amiază vremea se îmbunătăţi. Stropii de apă încetară să mai cadă, vântul se înmuie şi marea deveni mai calmă. Chiar şi soarele reuşea să răzbată când şi când printre nori.

Hathor găsi într-o cutiuţa câteva cârlige de pescuit şi ceva sfoară. Folosind o bucată dintr-o rădăcină de-a sa ca momeală, trolul îşi aruncă undiţa peste bord şi aşteptă.

— Ce te aştepţi să prinzi cu o momeală ca aia, Hathor? întrebă Cal sarcastic.

— Peşti cărora le plac rădăcinile, spuse Hathor zâmbind. Peştilor le plac rădăcinile, lui Hathor îi plac peştii. Simplu!

— În afară de un singur lucru.

— Care anume?

— Peştii nu mănâncă rădăcini! exclamă Cal.

— Vom vedea, zise Hathor calm, dând drumul la mai multă sfoară.

— Poftim, am să-ţi arăt eu cum se face!

Băiatul luă şi el un cârlig din cutie, îl legă, apoi rupse o bucăţică de carne uscată din sacul de merinde şi o înfipse cu grijă înainte de a arunca sfoara în partea cealaltă a bărcii.

— Ne vom întrece.

Martor la toată această pălăvrăgeală pregătitoare, Gunnar Greybeard nu vru să rămână mai prejos.

— Se supără careva dacă încerc şi eu?

— Deloc, dă-i drumul, răspunse Cal.

Băiatul privi neîncrezător cum piticul luă o sfoară, dar în loc de cârlig îi legă la un capăt o pietricică şi o aruncă la pupa. Curând sfoara piticului zvâcni zdravăn, şi el o trase cu putere, palmă cu palmă. Peste bord zbură un lung peşte argintiu care începu să sară şi să se zvârcolească pe punte.

— Asta-i primul… să zicem că e vama.

Îşi recuperă sfoara din gura peştelui şi-l aruncă înapoi în mare. Pe urmă „muşcă” la Hathor, şi el scoase un somn, cu burta portocalie şi spatele argintiu.

— Îi plac rădăcinile, spuse trolul zeflemitor.

Greybeard scoase unul după altul o mulţime felurită de peşti, printre care câţiva heringi, doi ţipari, un ton, un pui de rechin şi un calmar. Cal ridică mâinile în semn de abandon şi lăsă sfoara să-i alunece peste bord.

În vreme ce soarele cobora, vântul se opri iar vâslele se apucară din nou de lucru. La orizont apăru o insuliţă acoperită de arbori şi corabia Skidbladner se îndreptă hotărâtă spre ţărm. Când ajunseră la mal, stelele împânzeau cerul în toată splendoarea lor.

Hathor sări în apă şi cu o funie trase ambarcaţiunea pe plajă, în siguranţă. Cei trei adunară lemne pentru foc şi curând izbucni o vâlvătaie veselă în timp ce captura de peste zi se frigea pe foc, Greybeard le povesti despre cel mai straniu peşte pe care-l văzuse vreodată, fiorosul gesnercon.

— Este o creatură teribilă, cu trupul oval din care pornesc douăsprezece braţe. Are opt ochi, doi în faţă, doi în vârf, doi în spate şi doi în coadă, aşa că nu poţi să te furişezi pe lângă el fără să prindă de veste. La unul din capete se află faţa, gura şi nişte colţi ca de porc, iar la celălalt o coadă ca de şarpe veninos, terminată cu o gheară lungă. (Gunnar făcu o pauză rău-prevestitoare.) Dacă te plesneşte vreodată în spate cu această gheară…

— Ce se întâmplă? întrebă Cal neliniştit.

— Ei bine, nu vei mai putea să-ţi foloseşti braţul multă vreme, pentru că înseamnă că te place şi trebuie să dai noroc cu toate cele douăsprezece mâini ale sale!

Greybeard se rostogoli pe spate râzând, iar Hathor necheză zgomotos.

— Bravo, piticule! mai întâi ai trişat şi te-ai folosit de magie în întrecerea de pescuit, apoi m-ai păcălit cu povestea despre peşti. Ţi-o plătesc eu, cât de curând!

Închinară din nou pentru Bith şi Endril, iar când focul se stinse, Hathor împrăştie cenuşa cu piciorul. Cei trei încărcară peştele fript pe punte, urcându-se şi ei înapoi la bordul lui Skidbladner. Încă o dată se încredinţară navei care, cu vâslele lopătând, ieşi în largul mării luminate de lună.

Trecură două zile fără întâmplări deosebite; corabia înainta împinsă de vâsle, când vântul era neprielnic, sau zbura cu pânzele întinse, când briza sufla cum se cuvine. Gunnar depănă

alte poveşti, iar Cai şi Hathor făcură o nouă întrecere de pescuit, una „corectă” de astă dată, căci piticul fu exclus. Folosind ca momeală rădăcini, trolul prinse doi tarponi uriaşi, faţă de o singură scrumbie a lui Cal.

În cea de-a treia zi, în timp ce Skidbladner naviga destul de aproape de o insuliţă aridă, Cal zări pe plajă un bărbat care îşi agita braţele şi striga disperat.

— Hei, priviţi acolo! Trebuie să fie un naufragiat!

Piticul pocni din degete şi vela coborî, iar vâslele se puseră în mişcare. Nava îşi schimbă direcţia şi porni în viteză spre ţărmul stâncos.

Nu exista plajă, dar bărbatul se urcă pe o stâncă şi când barca lor se apropie, făcu un salt uluitor şi ateriză nevătămat pe punte, cu un teribil zăngănit de armură.

În timp ce nava se îndepărta de stânci, noul venit se întoarse pentru a-i cunoaşte pe cei trei. Era un bărbat bine clădit, cu umerii laţi şi pântecul enorm, îmbrăcat cu o minunată platoşă din zale şi un coif de argint. În jurul mijlocului purta o cingătoare minunată din aur, de care atârnau mai multe punguţe şi săculeţi precum şi un fel de armă cu mânerul de lemn care ieşea dintr-o teacă de piele. Dar barba deasă şi roşie, precum şi părul roşu care-i acoperea coapsele şi braţele dezgolite erau de departe cele mai uimitoare atribute ale sale.

Faţa bărbatului se lumină într-un zâmbet şi îi întinse lui Cal braţul musculos ca un jambon.

— Mi se spune Red Beard[4], zise el cu o voce profundă, plăcută – deşi s-ar putea ca unii să mă cunoască drept „Spaima-Uriaşilor”… pentru că uriaşii nu prea mă au la inimă!

Cal îi strânse mâna şi făcu prezentările. Matahala se feri să dea vreo explicaţie despre cum ajunsese pe insulă şi, deşi lucrul acesta li se părea ciudat, cei trei se feriră să întrebe, din politeţe.

Skidbladner înainta din nou cu pânzele desfăcute şi schimbarea de la lopeţile fără vâslaşi la velele nemânuite de nimeni nu trecu neobservată de Red Beard, dar nici acesta nu spuse nimic, ci doar făcu o provocare.

— Acolo de unde vin obişnuim să ne întrecem în luptă, şi sunt puţini cei care m-au doborât. Caltus Talienson, crezi că mă poţi birui?

---

[4] Barbă Roşie (n. tr.).

— Cu siguranţă pot să încerc! răspunse băiatul.

Cal mai luptase şi trântise mulţi cavaleri, pe vremea când era soldat. Păşi în faţă şi depărtă picioarele. Cei doi se strânseră în braţe. Cal îşi arcui muşchii şi se încordă. Spre neliniştea sa, se simţea ca şi cum ar fi încercat să mute din loc o stâncă, pentru că oricât trăgea şi împingea, Red Beard nu se clinti un deget. Apoi, pe neaşteptate, adversarul se răsuci cu repeziciune şi îl trânti pe băiat cât era de lat pe punte.

Uriaşul bătu vesel din palme.

— Bună treabă, flăcăule, vei fi un luptător pe cinste!

Se întoarse spre ceilalţi.

— Greybeard, nu ar fi frumos din partea mea să te culc la pământ, ca şi cum n-ai avea în mânecă vreo scamatorie pregătită pentru mine. Tu, Hathor, crezi că mă poţi doborî?

— Încerc!

Cei doi îşi încleştară braţele unul în jurul celuilalt, iar Cal şi piticul se dădură înapoi, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla în urma acestei înfruntări. Timp de un minut luptătorii rămaseră nemişcaţi, încordându-se. Hathor lăsă să-i scape un geamăt şi cei doi tresăriră uşor, apoi Red Beard scoase un sunet asemănător şi se clătinară din nou. Era clar că adversarii erau de forţe apropiate. De altfel, Hathor era recunoscut pentru puterea lui neobişnuită.

Deodată lupta deveni mai animată şi cei doi începură să danseze pe punte, încă încleştaţi fiecare în strânsoarea de fier a celuilalt. Luptătorii gâfâiau şi gemeau desluşit, şi deşi sufla o briză răcoroasă, sudoarea le şiroia pe feţe. Hathor rânji, lăsând să i se vadă dinţii de trol, ca nişte colţi. Ca urmare Red Beard sări înapoi, ridicându-şi mâinile şi rupând îmbrăţişarea.

— Rezultat nehotărât! declară râzând. Se întoarse apoi spre ceilalţi. Nu mi-aţi spus că amicul vostru este trol!

— N-ai întrebat! răspunse Gunnar, zâmbind.

— Ha! Punct lovit, maestre Greybeard! Ei bine, toată treaba mi-a făcut poftă de mâncare. N-aveţi ceva haleală şi băutură?

Red Beard fu condus la pupa, unde Gunnar desfăcu sacul de merinde, iar Hathor aduse peştele. Cei patru se aşezară la o masă îmbelşugată. Lucrurile merseră bine la început, apoi Cal observă o urmă de îngrijorare în ochii piticului, pe când Red Beard înfuleca tot ce se afla pe navă, tot peştele – şi fript, şi crud – şi patruzeci de pâini, până ce din sacul-minune a lui

Gunnar nu mai ieşi nimic, şi pe urmă toate rădăcinile pe care Hathor nu reuşi să le înhaţe în grabă din faţa căpcăunului.

La urmă, Red Beard râgâi.

— Şi-acum ceva băutură, ah, nu e o sticlă de vin ceea ce văd eu acolo?

Uriaşul ajunse dintr-un pas în partea cealaltă a punţii şi însfăcă sticla de vin fără fund a lui Greybeard.

— Oh, nu! Piticul îşi duse mâinile la ochi şi gemu.

Red Beard puse sticla la gură şi ceilalţi priviră înlemniţi de spaimă. Bărbatul bea, şi bea şi bea. Bău timp de mai bine de o oră, apoi se opri şi-şi şterse buzele cu dosul palmei.

— Bun vin ai aici, Greybeard! Duse din nou sticla la gură, de data aceasta pentru aproape o jumătate de oră, apoi se opri.

— Ahhh! Ţinea sticla goală în faţă pentru a fi văzută de toţi.

Hathor clătină din cap cu tristeţe.

— Foarte gustos, într-adevăr! Red Beard aşeză cu grijă sticla pe punte, apoi se ridică să se întindă. Aveţi o bărcuţă pe cinste!

— Da, suntem mândri de ea, răspunse piticul furios.

Red Beard mângâie cu degetele bordul.

— Parâme zdravene, lucrătură măiastră. Parcă am mai navigat pe ea.

— Tot ce se poate, domnule, eu am obţinut-o sub formă de împrumut pentru foarte scurt timp. Avem de făcut o expediţie importantă în Northunderland!

— O expediţie, eeei! Şi ce fel de expediţie?

Cal stătea în picioare în apropierea lor.

— Caut sabia Sjonbrand cu ajutorul căreia am de gând să o eliberez pe Elizebith de Morea din ghearele lui Schlein, sluga Stăpânului Întunericului.

— Sjonbrand! (Red Beard se scărpină în barbă gânditor.) Ah, Sjonbrand, făurită în Glasvellir?

Ochii îi străluceau.

— Chiar aceea, răspunse piticul mândru, ţinându-şi micuţul pumn ridicat. Făurită în Glasvellir chiar de mâna aceasta… şi de altele, desigur.

— Atunci se explică totul!

Uriaşul începu să hohotească vesel, ţinându-se de burtă, apoi se înapoie spre pupa, unde zăceau pe punte o movilă de oase de peşte, sacul de merinde ca o cârpă şi sticla goală.

— În cazul ăsta trebuie să vă răsplătesc pentru compania

plăcută, pentru vin şi minunatele bucate.

Îşi scoase din teaca de piele arma – care se dovedi acum a fi un ciocan – şi o ţinu deasupra locului în care se petrecuse festinul, rostind câteva versuri. Într-o clipă apăru o scenă de carnagiu, în următoarea clipă o imagine a belşugului. Peşti proaspeţi şi dolofani se zvârcoleau pe punte, în timp ce sacul se umflă, îndesat din nou cu merinde. Şi ceea ce-l mulţumi pe Hathor cel mai tare – sticla de vin deveni din nou plină şi înfundată.

— Acum vă urez drum bun în expediţia voastră pentru Sjonbrand! Spunând acestea, Red Beard băgă ciocanul în teacă, se aruncă peste parapet şi dispăru în valuri.

— Mii de paloşe! ţipă Cal, alergând după bărbat. Se va îneca, are toată armura aia pe el! Aduceţi o frânghie, trebuie să-l salvăm!

— Linişteşte-te, Caltus, spuse piticul, impasibil. Tipul ăla nu e în pericol să se înece. Nici nu ştii cât de norocoşi suntem că ne-am păstrat corabia… şi gâturile, drace… şi gâturile! Acela a fost chiar Thor!

Capitolul 10

Pană-Strălucitoare lăsă capul în piept şi cercetă pergamentul, apoi împunse cu ciocul aţa înnodată. Mesajul lui Greybeard era legat temeinic de piciorul ei. Încercă plină de curaj să fâlfâie din aripa ruptă.

Deşi durerea era încă foarte puternică, parcă-i mergea mai bine. În curând va putea zbura din nou. Apăru şi Coadă-Scânteietoare, cu ciocul plin de seminţe.

— Mulţumesc, prietene bun, ciripi Pană-Strălucitoare.

Se auzi alt fâlfâit de aripi şi la umbra tufişului apărură Sămânţă-de-In şi Scaiete; prima purta în cioc un ţânţar iar cel de-al doilea o muscă dolofană, pe care Pană-Strălucitoare le înfulecă lacomă.

— Vai de mine! Dacă veţi continua să mă hrăniţi aşa, voi deveni prea grea şi nu voi mai putea să zbor când o să mă fac sănătoasă!

— N-aş spune asta, zise Scaiete, încercând să pară cât mai

aspru cu putinţă. Mănânci ca un fluturaş!

Vrăbiuţele ciripiră gureşe la remarca lui Scaiete şi Coadă-Scânteietoare se pregăti de plecare. Deodată, din văzduh se auzi un ţipăt de alarmă şi cele patru păsărele încremeniră. Aripă-de-Nea se agita gălăgioasă deasupra tufişurilor strigând:

— Nevăstuica! Nevăstuica! Aveţi grijă! Luaţi-vă zborul!

Prietenele se codeau să o părăsească, dar Pană-Strălucitoare nu ezită:

— Plecaţi şi salvaţi-vă! Eu am să stau nemişcată.

Celelalte păsări nu făcură nicio mişcare.

— Mergeţi, voi fi în siguranţă! Aici, în ascunziş, sunt la adăpost, dar dacă voi sunteţi omorâte, cine o să mă mai hrănească?

Vrăbiuţa rănită era cuibărită într-o grămăjoară de iarbă uscată şi era greu de observat, chiar şi pentru celelalte. În cele din urmă, Coadă-Scânteietoare, Sămânţă-de-In şi Scaiete îşi luară zborul, în acelaşi timp, ţâşnind dintre tufişuri şi înălţându-se spre cer într-o fâlfâire cafenie.

Odată desprins de pământ, micul stol zbură, către Aripă-de-Nea, care continua să se rotească deasupra intrusului, ţipând. Se părea că animalul mirosise o urmă, pentru că se îndrepta neabătut spre tufişul în care se ascundea Pană-Strălucitoare. Se opri să adulmece, ridicându-se pe picioarele dinapoi cât să arunce o privire spre cele patru păsărele din văzduh, apoi se furişă înainte, şerpuind graţios.

Dacă vroiau să-şi salveze prietena, păsărelele trebuiau să acţioneze în grabă. Scaietele porni primul şi ateriză la o oarecare distanţă de nevăstuică, zburătăcind prin iarbă ca şi cum ar fi fost rănit. Musafirul nepoftit se opri şi se înălţă pe picioarele din spate, cercetând neaşteptata pradă. Apoi, cu o viteză ameţitoare, se năpusti în salturi spre vrabia care părea neputincioasă. Scaiete se ridică în zbor tocmai la timp, evită să fie înhăţat, iar nevăstuica fu astfel întoarsă din drumul ei spre adăpostul din tufişuri.

Imediat Sămânţă-de-In coborî în zbor şi execută aceeaşi şmecherie, îndepărtând şi mai mult animalul de prada sa. Coadă-Scânteietoare făcu apoi la fel în cele din urmă, când Aripă-de-Nea ateriză ca să ademenească nevăstuica pentru a patra oară, creatura renunţă, şi fără să mai ia în seamă poticneala păsării se îndepărtă, săltând graţios peste smocurile

înalte de iarbă.

Pentru moment, Pană-Strălucitoare şi mesajul ei de speranţă erau salvate.

Şobolanul cel negru, cunoscut în familia lui după numele de Cel-Care-Vede-Noaptea, dar şi ca Mustaţă-Tuciurie (numele pe care-l prefera), îşi luă rămas bun de la mama şi fraţii săi, precum şi de la toate mătuşile, unchii şi verişorii. Trebuia să plece în expediţie singur şi fără ajutor, căci în felul acesta atrăgea atenţia mai puţin. Aveau o sumedenie de neamuri care locuiau la castel, şi fiecare dintre cei prezenţi părea să aibă câte un mesaj de transmis vreunei rubedenii. Mustaţă-Tuciurie îi ascultă cu răbdare pe fiecare, străduindu-se să ţină minte totul.

În timp ce umbrele prelungi ale serii începură să întunece valea, un cortegiu ciudat de şobolani de toate mărimile se revărsă prin gura peşterii şi se înşiră de-a lungul albiei pârâiaşului, părând un nesfârşit şarpe cu blană. Marşul continuă până în locul în care pârâul se strecura pe sub un pod de piatră. Aici escorta se opri şi Mustaţă-Tuciurie continuă să înainteze de unul singur. Sări în apă şi înotă dincolo de pod, reuşind să-şi croiască drum mai departe în josul apei, pe malul acoperit de muşchi.

Şobolanul urmări pârâiaşul aproape toată noaptea, fără să se oprească să mănânce sau să se odihnească. Odată cu primii zori se abătu de la cursul apei şi traversă ogorul unui gospodar, ţinându-se tot timpul la adăpostul gardului. Când se lumină de ziuă Mustaţă-Tuciurie ajunsese într-un mic sat. Întâlni câţiva de-ai săi lângă o grămăjoară de gunoi, şi aceştia îl îndrumară spre locuinţa unei rude îndepărtate care trăia la grajduri.

Cel-Care-Vede-Noaptea, cavaler de Grota-din-Valea-Umbrei, fu întâmpinat cu bucurie de clanul de la Grajdul-Fierarului; i-au dat să mănânce din puţinul pe care-l aveau, pentru că vremuri grele se abătuseră asupra familiei de când plecaseră oamenii şi-şi luaseră şi caii cu ei. Locul era pe placul tuturor, dar grânele din care trăiseră atât de bine, dispăruseră acum, şi pentru a supravieţui erau nevoiţi să caute hrană noaptea, pe câmp.

Mustaţă-Tuciurie se odihni aici până pe înserat, apoi porni din nou către castel, cu alte mesaje, de transmis prietenilor şi rudelor celor din clanul „Grajdul-Fierarilor”. Pe când părăsea satul scăpă ca prin minune de un mizerabil câine galben, apoi

se afundă în pădurea imensă. Din nou mărşălui fără mâncare şi fără băutură, dar dimineaţa îl găsi sub zidurile castelului, lângă râul care izvora din măruntaiele muntelui.

Dar între Mustaţă-Tuciurie şi ţinta sa se aflau trei orci înarmaţi cu arcuri, şi imaginea pe care o văzu îl umplu de spaimă: în apă zăceau morţi trei şobolani, cu trupurile străpunse de săgeţi din lemn. Mesagerul se ascunse la rădăcina unui copac şi aşteptă.

Orcii se ciondăneau.

— Trei azung! Hai să-i umflăm, zi roiu’! La naiba, acuz ze lumineajă! spuse primul.

— Dar Dinţosul vroia cinci pentru tocană, se plânse cel de-al doilea ore. Ne jupoaie pielea dacă îi ducem vânatul ăsta pricăjit!

— Dinţozul ză ze ducă dracului! Eu mă întorc.

— Ba n-ai s-o faci!

Cel de-al doilea ore îl înşfăcă pe primul de grumaz şi se pregăti să-l pocnească în faţă cu pumnul.

— Ia potoliţi-vă, voi doi strigă cel de-al treilea ore, despărţindu-i. Groapa de gunoi e în drum, haideţi să-i luăm pe ăştia şi om vedea ce putem vâna pe-acolo înainte de a intra pe poartă.

Cei trei cei mai bombăniră o vreme, dar în cele din urmă adunară şobolanii ucişi şi dispărură, gălăgioşi în pâcla dimineţii. Uşurat de plecarea lor, Mustaţă-Tuciurie aşteptă până ce uriaşii se îndepărtară, apoi ţâşni ca o săgeată, traversă locul deschis şi dispăru în crăpătura din stâncă prin care se scurgea şuvoiul.

Odată intrat, fu imediat întâmpinat de un grup de Cozi Negre, cavaleri de Sub Castel, care erau deosebit de îngrijoraţi de recentul masacru. Mustaţă-Tuciurie povesti despre lunga lui călătorie, despre misiunea primită apoi transmise o parte din mesajele de la Peşteră şi de la Grajd, arătându-le şi preţiosul răvaş legat de coada sa. Toate acestea luară ceva timp, fiecare rudă îndepărtată insistând să stea cu el la taifas pe îndelete. Au urmat o mulţime de sfaturi şi de cuvântări.

Reuşi într-un târziu să transmită toate mesajele pe care şi le amintea. Trecuse încă o zi şi era în sfârşit liber să şi continue căutarea. Un verişor de gradul întâi îi arătă o galerie tainică şi Mustaţă-Tuciurie îşi croi temător drum prin labirintul şobolanilor, care ciuruia muntele şi-l făcea asemănător unui fagure.

Masa din acea zi se compuse dintr-un colţ de pâine uscată şi o cană cu fiertură nenorocită. Endril îi cedase aproape toată

porţia sa colegului de celulă, iar acum scobea cu capătul pilei lui John în lemnul din spatele balamalelor de la uşă. Era stejar, şi încă destul de gros, aşa că munca era anevoioasă; Purkins însă, care nici măcar nu se gândise să scobească în felul acesta, părea destul de entuziasmat. Luau parte cu rândul la această muncă obositoare.

Deodată John scoase un strigăt:

— La naiba, Endril, ia uită-te la arătarea de acolo! Nu te mişca, să-i vin de hac.

Endril se răsuci încetişor. Purkins ţinea lanţurile în mână şi pândea un şobolan uriaş, care se strecurase înăuntru prin gaura de scurgere.

Şobolanul şfichiuia aerul cu coada, alergând spre Endril.

— Aşteaptă! Nu-l lovi! strigă Endril, observând pergamentul legat de coada animalului.

John rămase cu gura căscată, în timp ce şobolanul sări cu neruşinare în poala camaradului său; chiţăi, apoi începu să-şi agite coada în faţa elfului.

— E un răvaş! strigă Endril, grăbindu-se să dezlege pergamentul. Îl desfăşură şi-l ridică în lumina slabă ce se strecura de pe coridor. De la prietenii mei de-afară! Au scăpat de Murcroft şi au plecat să pună mâna pe Sjonbrand!

Mototoli pergamentul, în timp ce şobolanul se făcu nevăzut pe unde venise.

— Ce-i aia Sjonbrand?

— O sabie magică.

Elful era adâncit în gânduri şi vorbise mai mult pentru sine decât ca răspuns la întrebare. Dacă ceea ce spunea piticul ăla isteţ este adevărat, asta e într-adevăr o veste bună.

Îi întinse pila lui Purkins.

— Ia-o, sapă tu un timp; trebuie să mă gândesc.

Purkins se scărpină în cap, neînţelegând prea bine ce se petrecuse, ridică din umeri şi se apucă de treabă.

Ultimele zile erau dintre cele pe care Bith ar fi vrut să le uite. Strădiunţele sale de a-şi regăsi puterile magice deveniseră tot atâtea încercări zadarnice şi asta o înnebunea. Primea în continuare raţia obişnuită de pâine şi apă şi în fiecare zi era vizitată de Schlein, care de după uşă o fixa cu privirea încărcată de intenţii mârşave. Devenise îngrozită de aceste vizite şi era

convinsă că vrăjitorul punea la cale ceva oribil. Bith ştia că dacă nu ar fi existat mâncarea şi darurile primite de la prietenul cel misterios s-ar fi aflat într-o stare deplorabilă, incapabilă să opună rezistenţă privirii care o ţintuia zi după zi.

Darurile se adunaseră unul după altul, şi în cotlonul ei erau ascunse o grămadă de lucruri, imposibil de zărit de la uşă. Luase obiceiul să arunce toate resturile de mâncare pe fereastră, dar tot mai rămânea o puzderie de farfurii de argint, pahare, pocale, tacâmuri, străchini, perne, salteluţe şi pături. Bith se învăţase să doarmă în colţul ei pe perne, acoperită cu pături, dar avea grijă ca în fiecare zi în care venea Schlein acesta să o găsească ghemuită pe grămăjoara de paie. Nu dorea să-i fie aflate secretele.

Într-o după-amiază auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa greoaie de fier se deschise cu zgomot. Alergă în colţ disperată, nădăjduind să ascundă grămada de daruri faţă de oricine ar fi intrat. O voce răsunătoare o strigă.

— Elizebith, fiică a lui Morea, apropie-te! Ai fost chemată de Prea Înaltul Stăpân.

Cum nimeni nu intră, se apropie prevăzătoare de uşă şi privi iscoditor în afară. În faţa uşii se aflau patru bărbaţi, dintre care trei erau gardieni înalţi şi voinici, acoperiţi cu platoşe şi coifuri din piele. Cel de-al patrulea era un bătrân gârbov înveşmântat într-o mantie vărgată alb cu roşu. Bătrânul scoase la iveală o pereche de cătuşe pe care i le puse în grabă în jurul încheieturilor.

— Acum aş spune că nu mai avem a ne teme dinspre partea ei, le spuse gârbovitul celorlalţi.

Se întoarse şi începu să urce scara în formă de spirală. Soldaţii o înconjurau ameninţători pe Bith, îmbrâncind-o până când ea îi urmă. Urcară un număr nesfârşite de trepte, ocolind turnul de mai multe ori, până când escorta se opri în faţa unei uşi sculptate şi pictate. Bătrânul, continuând să strângă în mână un talisman strălucitor, împinse uşa şi aceasta se deschise cu uşurinţă.

— Poţi intra, o îndemnă el, gesticulând cu mâna liberă.

Lui Bith îi trecură fiori reci prin şira spinării în timp ce pătrundea înăuntru, simţea deja prezenţa lui Schlein. Dar nu putea face nimic cu toate gărzile acelea înarmate aflate în spatele ei. Ticălosul era în încăpere, în faţa vâlvătăii focului.

Stătea aşezat la capătul unei mese lungi încărcate cu bucate, curcani fripţi, porci, pui, raţe, plăcinte cu carne, coşuri cu fructe şi pâini uriaşe, proaspete şi calde. Miresmele erau desfătătoare şi Bith îşi închipui ce-ar fi simţit dacă în ultima săptămână s-ar fi hrănit numai, cu pâine şi apă.

— Aaa, draga mea Elizebith!

Vocea lui Schlein era mieroasă.

— Vrei să ni te alături? rânji Schlein cu gura până la urechi, arătându-i locul liber din faţa lui.

Bith fu cât pe ce să accepte. Să fi fost oare ceva în felul în care vorbea? apoi voinţa ei răbufni şi îl înfruntă, hotărâtă.

— Nu, niciodată, strigă ea.

Schlein încruntă din sprâncene, îşi bombă pieptul apoi se aplecă înainte, ameninţând-o pe Bith cu degetul lui uriaş.

— Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară! Noi doi avem o mulţime de lucruri de pus la punct şi acesta nu este cel mai potrivit mod de a te adresa Preaslăvitului tău Stăpân!

O privi din nou în ochi, în acelaşi fel în care o făcuse prima oară, şi ea se simţi cuprinsă de groază.

Bith scrâşni din dinţi, îşi încleştă pumnii şi miji ochii, înfruntându-i privirea. De această dată nu-l va lăsa s-o o domine!

Schlein culese de pe masă o legătură cu pietricele din chihlimbar pe care începu să le răsucească între degete. Tăcu vreme de un minut, scrutând-o intens pe Elizebith în încercarea de a-i supune voinţa. După un timp, înţelegând că nu poate obţine nimic, clătină din cap, aruncă pietricelele şi se aplecă din nou spre ea, zâmbind dezamăgit.

— Mda, eşti o doamnă cu o voinţă de fier. Pun rămăşag că, spre norocul meu şi al lui Murcroft, am făcut treabă bună lipsindu-te de celelalte puteri.

Apucă un pahar cu vin şi îl dădu pe gât, gâlgâind.

— Dar destul cu asta! Vei asculta ce am să-ţi spun, Elizebith de Morea. Se prea poate ca la început să nu-ţi placă, dar cred că după o vreme vei înţelege înţelepciunea vorbelor mele.

Schlein împinse scaunul înapoi cu un scrâşnet şi se ridică în picioare; trupul lui mătăhălos părea să umple întreaga încăpere. Se apropie de foc, privindu-l gânditor şi încălzindu-şi mâinile.

— Un bărbat se simte singur când vine noaptea, chiar dacă e pe cale să devină, zeu!

Tăcu pentru o clipă.

— Ai puteri mai mari decât îţi închipui. Am aflat lucrul ăsta pe pielea mea, la Cairngorm.

Se întoarse spre ea.

— În curând voi avea toate seminţiile vorbitoare în stăpânirea mea. Voi fi împăratul Zeu! Nimeni altcineva nu va putea făptui asta. Dar chiar şi un Împărat-Zeu are nevoie de o împărăteasă…

Schlein se apropie încet de Bith. Ea se dădu înapoi un pas, dar continuă să tacă. Îi evita căutătura, privind ţintă spre lanţurile de aur şi spre bijuteriile atârnate pe pieptul lui puternic şi dezgolit.

— Vei fi mireasa mea! Vei fi împărăteasa mea!

Vorbise în şoaptă, persuasiv. Răsuflarea îi devenise însă zgomotoasă şi grăbită. Bith se făcu mică în jilţ. Uriaşul se apropiase la o palmă. Îi simţea mirosul trupului. Nu era un miros omenesc, ci unul dulceag, respingător. Bith întoarse capul într-o parte şi privi în jos spre podea.

Mâinile lui Schlein alunecară în jurul mijlocului ei şi fata lăsă să-i scape un ţipăt.

— Cu puterile tale alăturate alor mele, cu tine de partea mea…

Degetele lui monstruoase înlănţuiră trupul ei firav, strângând-o. Fata gemu de durere şi scutură hotărâtă din cap.

— Striveşte mă! Ucide-mă şi termină o dată cu mine, strigă ea, dar nu voi fi niciodată a ta!

Furios, bărbatul o ridică pe Bith cu totul şi o aruncă spre uşă. Ea se lovi zdravăn la cap, şi rămase fără suflare.

— Aşa crezi tu! tună el. Dar în curând te vei răzgândi. Acum dispari din faţa mea!

Schlein se răsuci şi se înapoie lângă foc.

Respirând greu, Bith ieşi din încăpere şi se prăbuşi în braţele soldaţilor care aşteptau la uşă.

Ormoc stătea în iatacul său şi medita. Murcroft îl muştruluise din nou, a cincea zi la rând. Neputinţa sa de a găsi vreo urmă a prietenilor fetei începuse să-l coste. Ca şi Schlein, Murcroft putea fi foarte periculos… Dar nu se putea spune despre Ormoc că nu încercase. Îşi petrecuse aproape toate ceasurile de veghe scotocind, chiar cu preţul neglijării nevoilor lui Bith.

Singura lui consolare era că, dacă ar fi trebuit să raporteze asemenea veşti lui Schlein, acesta l-ar fi aruncat în turnul de

piatră, într-un loc fără ferestre şi fără uşi. Oricum, la naiba cu Murcroft şi Schlein!

Îşi concentră gândurile spre Elizebith, şi ceaţa albăstruie apăru imediat. Ghicitorul deveni îngrijorat văzându-l pe Tellarko strângând încheieturile fetei în fiare. Magicianul ăsta de două parale se folosea de talismanul sau împotriva lui Bith! Ormoc îi putea zări strălucirea.

Dar Ormoc deveni şi mai tulburat când urmări ceea ce se petrecu între Elizebith şi Schlein. La început ghicitorul se temu că fetei ar putea să-i scape faptul că cineva îi adusese mâncare şi daruri. Dar evenimentele se precipitară şi Ormoc îi admiră voinţa cu care reuşi să-l înfrunte pe ticălos. Când Bith fu aruncată spre uşă, izbi cu pumnul în masă.

Ghicitorul urmări apoi întoarcerea fetei în celulă şi se cutremură văzându-o azvârlită cu cruzime pe jos de către gărzi. Lăsă imaginea să se destrame şi chibzui la ce-ar fi de făcut. Prinţesa merita o răsplată pentru felul în care îi rezistase lui Schlein. Ceva care să-i întreţină curajul.

Târziu în noapte, când liniştea se lăsase asupra castelului, Ormoc se furişă în întuneric şi urcă scara în spirală. Ca de obicei, orcii de gardă dormeau în posturile lor. Ajuns la uşa sculptată şi pictată, o deschise uşor. Focul se stinsese, doar câţiva tăciuni mai licăreau în vatră, iar Schlein dispăruse. Pe masă bucatele pregătite pentru ospăţ rămăseseră neatinse.

Ormoc înşfăcă două plăcinte cu carne, un talger cu fructe, două sticle de vin şi o pâine, apoi se înapoie mergând în vârful picioarelor spre uşă. Amintindu-şi ceva, se îndepărtă tiptil în partea cealaltă a încăperii şi culese cele două pietricele de chihlimbar cu care Schlein se jucase ceva mai devreme. Poate că aveau puteri magice! Ajuns din nou la uşă cercetă cu atenţie coridorul. Calea era liberă.

Elizebith zăcea pe pernele ei, cu privirea aţintită în întuneric, hotărâtă să fie trează atunci când va sosi enigmaticul ei prieten. În ciuda hotărârii sale, tocmai aţipise când se auzi zgomotul făcut de zăvorul metalic al deschizăturii pentru mâncare. Fata sări în picioare şi alergă spre uşă. Acolo, într-o rază palidă de lumină ce pătrundea dinafară, îngenunche în faţa uşii. O mână pătrunse prin deschizătură şi puse o sticlă cu vin pe duşumea, apoi apăru din nou cu altă sticlă.

Era o mână graţioasă şi nobilă, gândi ea, şi atunci când pătrunse din nou înăuntru, cu un talger plin cu fructe, se întinse şi o apucă. Mâna tresări şi de afară se auzi un ţipăt înăbuşit; apoi mâna deveni moale şi ea o strânse cu căldură. Era catifelată, îşi spuse, dar prea mare ca să poată fi a unei femei, poate era mâna unui prinţ. Nu, nu în locul acesta îngrozitor!

Străinul se eliberă, după care apucă una dintre mâinile lui Bith şi o trase uşor prin deschizătura îngustă. Simţi atingerea unor mustăţi, apoi un sărut gingaş pe dosul palmei. După o scurtă pauză, îi fură aşezate în palmă două mici obiecte. Bith îşi retrase mâna şi cercetă ceea ce primise, erau două pietricele ciudate. Uşiţa se închise pe neaşteptate.

— Nu, aşteaptă, strigă ea cu blândeţe.

Dar Bith auzi paşi îndepărtându-se pe scări.

Necunoscutul plecase fără un cuvânt.

Capitolul 11

Hathor, Cal şi Greybeard aşteptau rezemaţi de parapetul de la prora, privind ţintă către ţărmul cenuşiu care abia se contura înaintea lor, în pâcla zorilor. Vântul încetase o dată cu prima rază de lumină, iar aerul era calm, rece şi umed. Plescăitul ritmic al vâslelor lui Skidbladner era singurul sunet care tulbura liniştea stranie. În cele din urmă, un munte stâncos, golaş, ţâşnind din mare, se lăsă văzut limpede.

— Iată! exclamă piticul, entuziasmat. Capul Destinului… Priviţi osemintele de colo!

Se vedeau cu claritate rămăşiţele fantomatice ale unor corăbii, îngrămădite între bolovani şi stânci la poalele falezei. Carcasele navelor naufragiate păreau scheletele unor creaturi moarte de mult şi curăţate de vulturi. Cal se înfioră tăcut, dorindu-şi ca Skidbladner să rămână mai departe pe mare, departe de acest înspăimântător coşmar pentru marinari.

— Northunderland, prieteni. În sfârşit am ajuns, spuse Greybeard cu o urmă de mândrie în glas.

Piticul alergă spre catarg şi se căţără pe o scară de frânghie spre vârf, unde se aplecă înainte, iscodind neliniştit cu privirea spre ţărm. Corabia ocoli promontoriul, lăsând în urmă epavele pierdute în ceaţă. O formă impunătoare, întunecată, răsări în

faţa lor.

— M-aş bucura să scap de porcăria asta, spuse Cal.

— Barca se apropie prea mult de stânci! Şi Hathor s-ar bucura!

Neîndoielnic, trolul simţise şi el că traseul urmat da Skidbladner era pe muchie de cuţit.

Nava viră uşor spre ţărm; faleza abia se întrezărea într-o parte, în timp ce forma întunecată se apropia de celălalt bord. Hathor lăsă să-i scape un oftat de plăcere atunci când ceaţa se ridică întrucâtva şi ceea ce până atunci fusese nedesluşit şi ameninţător se dezvălui privirilor. O pădure deasă, întunecoasă, de brazi acoperea până sus povârnişul abrupt din stânga lor.

Apăruseră păsări de mare şi pescăruşi, care se roteau deasupra lui Skidbladner, ţipând ascuţit. La chemările lor răspundea cu un ecou peretele din apropiere. Soarele se înălţase şi încerca să răzbată prin pâcla care-i înconjura pe călătorii noştri. Corabia viră şi tangajul datorat hulei, care-i însoţise peste tot în largul mării, încetă.

Pe măsură ce pâcla se împrăştie deveni limpede că pătrunseseră într-un fiord lung şi îngust, o privelişte nemaiîntâlnită de Cal sau Hathor, deşi oarecum familiară mulţumită descrierilor pline de viaţă din majoritatea poveştilor lui Greybeard. Piticul începu un cântecel, ale cărui cuvinte cei doi de pe punte nu le pricepeau, dar care prin tonul său vioi se contopea cu larma pescăruşilor şi-i înveselea. Hathor începu să fluiere printre dinţi.

Călătoria continuă aproape toată dimineaţa, Skidbladner cârmind când într-o parte, când în alta, urmând o cale şerpuitoare printre cei trei pinteni de pământ împădurit care-i înconjurau. Ceaţa se ridicase, rămânând deasupra lor ca o caldă pătură cenuşie, încâlcită în vârfurile copacilor de pe culmile munţilor.

Un grup de delfini începu să danseze în jurul lor, strecurându-se cu dibăcie prin faţa corabiei, făcându-i pe Cal şi Hathor să râdă cu poftă şi să fluiere în semn de răspuns la salutările trimise de vietăţile mării. Apoi, pe neaşteptate, prietenii din apă dispărură, şi Skidbladner acostă lin în apropierea unei plaje înguste. Într-o clipă Greybeard apăru lângă Cal:

— Ei, a venit vremea să debarcăm. Nu putem înainta mai departe pe apă!

Piticul se sprijini de parapet şi se săltă peste bord, aterizând cu un plescăit în apa puţin adâncă. Celorlalţi le luă ceva mai mult timp să-şi strângă bagajele şi să le asigure înainte de a sări şi ei jos şi păşiră bălăcindu-se spre ţărmul Northunderland-ului.

Plaja îngustă se mărginea brusc cu o faleză abruptă, stâncoasă, care se pierdea în pâcla de deasupra lor. Cal îşi roti privirea în toate părţile şi înţelese că erau înconjuraţi de peretele vertical. Nu părea să existe nicio posibilitate de urcare.

— Eşti sigur că aici trebuia să ancorăm, Gunnar? întrebă băiatul neîncrezător. Nu există altă cale decât drept în sus… doar dacă nu cumva ai de gând să ne duci în zbor pe toţi trei în vârful acestei stânci.

Greybeard chicoti.

— Nu, nimic atât de complicat. Există o cărăruie care duce sus printr-o crăpătură din stâncă. Am să v-o arăt! Dar înainte de asta…

Piticul pocni din degete şi Skidbladner începu să se micşoreze. Într-o clipă deveni cât o jucărie mititică şi Greybeard o ridică de pe apă, strecurând-o grijuliu în săculeţul de piele. Treaba odată făcută, luă în spinare sacul de merinde, respiră adânc şi privi voios înspre obstacolul din faţa lor.

— Dumnezeule, e nemaipomenit să fii din nou acasă! Să simţi din nou mireasma de brad!

Tot ceea ce reuşea să simtă Cal era mirosul de peşte mort adus de valuri pe ţărm, dar, ca şi Hathor, nu spuse nimic şi porni în urma piticului prin nisip spre capătul îndepărtat al plajei. Acolo, ascunsă de un tufiş pipernicit de grozamă, se afla în stâncă o crăpătură, şi o potecă îngustă ce urca abrupt spre inima falezei.

— Ţineţi aproape şi uitaţi-vă unde puneţi piciorul. Aproape de vârf devine ceva mai anevoios.

Ceilalţi îl urmară pe pitic, care sărea sprinten de pe o piatră pe alta, călăuzindu-i pe drumul ce urca pieptiş. După ce se căţărară un timp, ajunseră la capătul despicăturii din stâncă şi Greybeard o coti de-a lungul unei ieşituri înguste. Se aflau din nou pe partea din faţă a falezei, cam la jumătatea drumului către vârf. Cal privi în jos, se cutremură şi încremeni pe locul în care se găsea.

— Oh, era să uit, nu vă uitaţi dedesubt, spuse piticul nepăsător, în timp ce dispărea după un colţ de piatră.

Hathor se opri în spatele băiatului şi-l înghionti în coaste.

— Te-ai speriat?

— Cee? Aa, nu… m-am oprit doar să-mi trag sufletul.

Cal îşi înghiţi nodul din gât şi se strecură pe acelaşi drum nesigur pe care o luase Greybeard. După un timp lung cât o eternitate, poteca se lărgi, urcuşul pierzându-se în vălătucii de pâclă deasă care atârnau deasupra pământului. Jnepeni piperniciţi răsăreau din smocurile de iarbă ce umpleau crăpăturile din stâncă şi floricele galbene se iţeau ici şi colo în mănunchiuri de-a lungul drumului.

Ceaţa era atât de deasă încât Cal reuşea cu greu să găsească drumul, şi se ciocni pe neaşteptate de un Greybeard nevăzut, care se opri în cale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

Piticul privea către un desiş de copaci care se desluşea vag. Hathor îi ajunse din urmă şi li se alătură.

— Pădurea Auseviget, veni liniştit răspunsul. O pădure fermecată. Aici m-am certat cu afurisita aia de vrăjitoare-trol, Loviatar, şi am fost transformat într-o piatră şi aruncat spre sud. Totuşi, ceva s-a schimbat…

Greybeard tăcu. Cal nu vedea nimic neobişnuit şi privi spre Hathor pentru a se lămuri. Trolul arătă spre o moviliţă din pietre de lângă cărare. Oasele albite ale unei mâini omeneşti zăceau lângă grămăjoară.

Piticul începu să cânte încetişor:

„Mina, sina, Luunsiken,
Naelta, Maelta
Sina, jaat siihen.”

Se întoarse pe neaşteptate spre cei doi.

— Eeei, timpul trece, hai s-o luăm din lor. Şi ţineţi minte, fiţi cuviincioşi cu orice femeie-trol pe care o întâlniţi. Acesta este teritoriul lor, să ştiţi.

Greybeard îi făcu din ochi lui Hathor, apoi porni păşind apăsat pe cărarea care pătrundea în mijlocul pădurii şi dispărea în ceaţă.

— Femeie-trol? întrebă Hathor, grăbindu-se să-i ajungă din urmă.

Înaintarea era mai grea din cauză că acum arborii erau înalţi

şi împiedicau lumina să pătrundă, iar pâcla ascundea lucrurile din jur.

— Chiar femeile-trol despre care ţi-am povestit în basmele mele, Hathor. Au trăit în codrii ăştia dintotdeauna. Troli mândri şi înalţi, asemenea ţie, cei mai mulţi având părul roşu aprins. Bărbaţii erau adesea chemaţi la război şi au rămas doar câţiva, cel puţin aşa era ultima oară când am fost pe aici.

Cei trei bâjbâiau prin ceaţa din pădure de o bună bucată de vreme. Cal se împiedică de rădăcina unui copac şi înjură, asemuind pâcla prin care orbecăiau cu Negura.

— Nu-i la fel! îl contrazise Hathor. Negura pute. Ceaţa asta miroase bine. A pădure curată. Pură!

— Foarte adevărat, aşa e, se băgă în vorbă piticul.

Cei trei se opriră în loc. Mai multe siluete uriaşe, întunecate, se iviră de după un copac şi intrară pe cărare. Necunoscuţii înaintau încet, făcându-l pe Hathor să mormăie stingherit. Erau femei-trol, la fel de înalte şi de zdravene ca el, şi totuşi de o frumuseţe stranie. Nu purtau nimic decât nişte cingători din piele împodobită cu grijă, care le înconjurau taliile destul de voinice. Una dintre ele, care ţinea în mână o secure uriaşă, îl recunoscu pe pitic şi zâmbi, dezvelindu-şi colţii ei de trol.

— Gunnar Greybeard de Glasvellir Hall! A trecut atât de mult timp…

— Lennia, draga mea, gânguri piticul. Sunt încântat să te văd!

— Gunnar, mult rău s-a întâmplat de când ai dispărut! Unde ai fost?

— Asta, draga mea, e o poveste lungă, de care bătrâna şi răzbunătoarea Loviatar nu e străină.

— Ei bine, fii liniştit, Greybeard. Vrăjitoarea Loviatar nu mai este!

— Bună veste, într-adevăr; dar sunt necuviincios!

Piticul se răsuci şi se adresă lui Cal şi lui Hathor:

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe mama mea adoptivă, Lennia, Înaltă Suverană peste Auseviget.

Femeia lasă securea jos şi întinse mâna, mai întâi lui Cal, apoi lui Hathor. Băiatul vru să facă o plecăciune, dar se împiedică, privirea rămânându-i aţintită asupra sânilor ei plini, enormi. Lennia însă nu avea ochi decât pentru Hathor, iar când îi strânse mâna îi aruncă o ocheadă care ar fi înmuiat şi inima celui mai rece şi mârşav trol. Hathor amuţise.

În cele din urmă, după ce – fără tragere de inimă – cei doi se eliberară din strângerea de mână, stăpâna pădurii îşi prezentă însoţitoarele. Greybeard invită femeile-trol la masă, şi cu toţii se aşezară sub un pin uriaş, pregătindu-se pentru un ospăţ îndelungat, asigurat de sacul de merinde fără fund al piticului şi de sticla lui cu vin.

În timpul absenţei îndelungate a lui Gunnar, Loviatar stârnise un mare război între troli şi giganţii din Northunderland. Toţi trolii bărbaţi aflaţi în viaţă plecaseră la luptă şi nu se mai întorseseră. Vrăjitoarea trăsese foloasele, luând pradă de război din casele ruinate ale giganţilor. Totul durase numai câteva săptămâni, până când Lennia, în cele din urmă, nu mai putuse suporta. Puse pe picioare o ceată de luptătoare-trol, dădu de urma lui Loviatar şi o surprinse în somn. Vrăjitoarea murise, dispăruse, dar asemenea ei şi toţi bărbaţii trol, la fel şi cei mai mulţi dintre giganţii ţinutului.

— Ei bine, giganţilor n-o să le simtă nimeni lipsa, sunt convins, remarcă Greybeard. Dar este tristă vestea despre bărbaţii voştri!

Lennia avea obrajii înlăcrimaţi, şi încă o dată privi îndelung spre Hathor. Piticul se ridică în picioare şi se postă între ei.

— Lennia, îmi dau seama ce trebuie să gândeşti, dar Hathor, Cal şi cu mine avem o misiune foarte importantă. Îl bătu pe Hathor cu palma peste umărul musculos.

— Avem nevoie de braţele astea voinice de partea noastră, pentru că trebuie să redobândim sabia Sjonbrand. Când treaba va fi gata, sunt încredinţat că Hathor ar putea…

În timp ce sporovăiră până spre dimineaţă, Lennia şi celelalte femei tânjeau în tăcere după Hathor, dar piticul se străduiră să atragă conversaţia departe de trol, spre chestiunea sabiei. În cele din urmă, Lennia dezvălui că auzise cum că ultima oară aceasta s-ar fi aflat în mâinile neamului Skrisung, un trib de războinici care sălăşluiau nu prea departe, la răsărit de pădurea Auseviget.

Greybeard a făcut tot ce se putea face pentru a ţine femeile-trol departe de Hathor şi invers, dar în cele din urmă grupul se despărţi, şi cei-patru-plus-unu-minus-doi porniră din nou la drum, după ce făcură nenumărate promisiuni. Promisiuni pe care piticul nu era deloc sigur că el sau Hathor vor fi în stare să le ducă la îndeplinire.

Pădurea continua să fie învăluită în ceaţă, iar înaintarea era înceată şi obositoare din cauza sumedeniei de dealuri şi văi pe care trebuiau să le străbată. Pentru prima oară Gunnar rămase tăcut, ceea ce făcea ca timpul să treacă mult mai greu decât atunci când îl umplea el cu poveşti.

Sau poate, gândi Cal, puterile magice ale piticului nu mai sunt aceleaşi în acest ţinut ceţos şi împădurit.

Când lumina începu să pălească şi pâcla din jurul loc, deveni mai întunecată, lăsară în sfârşit pădurea în urmă şi începură să mărşăluiască de-a latul a ceea ce părea să fie o câmpie întinsă acoperită cu iarbă. Cal nu putea fi sigur, atâta timp cât ceaţa era atât de deasă încât abia putea vedea pe unde calcă. Privi împrejur şi-l văzu pe Hathor, care se oprise şi adulmeca aerul.

— Miroase a moarte, spuse trolul.

Gunnar se întoarse spre ei prin aburul câmpiei.

— Aşa e, Hathor, nu-mi place deloc ceea ce văd. Asta trebuie să fie ţinutul acelor Skrisung. Deşi nu zăresc şi nici nu aud vreun semn de la ei.

Merseră mai departe cu grijă, urmărind cărarea, care acum era brăzdată cu urme de roţi de căruţă. În stânga lor apăru o casă tăcută, pustie. Apoi o alta, în dreapta. Depăşiră o îngrăditură părăginită şi se treziră în mijlocul unui sat părăsit. Nu sufla vântul, nu lătra niciun câine, nu se auzea niciun copil scâncind. Locul era sumbru şi gol.

— Mă trec fiorii! spuse Cal, pipăind mânerul sabiei. Mă întreb unde or fi cu toţii?

— Morţi, spuse trolul cu voce calmă. Miroase a moarte peste tot.

Gunnar clătină din cap cu tristeţe şi-i conduse mai departe. Parcurseră strada pustie printre casele fantomatice şi într-un târziu le lăsară în urmă, în beznă. Urcară o colină şi din pâcla din faţa lor răsări umbra întunecată a unei imense grădini de lemn. Apropiindu-se, băgară de seamă că avea acoperişul foarte ascuţit, iar de la colţuri ieşeau în afară sculpturi groteşti. O uşă înaltă din lemn aflată pe una din laturi le făcu parcă semn, chemându-i, şi Cal porni într-acolo.

— Aşteaptă, strigă piticul, apucându-l de mânecă pe băiat. E moartea! Stai departe de ce-i acolo!

Cu Greybeard călăuză ocoliră palatul, apoi o luară înapoi pe povârniş, spre o stivă de lemne. Aproape că se întunecase şi

erau osteniţi.
— Haideţi să facem un foc şi să poposim aici peste noapte.
Piticul deschise sacul de merinde.
— Mâine vom avea destul timp să desluşim misterul acestui loc sinistru.

Capitolul 12

Caltus Talienson se trezi în miez de noapte tresărind, aruncă pătura de pe el şi privi în jur. Aerul era pâclos, focul era pe ducă şi vălătuci de fum se ridicau încetişor din tăciunii sleiţi din vatră. Era încredinţat că auzise ceva, pentru că fiori reci îl trecuseră prin şira spinării şi părul i se zbârlise. Simţea prezenţa unei primejdii, dar n-o putea zări. Lângă el, Hathor se sculase brusc şi privea ţintă spre clădirea impunătoare.
— Simţi şi tu? şopti Cal.
Trolul mormăi ceva în semn de încuviinţare.
— Ce crezi că poate fi?
— Habar n-am, veni răspunsul. Am visat urât. Hathor în palatul de pe deal. Lucruri dezgustătoare a văzut Hathor acolo!
— Sst!
Greybeard se strecură între ei punându-le mânuţele sale mici pe umeri şi vorbind cu blândeţe.
— Nu faceţi niciun zgomot şi, orice aţi auzi, staţi pe loc.
Cei trei rămaseră tăcuţi şi lui Cal i se păru că observă o licărire de lumină dinspre clădirea întunecată. Câteva clipe mai târziu le ajunse la urechi prin întuneric o voce profundă, de neînţeles. Apoi se lăsă din nou liniştea, atât de copleşitoare încât Cal îşi auzea bătăile inimii. Un ţipăt sfâşie tăcerea nopţii, îngheţându-le sângele în vine apoi se pierdu într-un horcăit de moarte. Hathor înşfăcă securea şi se ridică în picioare, dar Greybeard îl opri. Licărirea palidă de lumină se stinse.
După o lungă aşteptare, timp în care nu se întâmplă nimic, Hathor aruncă securea, apoi se îndreptă spre stiva de lemne şi adună un braţ de vreascuri pe care le aruncă în foc. În timp ce jăraticul se însufleţi şi focul începu să trosnească, Cal se simţi ceva mai liniştit şi se înfăşură din nou în pătură. Nu se mai auziră alte zgomote peste noapte, dar niciunul dintre, ei nu dormi prea bine până dimineaţă.

La venirea zorilor, ceaţa se subţiase şi Hathor izbuti să vadă drumul care urca spre conacul de pe colină. De la păţania din timpul nopţii nu mai dormise, dar era încredinţat că cineva sau ceva se furişase în ciuda ochilor şi privirii sale la pândă, ceva care lăsase în urmă o dâră rău mirositoare.

— Ce-i duhoarea asta! întrebă Cal în timp ce se ridica, străduindu-se să-şi înăbuşe un căscat.

— Lucrul care a bântuit astă noapte, spuse trolul.

— Şi de care ar fi bine să ne ferim!

Piticul răsări în faţa lor cu traista în spate.

— Haideţi să ajungem la drum înainte de micul dejun şi să ne îndepărtăm de împuţiciunea asta.

Ceilalţi fură de acord. Hathor împrăştie rămăşiţele focului şi porniră, urmărind poteca brăzdată de făgaşe care şerpuiau încoace şi încolo, de-a lungul unei întinderi mlăştinoase aproape lipsite de copaci. Deşi se subţiase, ceaţa continua să îmbrace totul, iar cerul mohorât căpătase o culoare cenuşie, făcând ca iarba ofilită pe care călcau să pară şi mai lipsită de viaţă.

După ce traversa mlaştina, poteca se pierdea într-o pădurice de brazi. Aici aerul era proaspăt şi mirosea a pin. Greybeard se opri la marginea pădurii şi se aşezară ca toţii în vârful unei movile de pământ tare acoperit cu iarbă; vroiau să îmbuce câte ceva şi să discute despre cele petrecute în timpul ultimei nopţi. În cele din urmă căzură de acord că, orice ar fi fost ceea ce au simţit şi au mirosit, aceasta era cauza pentru care murise satul acelor Skrisung.

— Şi acum, Gunnar? întrebă Cal. Dacă neamul Skrisung a pierit, cum putem găsi sabia Sjonbrand? Să cercetăm toate casele… şi palatul… Să dăm poate peste ciudăţenia aia urât mirositoare… şi să păţim la fel?

Piticul îşi mângâie barba, adâncit în gânduri.

— Poate da, poate nu…

Privi peste umăr înspre sat.

— Bith nu ne-ar ierta niciodată dacă ne-am lăsa omorâţi înainte de a o elibera din castel! spuse băiatul, zâmbind.

Trolul chicoti şi el, dar nu zise nimic, mulţumindu-se să muşte dintr-o rădăcină uriaşă.

— …mmm, poate, da! Am găsit! (Piticul sări în picioare, cu ochii strălucind.) Trebuie să mergem la Glasvellir Hall şi să

cercetăm acolo.

— Cât de mult timp ne va lua treaba asta? întrebă Cal. Timpul nu stă în loc pentru Bith, ştii prea bine.

— Nu mult, prieteni, au mult. O zi, poate, dacă vă spun o poveste… fraţii mei de acolo trebuie să ştie ceva despre Sjonbrand.

Cum niciunul dintre ei nu avea o idee mai bună şi cum nu aveau de gând să se întoarcă în satul părăsit, acceptară să-l însoţească pe Greybeard la Glasvellir Hall. Câteva clipe mai târziu mergeau cu desagile în spate pe cărarea ce dispărea în pădure. Piticul îi călăuzea, fredonând ca de obicei într-o limbă din care ceilalţi nu pricepeau o iotă.

Poteca îi purtă pe cei trei prieteni peste mai multe coline scunde, acoperite de copaci. Păsări cântătoare le ciripeau din vârfurile arborilor, ca şi cum ar fi răspuns la versurile cântecului imaginat de pitic. Curând copacii începură să se rărească, iar atunci când ajunseră în vârful unei ridicături, Hathor se opri, scoţând un uşor fluierat. Jos în faţa lor se întindea o altă câmpie mlăştinoasă, pe care se vedea un cerc larg marcat de stâlpi din piatră. În interiorul acestui inel de pietre era o movilă de pământ şi bolovani.

Deşi nu putea fi sigur (din cauza pâclei care acoperea amănuntele), lui Cal i se păru că vede pe cineva în vârful movilei. Hathor şi piticul grăbiră pasul, şi Cal trebui să alerge ca să-i ajungă din urmă. Greybeard îi conduse pe cei doi printre două coloane de piatră şi se opri la poalele movilei. De aproape se putea vedea că aceasta nu era formată doar din bolovani şi pământ. Mai erau şi o mulţime de tigve şi oseminte omeneşti, bucăţi de bijuterii, frânturi de armuri, săbii ruginite şi scuturi sfărâmate.

Doar vârful movilei era acoperit de iarbă crudă. Într-o parte pornea o scară abruptă de piatră care se încolăcea spre vârf. Sus se afla un bărbat cu figura tristă, aşezat într-un jilţ sculptat din lemn şi încrustat cu aur.

— Asta-i o movilă funerară a regilor din Northunderland.

Piticul vorbise în şoaptă, arătând spre scheletul unei mâini ce ieşea de sub un mănunchi de iarbă, purtând încă inele de aur pe degete.

— Sunt rămăşiţele regilor şi nobililor unui trib de războinici curajoşi. Bănuiesc că este movila funerară a celor din neamul

Skrisung.

— Şi bărbatul din vârf? murmură Gal.

— Regele lor, cred. Stă aşezat acolo pentru a dobândi înţelepciunea şi inspiraţia morţilor îngropaţi dedesubt.

Cal aruncă o privire către bărbatul din vârful movilei.

— După cât pare de îndurerat, ar putea fi, într-adevăr, regele acestui ţinut părăsit.

Greybeard o luă din nou înainte şi începură să urce scara de piatră. Treptele lăsară loc unei cărări prunduite pe care cei trei înaintară până la o lespede de piatră aflată în faţa bărbatului. Personajul cel trist purta pe umeri o blană de urs, iar pe cap avea o coroană din aur. O platoşă aurită îi acoperea pieptul, iar trupul îi era împodobit cu inele şi lanţuri tot din aur. Deşi era tânăr, cute adânci săpate de griji şi dureri îi brăzdau fruntea, în timp ce barba, odată neagră, era acum sură. Bărbatul oftă, îşi şterse o lacrimă din ochi şi pentru prima oară îi băgă în seamă pe cei trei străini care stăteau tăcuţi în faţa lui. Privind departe, pe deasupra lor, cuvântă:

— Îngenuncheaţi în faţa lui Hrafdi, fiul lui Grimni, Spaima Mistreţilor, Păstrătorul Cornului de Aur, şi acum rege peste neamul Skrisung.

Vorbise plat, fără patimă şi neînsufleţit, Cal se aruncă imediat în genunchi şi făcu o plecăciune. Hathor şi piticul îl urmară întocmai.

Greybeard începu să vorbească.

— Nobile Rege Hrafdi, Spaima Mistreţilor, cârmuitor al neamului Skri…

— A fost un rege până la miezul nopţii trecute, continuă bărbatul, fără să-i bage în seamă pe noii veniţi. Şi astăzi, la miezul nopţii, nu va mai fi niciun rege.

Piticul privi întrebător spre Cal şi Hathor, în timp ce regele continua.

— Ne-am dus unul câte unul. Mai întâi războinicii neînfricaţi, apoi femeile şi copiii, fiecare la rândul lui. Noapte după noapte, una mai teribilă decât alta, până în această zi funebră. Până în această noapte înspăimântătoare…

Cei trei călători se îndepărtară de rege şi ţinură sfat cu voce potolită la marginea movilei funerare.

— Cred că tipul ăsta şi-a pierdut minţile, zise Cal, lăsând sacul jos. Nici măcar nu ştie că suntem aici.

— Eu cred că are destule în cap. Nu trebuie decât să-l facem să-şi vină în fire!

Piticul se întoarse spre Hathor şi-i luă pălăria.

— Lasă desaga aici, Hathor, ridică-ţi securea în faţă şi încearcă să pari cât mai mare şi fioros!

Trolul îşi bombă pieptul şi se încruntă, ţinând securea ameninţător deasupra capului.

— Aşa? întrebă el.

— Da, asta e. Acum du-te înapoi, stai în faţa lui Hrafdi şi arată-ţi colţii.

Hathor făcu întocmai, şi după al doilea mârâit gutural, regele clipi şi tăcu. Trolul îşi coborî securea şi Greybeard păşi încă o dată în faţa regelui.

— Nobile rege, suntem nişte călători din sud, veniţi să ceară sfatul şi povaţa unui Skrisung.

Transa în care se afla regele se împrăştiase şi el le vorbi celor trei cu voce domoală. Se făcură prezentările şi se pregăti câte ceva de-ale gurii, dar regele refuză. Când Greybeard întrebă despre năpasta care se abătuse asupra tribului Skrisung, regele istorisi întreagă teribila poveste.

Până în urmă cu câteva luni, neamul Skrisung era un trib mândru şi prosper ai cărui războinici, conduşi de aprigul rege Grimni, navigaseră departe şi se întorseseră cu pradă bogată: comori, capre, oi şi chiar neveste. Le mergea atât de bine, încât sfatul tribului hotărî să se ridice un palat de lemn pentru adunări, unde puteau să stea şi să bea întru slava zeilor, care fuseseră atât de îngăduitori cu ei.

Construcţia măreţului palat a durat un an, şi meseriaşi din regatele cele mai îndepărtate au fost chemaţi pentru a da o mână de ajutor. Când totul a fost gata, se organiză un mare ospăţ, care ţinu cinci zile şi cinci nopţi. Dar vai! La sfârşitul celei de-a cincea nopţi, în momentul cel mai înălţător, începu distrugerea seminţiei Skrisung. La miezul nopţii, când războinicii osteniţi adormiseră împreună cu femeile lor în jurul mesei, porţile se dădură de perete şi un monstru verde, venit din mare, se năpusti înăuntru. Monstrul avea treisprezece ochi şi unsprezece guri, precum şi patruzeci şi două de braţe. Arătarea înhăţă unsprezece dintre nobilii cei mai însemnaţi şi pe cele unsprezece neveste ale lor, împreună cu unsprezece copii, şi îi devoră chiar în timp ce dormeau.

În ziua următoare, când regele Grimni şi oamenii săi se treziră, descoperiră înspăimântătoarea privelişte a sângelui şi oaselor, şi urma morţii care ducea în mare. Jurară cu toţii răzbunare şi noaptea următoare organizară o capcană în marele palat, la apropierea nopţii prefăcându-se că dorm. Creatura veni din nou şi înainte ca regele sau vreunul dintre slujitorii săi să se dezmeticească, înşfăcă un alt războinic, înghiţind totul într-o clipă. Apoi bestia scăpă de urmăritori şi dispăru în valuri.

În fiecare noapte care urmă, cei din tribul Skrisung se pregătiră să se bată cu monstrul, dar toate capcanele lor dădură greş. Arătarea evită o groapă adâncă săpată în drumul ei şi refuză un porc îndopat cu otravă şi înveşmântat în războinic, pe care îl lăsă în palat fără să-l atingă. Partea cea mai proastă era că alt membru al tribului era răpit în fiecare noapte, până ce dispărură cu toţii, nobili, femei şi copii.

Hrafdi se ridică de pe tronul său trase de la cingătoare o sabie împodobită şi o îndrepta spre satul părăsit şi palatul său blestemat.

— Ieri doar doi dintre noi mai eram în viaţă. Regele Grimni şi eu. Astăzi, eu sunt rege. La noapte voi merge în palat, să-l înfrunt pe monstru şi, dacă am noroc, să-l ucid. Mâine, seminţia Skrisung nu va mai fi…

O pală de vânt răbufni peste movilă şi în acelaşi timp norii se împrăştiară. Pentru o clipă totul fu inundat de o baie de lumină aurie, radiind de la soarele strălucitor. Licărirea se stinse însă repede în momentul în care norii acoperiră din nou soarele şi Hrafdi se trânti iar pe tronul său, înfigând vârful minunatei săbii în iarba de la picioarele lui.

Capitolul 13

Abia se luminase de ziuă; Bith se trezi din cauza unor bătăi puternice în uşă şi a unei voci care îi cerea să se scoale şi să se arate neîntârziat. Se ridică cu greutate, cu mintea încă înceţoşată din cauza somnului şi a întâmplărilor ciudate de peste noapte. Se îndreptă cu paşi târşâiţi spre uşă, luptându-se cu amorţeala mădularelor şi cu durerea de cap; erau, fără îndoială, urmările întâlnirii destul de bruşte cu uşa lui Schlein.

Se opri în faţa uşii, cu mâna la frunte, încercând să se

reculeagă. Uşa se deschise, lăsând încă o dată să-şi facă apariţia omuleţul cel fudul, care tot mai ţinea amuleta strălucitoare în faţa lui, şi pe cei trei gardieni voinici.

— Ne vei însoţi, spuse omuleţul răspicat, asigurându-se că amuleta rămâne mereu între ei. Umila ta persoană este din nou aşteptată de către Prea Înaltul Stăpân.

Strâmbă din gură cu dispreţ, privind-o cu ochi vicleni, plini de subînţelesuri.

Era bizar, dar Elizebith nu se simţea copleşită de obişnuitul sentiment de revoltă. Locul acestuia îl luaseră calmul şi indiferenţa faţă de obrăznicia stăpânului amuletei şi faţă de nedorita invitaţie.

Stăpânirea ei de sine păru să îl îngrijoreze pe mesager; încercă să o scoată din sărite, hărţuind-o cum fac câinii cu vulpea:

— Schlein ţi-a pregătit ceva special de data asta, rânji mesagerul. Astăzi n-ai să scapi prea uşor!

Dar Bith nu avea chef să răspundă provocării din vorbele bărbatului, indiferent ce-ar fi spus, şi porni demnă ca o regină să urce scara răsucită.

Când ajunseră la uşa sculptată şi pictată, faţa lui Tellarko era aproape la fel de roşie ca mantia vărgată pe care o purta; Bith devenise tot mai sigură pe ea. Orice socoteli îşi făcuse Schlein în privinţa ei, era hotărâtă să nu cedeze, chiar de-ar fi plătit cu viaţa. Nu ştia de unde îi venea această linişte deplină. În mod obişnuit, firea ei nu era prea paşnică, ci mai degrabă înclinată spre trăiri pasionate, sălbatice chiar.

Văzând însă ce efect avea stăpânirea de sine asupra trimisului lui Schlein, devenise nerăbdătoare să folosească aceeaşi tactică împotriva „Prea Înaltul său Stăpân”! îi furaseră puterile magice, dar refuzul de a răspunde la batjocura lor neîndurătoare putea deveni o armă în sine.

Fără să mai aştepte să-i fie deschisă uşa, Elizebith o deschise brusc, păşi apăsat în încăpere şi se opri în faţa lui Schlein, care medita lângă foc.

— Ei, ce mai vrei acum, Mult Prea Înalte Stăpâne? întrebă ea, făcându-l pe Schlein să ridice privirea, uimit. Este vorba cumva despre vreo altă cerere în căsătorie, formulată în cuvinte la fel de alese ca prima ta încercare? Sau ceva şi mai îngrozitor, ca de pildă să luăm masa împreună în fiecare zi de dragul conversaţiei

tale strălucitoare.

În timp ce Schlein se holba fără să priceapă ceva, Elizebith se plimba degajată prin încăpere, dând un bobârnac unei boabe de strugure căzută din ciorchine, jucându-se cu o pulpă de pui şi azvârlind-o pe podea, ştergându-şi apoi cu eleganţă degetele de faţa de masă, ca şi cum carnea nu era demnă de atenţia ei.

Schlein se ridică pe jumătate din jilţul său, cu faţa împurpurată de furie; Bith înălţă un potir de cristal, privindu-l în lumină.

— Ascultă, domnişoară. Am fost prea răbdător până acum…

Bith strâmbă din nas, dezgustată, şi aşeză potirul pe marginea mesei, unde acesta se clătină o clipă, apoi se făcu ţăndări pe podea, mânjind dalele cu culoarea întunecată a vinului de Burgundia. Schlein rămase cu gura căscată; vinul era tot cei mai rămăsese din producţia unui an nemaipomenit, şi nici chiar puterile lui miraculoase nu-l puteau înlocui. Şi erau puţine lucrurile, altele decât crima, tortura şi distrugerea, care să-i placă lui Schlein la fel de mult ca un pahar de vin bun.

Cu toate acestea, lui Elizebith părea să nu-i pese câtuşi de puţin de ceea ce făcuse. Schlein o văzu apropiindu-se de un butoiaş de Anselmic Brandy, care fusese preparat din întreaga recoltă culeasă dintr-o îndepărtată vale singuratică, şi distilată de nenumărate ori, până când licoarea rămasă devenise groasă şi dulce ca mierea. Trebuiseră o sută de astfel de recolte pentru a umple un butoiaş ca acesta şi încă o sută de ani pentru a se învechi cum se cuvine. Schlein nu avea ştiinţă să mai fi existat undeva asemenea butoiaşe, de nicio parte a Negurii; îi preţuia nespus conţinutul, îngăduindu-şi câte o singură înghiţitură, şi asta numai la ocazii speciale.

— Stai! Nu-l atinge! strigă bărbatul, făcând un pas şi întinzând disperat o mână.

Elizebith se întoarse înainte ca el să-şi termine vorba şi, parcă fără să-l atingă, răsturnă butoiaşul de la locul lui. Acesta căzu jos, săltă o dată fără să se spargă, apoi, înainte ca Schlein să poată face ceva, se rostogoli singur în focul din cămin, ca şi cum ar fi fost posedat de diavol.

Prea Înaltul Stăpân ţipă deznădăjduit şi se repezi înainte, într-o încercare disperată de a salva inestimabilul butoiaş. Dar era prea târziu. O singură picătură scursă pe lângă cep luă foc şi apoi tot butoiaşul explodă, împroşcând în încăpere o jerbă de

alcool aprins.

Aflat între Bith şi foc, Schlein primi în plin valul de spirt arzând. Un martor care ar fi fost de faţă ar fi băgat de seamă că jerba de foc se spulberase în momentul întâlnirii cu Bith, fără să-i pricinuiască niciun rău. Schlein însă nu fu la fel de norocos. După ce-l izbi, jerba incandescentă i se lipi de carne, sfârâind şi arzând, hrănindu-se din grăsimea care îi acoperea din belşug trupul masiv. Smocurile de păr grosolan de pe piept începură să ardă şi camera se umplu de un miros ca de porc pârlit. Schlein dădu înapoi clătinându-se, urlând ca din gură de şarpe, lovindu-şi trupul şi acoperindu-şi faţa cu palmele fripte, trântindu-se peste masa încărcată şi împrăştiind bucatele, cristalurile şi porţelanurile, împiedicându-se apoi şi prăvălindu-se între resturi.

— Ei, vrei ceva sau te-ai răzgândit?

Elizebith vorbise ca şi cum nu s ar fi întâmplat nimic neobişnuit; se uita în jos la Schlein care gemea printre rămăşiţele festinului pe care-l pregătise.

— Hai, am lucruri mai bune de făcut decât să te privesc jucându-te cu mâncarea.

Schlein îşi îndepărtă mâinile de faţa arsă şi se holbă la Bith, nevenindu-i să creadă. Era greu să citeşti ceva pe figura distrusă serios şi care deja începuse să se umfle. Apăruseră băşici enorme, umplute cu o zeamă apoasă, care-i deformau şi mai tare mutra. Sprâncenele arseseră în întregime, la fel şi genele, iar din păr rămăseseră doar câţiva cârlionţi sfărâmicioşi.

Elizebith îl cercetă pe Schlein cu răceală şi hotărî că expresia lui conţinea cantităţi egale de furie neputincioasă, durere insuportabilă şi stupoare.

— Având în vedere că nu găseşti altceva mai bun de făcut decât să zaci acolo, cred că mă voi întoarce în camera mea, spuse Bith dispreţuitoare.

Făcu stânga-mprejur şi ieşi hotărâtă din încăpere, reuşind, nu se ştie cum, să facă zob un serviciu întreg de pocale din cristal, singurul lucru de valoare rămas intact în urma dezastrului. Păşi dincolo de uşă cu un aer imperial şi porni înapoi pe scara întortocheată. Cei trei gardieni şi magicianul Tellarko iscodiră cu grijă în încăpere şi rămaseră cu gura căscată văzând ravagiile dinăuntru şi priveliştea de necrezut a stăpânului lor, tăvălit printre resturile de mâncare precum un uriaş mistreţ rănit. Camera era învăluită într-un fum gros, negru, iar din covorul

colorat ţesut de mână, din mobilierul sculptat din abanos şi din tapiseriile din mătase nu rămăsese decât cenuşă.

Cei patru priviră nătângi la Schlein, mai înainte de a-şi da seama că, dacă ei îl puteau vedea, cu siguranţă că şi el îi putea zări pe ei, şi nu era de aşteptat că ar fi îngăduit cuiva care fusese martor la o asemenea privelişte să mai rămână în viaţă ca să poată povesti şi altora. Retrăgându-se în grabă, se întoarseră şi porniră pe scări după Bith, care plecase fără ei şi se îndrepta demnă spre temniţa din turn… Intră în celulă fără să privească înapoi şi le trânti uşa în nas, lăsându-i să-şi frângă mâinile, îngrijoraţi pentru vieţile lor.

Într-un târziu, după o îndelungă şuşoteală, gardienii se hotărâră să o ia la sănătoasa, nădăjduind că suferinţele lui Schlein îl vor împiedica pentru un timp să-i caute şi că atunci când acesta îşi va reveni vor fi reuşit să ajungă suficient de departe de mânia lui.

Tellarko însă crezu de cuviinţă să rămână, pentru că nu avea unde să se ascundă şi îl slujise prea mulţi ani pe Schlein ca să renunţe atât de uşor. Se decise să se apropie de stăpânul său cu grijă şi înţelegere şi să-şi ofere serviciile în sprijinul răzbunării pe aceea care îl făcuse să sufere atât de mult. Dacă ar putea îndrepta mânia lui Schlein asupra fetei, aşa cum era şi firesc, poate că Stăpânul nu l-ar pedepsi prea aspru. Poate va scăpa doar cu o izbitură de un zid de piatră, sau de o uşă de stejar.

Dacă nu ar fi izbutit aşa cum se gândise, Tellarko era hotărât să-i ofere lui Schlein pe cei trei gardieni, ale căror vieţi nu însemnau nimic pentru el. Făcându-şi astfel de planuri, îşi îndesă în buzunare alifii şi pomezi şi se grăbi să oblojească trupul şi mândria rănită a Stăpânului. Se opri o clipă nedumerit, întrebându-se cum a fost în stare o zgâtie de fată, lipsită de puterile ei magice, să pricinuiască o asemenea ruşine atotputernicului Schlein.

În acest timp, Bith stătea în camera ei tolănită pe perne şi îşi punea aceeaşi întrebare. Revăzuse în minte de nenumărate ori toate întâmplările petrecute din clipa în care se auzise chemată până când revenise în celulă şi trântise uşa din proprie voinţă.

Pentru prima oară se simţea în siguranţă în această încăpere, un loc mai degrabă ospitalier decât o închisoare şi privind pereţii reci şi goi înţelese că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele.

Se afla în captivitate, lipsită de puterile ei magice, dar încă trăia, şi acolo unde este viaţă există întotdeauna şi speranţă. În acelaşi timp nu-l putea uita pe binefăcătorul ei necunoscut şi nici ajutorul primit din partea lui. Dacă nu i-ar fi adus mâncare şi băutură, pături şi perne, situaţia fetei ar fi fost mult mai disperată şi poate nu ar mai fi găsit puterea să reziste obrăzniciilor lui Schlein. Încă o dată se întrebă cine ar putea fi misteriosul prieten şi de ce o ajută. Nu găsi niciun răspuns, şi pentru moment se mulţumi să ştie că poate conta pe un sprijin.

Elizebith se uită în jos, văzu cele două pietre de chihlimbar pe care le ţinea în palmă şi îşi dădu seama că le are în mână de multă vreme.

Nu-şi mai amintea când le luase, dar nici să se fi despărţit de ele, de când le primise de la prietenul necunoscut. Le purtase cu ea în timp ce suise spre bârlogul lui Schlein şi de-a lungul întregii întâlniri.

Privi curioasă pietricelele, apropiindu-le ca să le poată cerceta mai bine. La prima vedere nu păreau altceva decât nişte pietre obişnuite, dar studiindu-le mai atent înţelese că erau mai mult decât atât. Culoarea intensă, limpede şi vie a ambrei îţi atrăgea privirea şi purta ochiul tot mai adânc în străfundurile cristaline. În inima pietricelelor se zăreau nişte obiecte micuţe. Iată, aici se găsea o frunzuliţă delicată, subţire, de un verde intens în mijloc şi cu marginile tivite cu roşu. Dincolo – un gândăcel de culoarea nopţii, cu carapacea ca un curcubeu iradiind trandafiriu. Iar dincoace, un melc mic-mic, cu o cochilie înaltă, rotată, de culoare rozalie, împietrit pentru veşnicie în drumul lui pe o rămurea.

Bith scrută străfundurile pietrelor şi pe măsură ce le cerceta simţi cum asupra ei se pogoară o linişte adâncă, îndepărtându-i grijile. Simţi puterea pulsând în ea şi dădu din cap, ştiind că data viitoare când îl va întâlni pe Schlein va avea de partea ei forţa dobândită datorită acestei revelaţii.

În adânc, în beciurile aceluiaşi castel, Endril se străduia să-şi pună în aplicare planurile. Scobitul lemnului din spatele balamalelor se dovedea mai anevoios decât crezuse. La început treaba merse uşor, pentru că lemnul, care absorbise umezeala pivniţei timp de secole, se fărâmiţa lesne sub loviturile lor. Dar uşa era meşteşugită din stejar şi în timp ce straturile de

deasupra căzuseră pradă trecerii anilor, inima rămăsese zdravănă. Ba chiar, lemnul devenise mai tare, mai dur cu vârsta, şi se părea că pe măsură ce înaintau pila ceda mai uşor decât uşa.

Endril şi Purkins priveau descurajaţi pila îndoită; o îndreptaseră şi o refăcuseră de prea multe ori. Metalul obosise şi începuse să se rupă. Se părea că planul lor ajunsese la un sfârşit jalnic.

Cei doi se aşezară în întuneric unul lângă altul, trăgând cu urechea la obişnuitul zornăit al arşicelor ce răzbătea din camera gardienilor, care era alături, şi la obişnuitele înjurături pe care şi le aruncau orcii, acuzându-se unul pe altul că trişează.

Înţelegeau cu uşurinţă ce se discuta, fiindcă temniţa lor era uşă în uşă cu odaia paznicilor. Nu era mare lucru de auzit, în afară de zornăitul arşicelor şi văicărelile pe seama traiului lor jalnic, care părea să fie doar un pic mai bun decât al celor pe care îi păzeau. Endril se gândise adesea că orcii erau în aceeaşi măsură prizonieri ca şi cei încarceraţi în temniţă.

Raţiile gardienilor erau neîndoielnic mai mari, ei primeau şi o porţie generoasă de grog în fiecare noapte, iar o dată pe lună aveau dreptul la o zi de odihnă, dar alte avantaje nu mai aveau. Orcii se plângeau mai tot timpul de lefurile lor de patru gologani pe lună, cu masa şi casa plătite din această sumă mizerabilă – era o adevărată ruşine! Arşicele şi mâncatul deveniseră singura lor distracţie, dar chiar şi acestea erau bucurii îndoielnice ţinând seama că nivelul lor de inteligentă nu era foarte ridicat şi că nu erau în stare să mizeze deştept şi apoi să-şi tăinuiască intenţiile. Pe de altă parte, întrucât fuseseră nevoiţi să se suporte un timp mai îndelungat, chiar şi creierele lor modeste pricepuseră de ce era în stare fiecare dintre ei în anumite situaţii. În aceste condiţii, nu era de mirare că doar câţiva reuşeau să câştige şi bănuţii se plimbau de la unul la altul fără să apuce să stea în acelaşi buzunar destul timp încât posesorul să-i cheltuiască pe ceva de valoare; presupunând că ar fi existat ceva de valoare şi pentru ei.

Singurul pentru care cele de mai sus nu erau întru totul adevărate era un nenorocit de ore pe nume Bebo. Bebo era un grăsun mai prostănac decât colegii lui, pe deasupra şi gângav, defect care se accentua cu cât era mai nefericit. Ceea ce se întâmpla mai tot timpul.

Bebo devenise calul de bătaie al şotiilor, farselor şi mizeriilor colegilor săi. A-ţi bate joc de Bebo intrase de mult în tradiţia vieţii din beciurile castelului.

Lui Endril îi era milă de creatura aceasta fără noroc şi începuse să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea folosi de el într-o eventuală evadare. Dar acestea erau deocamdată doar vise, pentru că nu reuşise încă să închege vreun plan, iar pierderea pilei, singurul instrument de care se putea folosi, îl aruncase în cea mai neagră disperare.

— Hei, ce mai faceţi, băieţi? întrebă o voce subţirică, făcându-l pe Endril şi Purkins să sară în picioare şi să privească uluiţi în jurul lor, căutând vorbitorul nevăzut.

— Ştiam că vă descurcaţi binişor, dar acum văd că aţi lăsat-o baltă. Credeţi că o s-o ştergeţi de-aici stând în fund şi cu mâinile-n sân?

Elful nu era sigur dacă auzise glasul sau mintea îi juca din nou o festă, pentru că vocea îi amintea de Vili, pe care-l ascultase în somn cu mult timp în urmă.

— Cine eşti? întrebă Endril. Ai auzit ceva, John Purkins? Cine vorbeşte? Arată-te!

— Eu sunt, răspunse o mogâldeaţă cenuşie, dezlipindu-se dintr-un colţ întunecos şi oprindu-se în lumina palidă ce se strecura în celulă de dincolo de uşă.

— Asta-i bună, e un şobolan! spuse Purkins, căutând ceva cu care să gonească arătarea dezgustătoare.

— Nu, stai... Cred că este acelaşi care mi-a adus mesajul de la prietenii mei, spuse Endril. Să nu-i faci niciun rău.

Elful întinse braţul şi mogâldeaţa întunecată îi sări pe mânecă.

— Salutare, domnule Şobolan, bun venit în celula noastră. Cum te cheamă?

— Sunt Cel-Care-Vede-Noaptea de la Grota din Valea Umbrelor, dar lumea îmi spune Mustaţă-Tuciurie.

— Un nume foarte nimerit, domnule Şobolan. Spune-mi, întotdeauna obişnuieşti să stai de vorbă cu oamenii şi cu elfii?

Şobolanul se zăpăci pentru o clipă, apoi răspunse:

— Ca să fiu sincer, nu. Niciodată nu am vorbit cu cei mai mari, înainte să mă cheme bătrânelul ăla, ăăă... Cum îi spune…

— Nu cumva Gunnar Greybeard?

— Ba chiar despre el îţi spuneam! A îngânat cântecul ăla

caraghios, ştii tu, şi după aia mi-a înşirat toată chestia asta. Sunt un şobolan norocos! Putea să aleagă pe altul!

— Aş spune că noi suntem cei norocoşi, zise Endril zâmbind. Şi cărui fapt datorăm onoarea de a te avea din nou oaspete?

— Eh, cum să spun, mă tot gândeam: ce mai fac tipii ăia? Cum se descurcă? M-am gândit să mă întorc să arunc o privire. Afară de asta, haleala este grozavă pe-aici. Mult mai bună decât în grota în care stau eu. Şi îmi place aici, ştii? Sunt tot felul de chestii ca lumea, cum n-am mai văzut până acum. Şi toţi verii mei pe care, mă rog, nu-i cunoşteam până acum, da' care sunt o gaşcă adevărată. Se pricep al naibii de bine la chefuri. Şi oricând găseşti marfă de calitate în preajmă, care-ţi face cu ochiu' la tot pasul. Să vezi, nu mai departe de ieri, şefu' care ţine spelunca asta a avut oarece neînţelegeri cu o cucoană şi tipa a întors totul cu fundu-n sus. Se găsea potol peste tot. Mamă, ce-am mai halit aseară. Ş-atunci mi-am zis: ce-or mai fi făcând băieţii ăia, ia să dau o raită pe la ei. Da' v-am găsit lenevind. Care-i baiu'?

— O cucoană? întrebă Endril, încercând să urmărească istorisirea dezlânată a şobolanului şi să înţeleagă ceva.

— Mda, o fetiţă pe care şefu' o ţine sub cheie în turn. S-au cam dondănit şi tipa a făcut totul praf, să fi văzut, haleală peste tot şi…

— Stai aşa, Mustaţă-Tuciurie. Vorbeşte mai rar, rogu-te, spuse Endril. Doamna asta, cum arăta?

— Cum s-arate? Hmmm, nu-ş' ce să zic, pent' mine voi toţi ăştia arătaţi la fel; da', mă rog, avea blana lungă şi negricioasă, iar ochişorii aveau culoare argintie, şi avea urechile atât de mici că nu cred să se poată folosi de ele; cât despre nas, nici nu putea să şi-l mişte! Obişnuită, cum ţi-am zis, la fel ca voi toţi ăştia. Nimic deosebit.

— I-ai auzit cumva numele? întrebă Endril, cu inima bătând să-i spargă pieptul, crezând că o recunoaşte din descrierea şobolanului pe Bith. Deci Bith mai era încă în turn! Era greu de crezut! Ce avea de gând acest Murcroft?

Mustaţă-Tuciurie clătină din cap.

— Spune-mi, domnule Şobolan, zise Endril temător, cearta asta… Ce-a fost cu ea? Fata nu a păţit nimic?

— Oh, da, i-a făcut-o tipului, şi a aranjat ca lumea şi locul. I-a ars mutra şi l-a pârlit peste tot, l-a înnebunit, ce mai! Am văzut

totu’ cu ochii mei! Nu vezi acasă aşa ceva!

Deci Murcroft şi Bith avuseseră o confruntare şi Bith câştigase. Endril medită pentru o clipă la întorsătura pe care o luaseră lucrurile, întrebându-se ce se va mai întâmpla şi cum ar putea să-i transmită lui Bith unde se află, poate că… şi atunci îi veni o idee!

— Domnule Şobolan, bunăvoinţa pe care ai arătat-o faţa de necazurile noastre este apreciată cum se cuvine, zise Endril cu căldură. Din păcate, prietenii mei şi cu mine nu suntem în măsura ca în clipa de faţă să te răsplătim pentru bunătatea ta, dar dacă îţi poţi permite să te amesteci pe mai departe în neînsemnatele noastre probleme, mulţumirea noastră va fi şi mai mare, iar când vom…

— Opreşte-te! strigă şobolanul ţopăind pe genunchiul lui Endril şi agitându-şi lăbuţele în aer. Sunt al vostru! Mă distrez mai bine decât mi s-a întâmplat vreodată! Ce vrei să fac?

Aducându-l pe şobolan mai aproape, Endril începu să-i vorbească.

Capitolul 14

Cal se aplecă înainte şi înşfăcă sabia regelui Hrafdi de unde era înfiptă în pământ, la picioarele sale. O smulse cu un fel de afecţiune, apoi şterse vârful lamei de cracul pantalonilor, ca să îndepărteze murdăria. Băiatul scoase apoi o bucăţică de pânză şi frecă lama până când deveni strălucitoare. Ridică sabia spre cer, admirându-i tăişul, apoi o înapoie stăpânului.

— Sire, începu băiatul, suntem trei şi deloc nepricepuţi în luptă. Putem să vă ajutăm în vreun fel să răpuneţi acest monstru?

Hrafdi îşi şterse o lacrimă de pe obraz, apoi se aplecă şi luă sabia, vârând-o cu grijă în teaca de la cingătoare.

— Mă tem că nu, tinere. Aceasta este îndatorirea mea, nu a voastră. Blestemul neamului meu, Skrisung, îmi apasă greu umerii. Este soarta mea, şi trebuie să o înfrunt singur. Şi singur trebuie să înving sau să mor.

Urmară câteva clipe de tăcere şi Greybeard se strecură lângă Cal pentru a vorbi şi el.

— Hmm! Nobile rege, ne aflăm pe pământurile voastre, spuse

piticul făcând o reverenţă, în căutarea sabiei Sjonbrand, cunoscută ca sabia lui Skryling. Poate că majestatea-voastră a auzit vorbindu-se despre această armă renumită.

Hrafdi încuviinţă în tăcere.

— Am bătut cale de o mie de leghe pentru asta!

— Şi dacă o vom găsi, adăugă Cal, mă voi putea folosi de ea şi voi ucide această creatură cu treisprezece ochi, unsprezece guri şi patruzeci şi două de braţe.

Regele se foi stânjenit în jilţul său aurit.

— Nu, acest lucru este fără speranţă. Am mai încercat. Sjonbrand nu poate fi mânuită de un Skrisung. Regele Grimni se gândise la acelaşi lucru şi a umblat mult ca s-o obţină. Era convins că o Sabie Binecuvântată cu puteri atât de mari ne-ar putea salva de blestemul care ne bântuia. Împreună cu patru nobili, a plecat hotărât să dobândească sabia şi, cu toate că s-a întors singur, a reuşit să pună mâna pe faimoasa armă, după multe chinuri şi nenorociri. Dar cea mai mare durere am simţit-o cu toţii în clipa adevărului, când obiectul asta, atât de scump plătit, Sjonbrand, nu a vrut să iasă din teacă. Nu a vrut să ne ajute şi împreună cu stăpânul nostru am privit neputincioşi şi îngroziţi cum monstrul ne răpea regina.

Piticul începu să ţopăie încântat.

— Este aici? Sabia Sjonbrand aici, acum?

Inima băiatului începu să bată mai repede, iar Hathor îi rânji şi îi trase una peste umăr.

— Nu, veni trist răspunsul regelui, sabia nu a rămas printre cei din neamul Skrisung. A doua zi, mânios, Grimni a aruncat-o în fântâna din mijlocul satului.

— Atunci o vom căuta acolo! exclamă piticul triumfător.

— Nu, spuse din nou regele, nu veţi găsi sabia Sjonbrand nici acolo, pentru că a fost luată în timpul nopţii de Finngalkin, care a dus-o în vizuina ei. N-o să se despartă cu uşurinţă de o astfel de comoară.

— Finngalkin? întrebă Hathor.

Regele continua fără să-l ia în seamă.

— În afară de asta, din moment ce sabia nu poate fi mânuită de niciun Skrisung, ea nu poate fi de niciun folos pen…

În acel moment regele înţelese şi ochii i se aprinseră de emoţie.

— Noi nu suntem din neamul Skrisung, spuse Cal încetişor,

zâmbind; se bătu cu un deget în piept. Eu sunt un războinic venit de departe, de peste mări! Pot mânui sabia Sjonbrand. Şi o voi mânui! Şi cu ajutorul ei vă voi scăpa de monstru.

Regele privi în ochii lui Cal.

— Pe toţi zeii, s-ar putea să fii în stare.

— Spune, unde o putem găsi pe această Finngalkin, îl întrerupse piticul, nerăbdător.

— Şi ce trebuie să facem când vom da de ea? adăugă băiatul.

— Ce e aia Finngalkin? întreabă trolul din nou.

Hrafdi se scărpină în creştetul capului, copleşit de ploaia de întrebări.

— Finngalkin…

Regele se ridică, încă buimăcit, şi arătă undeva înspre Apus.

— Mergeţi repede prin pădure, dincolo de deal într-un luminiş sălăşluieşte creatura asta, Finngalkin. Are în stăpânire sabia Sjonbrand. Trebuie să o convingeţi să renunţe la ea… dreptatea e de partea voastră.

— Este o fiinţă primejdioasă? Trebuie să o ucidem? întreabă Cal.

— Atunci când o vei întâlni, lasă-ţi inima să te călăuzească. Acum grăbiţi-vă, la miezul nopţii vine rândul meu să fac de gardă la palatul Skrisung.

— Dar…

Piticul îl trase pe Cal de mânecă.

— Timpul zboară! Am aflat ce trebuia să ştim. S-o ştergem.

Hathor scutură capul, nemulţumit.

Cu Greybeard în frunte, coborâră de pe movilă, trecură prin inelul din pietre, apoi o luară prin mlaştină. La început înaintară ceva mai anevoios, pentru că picioarele, cel puţin ale lui Cal şi Hathor, se afundau în noroiul mocirlos, întrerupt doar ici şi colo de smocuri de iarbă. În cele din urmă începură urcuşul şi pământul deveni mai uscat. Cei trei se apropiau vioi de pădurea ce mărginea partea de apus a smârcurilor.

Ajunseră la marginea pădurii şi piticul îi conduse spre nord, căutând o potecă sau un drumeag.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva, mormăi el ca pentru sine.

Se poticniră prin iarbă până când Greybeard se întoarse pe neaşteptate, arătându-le un loc bătătorit care apărea într-un desiş şi ducea înapoi prin mlaştină.

— Pe acolo!

Cal se întoarse şi privi pentru ultima oară spre îndepărtatul rege Hrafdi, încă aşezat pe tronul său din vârful movilei funerare. Băiatul făcu un semn cu mâna şi, după o clipă, regele se ridică şi răspunse în acelaşi fel. Apoi cei trei pătrunseră în pădurea deasă. Poteca era îngustă şi crengile atârnau aproape de pământ, uneori de-a curmezişul cărăruii, iar Hathor se văita de fiecare dată când Cal îl plesnea peste faţă cu o ramură de pin.

Drumeagul ducea până pe culmea dealului, urmându-i apoi o vreme unduirile. Copacii erau mai rari aici şi lui Cal i se păru că vede printre ei în aburul depărtării o vale largă, lipsită de arbori. Să fi fost acesta dealul după care se afla Finngalkin?

— Ce-i aia Finngalkin? întrebă trolul, într-o ultimă încercare.

— Ei bine, începu piticul, tot ceea ce ştiu.

Tocmai începuseră să coboare povârnişul, când Greybeard se opri în faţa celor trei călători apăruse Lennia, împreună cu cele trei femei-trol pe care nu demult le lăsaseră în urmă în pădurea Auseviget.

— Iată că ne întâlnim din nou, Gunnar Greybeard, glăsui regina-trol cu o voce mieroasă, îmbietoare.

Lennia aruncă o privire lungă spre Hathor, fâlfâind din gene. Pieptul i se umfla provocator şi Hathor nu putea să-şi dezlipească ochii de la perfecţiunea trupului ei de trol.

— Nu avem acum timp să stăm la taclale, mamă adoptivă, spuse piticul nervos. Îţi mulţumesc pentru sfatul pe care ni l-ai dat în legătură cu Sjonbrand. Am aflat unde-i sabia şi suntem foarte aproape de ţinta noastră!

Greybeard ţinea două degete apropiate ridicate în aer.

— Şi noi suntem pe cale să o atingem pe a noastră, murmură regina, întinzându-i mâna lui Hathor.

Trolul luă cu graţie mâna reginei în laba lui uriaşă. Lennia îl conduse pe Hathor, ai cărui ochi străluceau, până la marginea potecii.

— Am venit să luăm ceea ce ni s-a promis.

— Nu, nu puteţi…

— Taci, Gunnar! (Lennia îi arătă piticului colţii ei ameninţători.) Este în joc viitorul trolilor din Northunderland, şi asta nu poate fi tăgăduit. În această noapte, la poalele muntelui Auseviget, va fi o mare adunare a trolilor. Prietenul vostru nu vă este de folos acolo unde mergeţi. Avem nevoie de Hathor mai

mult decât voi. În această noapte el nu va aparţine decât femeilor-trol!

— Dar… dar… se bâlbâi Cal.

Celelalte femei-trol se strânseră în jurul lui Hathor şi îşi înlănţuiră braţele în jurul umerilor lui puternici, şoptindu-i la ureche şi chicotind.

Cal îl apucă pe Greybeard de umăr.

— Fă ceva! Cântă un cântecel! Spune o poveste! Opreşte-le!

Lennia şi femeile-trol îl conduseră pe Hathor în pădure ca pe un mieluşel, în timp ce băiatul şi piticul rămaseră în mijlocul potecii privind în urma lor, înmărmuriţi şi dezamăgiţi.

Gunnar clătină morocănos din cap.

— Îmi pare rău. A fost o cerere pe care nu o puteam refuza. Cred că trebuie să ne descurcăm fără ajutorul lui. Sunt sigur că vei trece şi proba asta (Îl bătu pe spate pe băiat). Dar să nu-ţi faci griji în privinţa lui Hathor. Dacă nu mă înşel, va fi o noapte de care îşi va aminti toată viaţa.

— Mda, desigur. În timp ce noi o vom înfrunta pe Finngalkin, ce-o mai fi şi asta, şi în timp ce voi ucide monstrul ăla îngrozitor cu mii de ochi şi braţe şi chestii, Hathor se va zbengui în pădure cu o turmă de femei-trol despuiate!

— Ai vrea să fii în pielea lui?

Băiatul clătină din cap, gândindu-se la trupurile durdulii care tocmai dispăruseră în pădure.

— N-aş spune!

— Ei bine, nu eşti! Aşa că ia zi, ce ai de gând? Să stai aici până la miezul nopţii? întrebă piticul smucind mâneca băiatului. Finngalkin şi Sjonbrand aşteaptă un semn de bunăvoinţă din partea noastră.

Cal se întoarse şi-i zâmbi fără tragere de inimă ultimului sau tovarăş, şi cei patru-plus-unu-minus-trei porniră din nou în jos pe potecuţa îngustă din pădure.

— Dar, la urma urmei, ce este o Finngalkin? întrebă Cal, în timp ce făcu un ocol şi îl depăşi pe Greybeard, aplecându-se pe sub o creangă care atârna foarte jos.

Piticul se oprise şi aduna pietricele de pe marginea cărăruii. Umplu un săculeţ, apoi se grăbi după băiat.

— Ca să fiu sincer, n-am văzut niciodată vreuna, iar bătrânul Gevrym, învăţătorul meu, a pomenit despre aşa ceva o singură dată, în basmul despre fiica lui Miller şi Oul de Aur… sau o fi fost

Povestea Copacului Umblător din Evenan? Sau poate cea cu vrăjitoarea care se transformase într-un pui de găină? Dar cine mai ţine socoteala poveştilor. Oricum pot fi toate şmechere…

— Mai ales când e vorba despre poveştile tale de necrezut, Gunnar, râse Cal. Dar şi tu poţi fi foarte şmecher uneori. Asta nu mă ajută. Trebuie să ştii mai mult decât atât. Ia spune-mi, ce zicea învăţătorul tău despre Finngalkin?

Greybeard nu răspunse. Cal ridică din umeri şi continuă să păşească cu greutate pe potecă. Ajunse într-un loc unde doi copaci se încrucişau deasupra capului, se aplecă să se ferească de o creangă şi se opri. Se întoarse şi spuse:

— Mi-e sete. Ce-ai zice de o înghiţitură din vinul ăla?

Dar Greybeard dispăruse. Cal se roti împrejur neliniştit, privind în toate părţile: piticul nu era nicăieri. Cal o luă înapoi pe cărare, strigându-l în gura mare.

— Greybeard! Unde eşti?

Se opri când ajunse în locul în care îl pierduseră pe Hathor şi se întoarse, înciudat. Cercetă fiecare latură a potecii din nou şi apoi lovi cu piciorul în praf. Ceva îi atrase privirea. Erau acolo, pe cărare, câteva pietricele aranjate într-un anume fel. Băiatul le ocoli şi apoi îngenunche pentru a le studia. Pietricelele alcătuiau cuvântul „şmecher”.

— Asta îmi mai lipsea, mormăi Cal în barbă.

Se întrebă preţ de o clipă dacă nu cumva exista un plan pus la cale de Schlein pentru a i despărţi pe cei patru. Dacă era aşa, atunci cu siguranţă reuşise.

— La naiba, oricum! înjură Cal.

Vocea lui Greybeard se auzi de nu-se-ştie-unde:

Mina, rvoksi, mergi fără de teamă
Kule, paiva, Sjonbrand e în preajmă.

Apoi, ca o părere, vocea piticului nevăzut spuse mai departe:

— Acum, gata, du la bun sfârşit misiunea! Ne vedem pe plajă. Ştii drumul!

Băiatul respiră adânc.

— Nu-i nimeni să mă ajute, Caltus Talienson, doar pe tine te ai să-ţi porţi de grijă!

Gândul îi zbură din nou la Bith, şi se hotărî să meargă mai departe singur, chiar dacă tovarăşii săi dezertaseră. Şi aşa se

face că cei-patru-plus-unu-minus-patru aveau de înfruntat pe Finngalkin din Northunderland, orice ar fi fost aceasta.

Capitolul 15

Acum, că rămăsese singur, Cal deveni mai atent la zgomote, sau mai degrabă la lipsa lor din pădurea care îl înconjura. În timp ce se strecura cu grijă printre copaci, se hotărî să-şi scoată sabia... Să fie pregătit dacă va fi nevoie... După jumătate de oră, încheietura mâinii îi amorţise.

— Să fiu pregătit pentru ce? bombăni el.

Nu văzuse şi nu auzise nimic decât o veveriţă micuţă care o zbughise prin stratul de frunze când îl auzise apropiindu-se. Cal băgă sabia în teacă şi îşi frecă braţul dureros. Încercă să fluiere o melodie, aşa cum şi-o aducea aminte. Treaba ţinu, pentru că avea mai mult spor acum, când nu mai tresărea la cel mai mic trosnet al unei crengi căzute sau la fiecare rămurică bătută de vânt.

Desigur, era încă însetat, şi îl înjură din nou în gând pe pitic pentru că îl părăsise înainte de a mai apuca să tragă o duşcă din sticla cu vin.

Cal se bucură însă când zări în sfârşit în stânga sa un pârâu înspumat, destul de lat, care cobora dinspre munţi. Ceaţa se împrăştia cu repeziciune, iar soarele era pe cale să se arate pentru prima oară cu adevărat de când ajunsese în Northunderland. Băiatul îşi lepădă desaga şi îngenunche în iarbă, aplecându-se peste malul acoperit de muşchi. Îşi stropi faţa şi părul cu apă rece ca gheata, apoi bău pe săturate. De nu era graba asta, s-ar fi bălăcit puţin în şuvoiul răcoros. Apa era atât de limpede, încât parcă te îmbia să faci o baie.

Când se ridică, înviorat, şi luă în spate raniţa, băgă, de seamă că pe malul celălalt al pârâului, în capătul îndepărtat al unui luminiş, se găsea un fel de colibă primitivă. Inima începu să-i bată nebuneşte şi căută cu privirea un vad ca să ajungă dincolo Nu zări nicăieri în preajmă bolovani pe care să poată păşi, aşa că nu avea altceva de făcut decât să se arunce în vâltoare şi să treacă prin apă. În locul cel mai adânc, pârâiaşul îi ajungea până la genunchi.

Cal se căţără pe celălalt mal, apoi îşi scutură cizmele. Era

cazul să-şi stoarcă şi pantalonii… dar renunţă, privind din nou spre poieniţă. Hotărât lucru, nu era decât o bojdeucă, o cocioabă înjghebată din câteva crengi şi doi-trei buşteni. Un firicel de fum albăstrui se prelingea printr-o gaură, de fapt prin mai multe găuri din acoperiş. Înaintă prudent, cu cizmele mustind de apă, dar lipsit de orice urmă de teamă. Sjonbrand era în preajmă. Simţea asta!

Băiatul tocmai ajunsese în mijlocul luminişului când o uşă, sau poate un perete al colibei începu să se zguduie cu putere. Se auziră câteva înjurături, apoi o întreagă latură a cocioabei, se cutremură şi se prăbuşi cu o bufnitură.

— Uff! Trebuie s-o repar neapărat! spuse dinăuntru o voce feminină, plăcută.

Spre uimirea lui Cal, prin deschizătura colibei îşi făcu apariţia cea mai slută, mă rog, cea mai ciudată creatură pe care o văzuse vreodată. Pocitania se împiedică de peretele prăbuşit al cocioabei şi căzu grămadă la pământ.

— Hopa, îmi pare rău. Nu prea sunt în formă astăzi.

Finngalkin se căzni să se ridice în faţa unui Caltus Talienson înmărmurit. Avea trunchiul unei femei zdravene, dar capul şi partea dinapoi erau de cal. Se ridică nesigură pe copite, biciuind aerul cu coada sa lungă şi neagră. Cal holbă ochii. Creatura avea în mână sabia Sjonbrand.

— Bună, drăguţule! Doamne, dar aş zice că eşti un tip încântător. Ia să vedem dacă bătrâna Gertie ghiceşte de ce-ai venit.

Scutură capul, fluturându-şi şăgalnic coama de pe o parte pe alta a gâtului. Lui Cal i se păru că aude şi un nechezat.

— Sunt… sunteţi Finngalkin? întrebă el sfios.

— Chiar aşa, scumpule. Singura din Northunderland, cea dintâi şi cea de pe urmă. Din câte ştiu, s-ar putea să fiu singura din întreaga lume, pentru că n-am întâlnit alta asemenea mie!

Râse încântată şi se apropie de băiat.

— Nu cumva pentru asta ai venit, dragul meu?

Ridică sabia spre el chiar în clipa când soarele ieşi dintre nori. Inima lui Cal tresări. Iat-o! Sjonbrand! Arma care parcă îl chema, implorându-l să pună mâna pe ea! rămase pironit locului, înmărmurit de frumuseţea ei. Runele de pe tăişul sabiei îi jucau în faţa ochilor, iar nestematele bătute în plăsele scânteiau strălucitoare în razele soarelui. Lama reflecta lumina şi sclipirea

ei îl orbi preţ de o clipă.

— Da, da! strigă cu încântare.

— Atunci nu-i nicio problemă, scumpule. E ca şi a ta. Dar mai întâi va trebui să-i faci lui Gertie un mic serviciu.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi cu ochii ei căprui mari şi blânzi.

— Numeşte-l! spuse Gal hotărât.

Finngalkin zâmbi, lăsând să se vadă un şirag de dinţi albi, strălucitori.

— Ia-mă în braţe şi dă-mi un pupic!

Spunând acestea, azvârli sabia în sus şi întinse braţele spre băiat, aşteptând, îmbietoare.

Cal inspiră adânc. Pfui, cât era de hâdă… deşi, într-un fel era plăcută, iar frumuseţea nu întotdeauna… Hrafdi îi spusese să se lase călăuzit de inimă. Iar inima se înduioşă şi băiatul se repezi înainte, încolăci creatura cu braţele şi-i aplică un sărut direct pe buzele enorme.

Sjonbrand căzu cu zgomot, înfigându-se în pământ chiar în acelaşi loc în care stătuse el mai înainte cu o clipă. Cal zări sabia cu coada ochiului, şi un fior de gheaţă îi trecu prin şira spinării.

— Eşti un tânăr înţelept, îi şopti Finngalkin la ureche, chicotind. Sabia este a ta… dar mai întâi, dragule, mai sărută-mă o dată!

Îl strânse mai tare pe Cal în braţe, îl îndoi de spate şi-şi lipi gura lacomă de faţa lui, lăsându-l aproape fără suflare.

— Pfui! suspină băiatul, gâfâind, când Finngalkin îl eliberă din strânsoarea de fier. Eşti o pupăcioasă dată naibii!

— Mulţam’, da’ nici tu nu eşti rău. (Îşi pieptănă coada într-o parte şi îşi undui coada îmbietor.) Ce-ai zice să mai rămâi o vreme pe-aici, să-mi ţii de urât? O fată bătrână ca mine începe să se simtă singură noaptea în pădure. Un bărbat tânăr şi puternic ca tine mi-ar puţea schimba viaţa!

Cal o mângâie cu blândeţe.

— E tot ce mi-aş dori mai mult… Gertie? Aşa te cheamă?

Creatura încuviinţă dând din cap.

— Dar vieţile altora atârnă greu în balanţă. Aş vrea să rămân, dar dacă eu…

— Nu-mi spune, îl întrerupse Finngalkin, cunosc povestea. Dacă nu o salvezi pe fecioara nevinovată închisă în turnul

castelului. Crede-mă, nimeni nu vine la mine pentru o sabie vrăjită doar ca să şi-o atârne pe perete! Dar nu-i nimic, înţeleg.

Îl apucă de umeri.

— A propos, cum te cheamă, iubitule?

— Caltus Talienson.

— Un adevărat nume de războinic.

Se învârti în jurul lui, privindu-l cu atenţie.

— Acum, înainte de a te duce să-ţi îndeplineşti misiunea ta nenorocită, dă-i voie lui Gertie să-ţi facă o favoare. Şi asta numai pentru că îmi placi (Finngalkin îl înghionti cu şoldul). Cine ştie, poate că într-o bună zi te vei întoarce şi vei rămâne cu mine, aşa, pentru o schimbare. Ar fi minunat! Vom afla imediat ce-i pus deoparte pentru tine.

Smuci raniţa, i-o dădu jos de pe umeri şi o aruncă la pământ. Îi descheie cămaşa, dezbrăcându-l de ea. Gertie îi porunci apoi să se întindă pe iarbă, îi scoase cizmele care musteau de apă şi îi trase pantalonii, în câteva clipe rămăsese în faţa ei în pielea goală.

— Ce…

— Sst, ai încredere în mine, scumpule. Nu oricine ajunge aici are parte de un asemenea tratament. Terminăm imediat.

Ciudata femeie-cal închise ochii şi începu o incantaţie. Îşi plimbă încetişor degetele peste trupul lui, nelăsând vreun locşor neatins. După o vreme deschise ochii şi, prinzându-i obrajii în mâini cu blândeţe, îl privi în ochi.

— Nu vei fi rănit! declară ea cu convingere. Du-te la luptă. Poţi să le vii de hac duşmanilor fără teamă, pentru că nu vei fi vătămat!

Cal ridică din sprâncene, neînţelegând întru totul ceea ce i se întâmpla.

— Ce-i cu mutra asta, Caltus, mai bine bucură-te. Bătrâna Gertie poate citi viitorul. Tocmai ai trecut cu bine cercetarea soartei tale de războinic.

Îl lovi jucăuşă cu palma peste fund. Băiatul schiţă un zâmbet de mulţumire. Cal aprinse apoi un foc, şi în timp ce îşi usca cizmele, Finngalkin găti o oală de fiertură de ovăz, stăruind să mănânce împreună înainte de a-i permite tânărului musafir să o părăsească. După ce se îmbrăcă, el o ajută să împingă la loc peretele prăbuşit al cocioabei. În sfârşit, Cal era gata de plecare, dar atunci când tocmai se pregătea să smulgă sabia Sjonbrand

din pământ, Gertie îl apucă de încheietura mâinii.

— Foloseşte-o numai pentru a face bine, şi nimic nu te va lovi atâta timp cât Sjonbrand rămâne de partea ta.

El se apleca şi o sărută pe obraz pentru ultima oară, apoi apucă sabia. În clipa în care îi atinse mânerul, simţi în braţ furnicături, iar forţa vie a paloşului i se scurse în trup. Cal se simţi străfulgerat şi gândurile îi deveniră mai limpezi ca oricând. Speranţa şi curajul îi inundară pieptul.

Devenise invincibil! mai simţise o singură dată în viaţă ceva asemănător. Şi asta pe vremuri, când mânuise Sabia Runică a lui Vili la Cairngorm. Iată! Şi aceasta era o Sabie Runică! Oare Vili reuşise să-l tragă pe sfoară, făcându-l să pună din nou mâna pe sabia pe care şi-o dorea? Băiatul râse în hohote. Deocamdată nu-i păsa câtuşi de puţin.

Bătrâna sabie a lui Cal, un trofeu din bătălia de la Cairngorm, ţâşni din teacă şi ateriză zăngănind pe prundişul din apropiere. Gertie o ridică şi o duse la piept. Rânji dulce spre băiat.

— Am să păstrez eu asta, ca o dovadă a preţuirii tale! Dacă vei mai avea vreodată nevoie de ea, ştii unde o găseşti. Hai, acum şterge-o! Ai nişte vieţi de salvat!

Sjonbrand alunecă în teacă uşor. Cal îşi încălţă cizmele, luă desaga în spinare, apoi porni voiniceşte spre pârâiaş. Se opri şi, înainte de a trece dincolo, privi înapoi pentru ultima oară.

— Mulţumesc, Gertie!

Iar Finngalkin îi trimise o asemenea sărutare, încât îl trânti în apă.

Hathor urmă femeile fără să ştie sau să-i pese încotro îl duceau. Era încă ameţit. Mirosul lor îl scotea din minţi, atingerea lor îi dădea furnicături, iar atunci când îi şopteau la ureche se înfiora de plăcere. Trăia acum pentru prima dată senzaţii despre care nici măcar nu ştiuse că există.

În timp ce plutea ca în vis prin pădurea înmiresmată, Hathor îşi lăsă mâinile să hoinărească în voie, căutând lacome şi pipăind cărnurile moi de femeie-trol care îl înconjurau. Îl dureau şalele şi nu-şi mai putea ascunde dorinţa. Femeile chicotiră şi îi îndepărtară straiele omeneşti.

Târziu ajunseră într-o vâlcea însorită, largă şi verde. Nu era o vale obişnuită, pentru că oferea un peisaj pe care era greu de crezut că Hathor l-ar fi putut uita vreodată. O privelişte în stare

să-l facă să surâdă tot restul vieţii; locul cu pricina era înţesat, atât cât putea cuprinde cu privirea, de femei-trol despuiate, voluptoase, toate poftind după singurul bărbat-trol din Northunderland.

Hathor fu condus prin mulţimea flămândă de femei-trol spre o movilă aflată într-o latură a văii, unde se înălţa un cort vopsit în culori vesele. Acolo se ţinură câteva cuvântări, pe care Hathor, toropit, nu prea le ascultă... ceva despre ordinea priorităţilor şi reînvierea gloriei apuse... nu era prea sigur, pentru ca lui nu-i era gândul la cuvântări. Îl făcură să se ridice, şi atunci izbucniră ovaţii. Apoi Lennia se apropie de el şi imediat Hathor fu ţintuit la pământ de apăsarea plăcută a mii de trupuri calde şi moi.

Capitolul 16

Drumul de întoarcere prin pădure până la movila funerară trecu uşor ca o părere. În timp ca Cal se grăbea pe cărarea şerpuitoare, ferindu-se de crengi şi sărind peste bolovani, i se părea că totul se petrece ca atunci când Greybeard depăna una din poveştile lui de călătorie. Când ajunse la marginea mlaştinii îl zări în depărtare pe Hrafdi, şezând încă pe tronul său. Soarele coborâse deja dincolo de orizont şi cei câţiva nori rămaşi pe cer radiau o lumină rozalie, care îmbrăca toată priveliştea.

— Ahoee! strigă Cal.

Regele se ridică în picioare şi răspunse, agitându-se nerăbdător. Băiatul o rupse la fugă şi alergă cu uşurinţă peste smârcuri, fără să se afunde în noroi măcar o dată.

— Felicitări, Caltus Talienson, zise tare Hrafdi când băiatul se opri în faţa regelui. Văd că ai întâlnit-o şi ai îmblânzit-o pe Finngalkin şi acum Sjonbrand îţi aparţine. (Hrafdi numai zâmbet, îi făcu apoi cu ochiul lui Cal.) Rogu-te, spune-mi, tinere, cum te-ai descurcat cu vicleniile acelei creaturi?

Cal îi povesti despre coliba dărăpănată, despre înfăţişarea tulburătoare a lui Finngalkin, amintind şi invitaţia creaturii de a o săruta şi îmbrăţişa. Apoi descrise cum sabia pe care ea o azvârlise în înălţimi căzuse chiar în locul în care stătuse el cu o clipă înainte.

— Bună treabă. Bine gândit. Un om obişnuit s-ar fi codit prea mult, ea ar fi mâncat pe cinste, iar eu aş fi rămas să împlinesc

blestemul. Din fericire, Sjonbrand a ajuns totuşi, în ultima clipă, să-i ajute pe cei din neamul Skrisung.

Regele se ridică şi puse mâna pe umărul lui Cal.

— Pentru a-mi alunga şi ultimele îndoieli, Caltus, fii bun şi scoate sabia din teacă. Dovedeşte-mi că eşti într-adevăr în stare să o mânuieşti în luptă.

Băiatul se dădu un pas înapoi, apucă mânerul şi sabia ieşi din teacă, scoţând un sunet metalic. Părea să aibă viaţă şi despică aerul, rotindu-se, şuierând ca şi cum Cal s-ar fi luptat cu un duşman nevăzut. Băiatul, captivat cu totul de agitaţia încăpăţânată a sabiei, sărea înainte şi înapoi, fandând, parând într-o parte şi făcând piruete uluitoare, ca un balerin.

Hrafdi ovaţionă şi începu să aplaude, dar se opri brusc, trebuind să se aplece ca să-şi salveze viaţa, căci tăişul sabiei îi şuieră la un deget deasupra capului. Băiatul şi Sabia Runică înconjurară de două ori tronul, apoi în sfârşit demonstraţia se termină şi Cal vârî arma magică înapoi în teacă.

— Sjonbrand şi cu mine suntem o singură fiinţă, maiestate! spuse băiatul cu mândrie.

— Într-adevăr. Şi ar trebui să fiu negru de pizmă. Mi-ar fi plăcut să am o asemenea sabie la cingătoare. Scoase minunatul lui paloş, plimbându-şi degetele de-a lungul tăişului. Dar şi Hrafnir – cum se numeşte arma mea – m-a servit cu credinţă multă vreme, căci iată-mă aici, ultimul din neamul Skrisung, dovadă vie a puterilor ei.

Vârî sabia în teacă, se întoarse spre Cal şi oftă:

— Dacă ar mai fi trăit ai mei să te vadă venind... sau dacă ai fi apărut cu o lună în urmă... (Hrafdi puse mâna pe umărul lui Cal.) Hai, însoţeşte-mă acasă. Trebuie să ne pregătim pentru întâlnirea cu bestia de la noapte, din palat.

Cei doi coborâră de pe movilă şi păşiră printre coloanele de piatră în lumina amurgului; regele îl călăuzi cu uşurinţă prin mlaştină, spre satul pustiu. Se opri şi clătină cu tristeţe din cap atunci când marele palat, cu sculpturile lui groteşti, apăru ameninţător în faţa lor.

— Am înălţat acest palat pentru a sărbători faima, bogăţia şi victoriile noastre, dar vai, de când a fost gata a devenit pierzania noastră. Am mâniat cu siguranţă unul dintre zei, care a pogorât asupra noastră acest blestem teribil. Niciuna dintre jertfele pe care le-am făcut nu a putut opri bestia. Am fost

părăsiţi de zeii noştri. (Îl privi pe Cal şi atinse mânerul lui Sjonbrand). În cele din urmă cineva a venit totuşi să mă salveze.

Hrafdi ocoli cu grijă palatul şi se învârti prin satul tăcut cufundat în întuneric. Trecură de câteva căsuţe şi ajunseră la un drumeag pavat cu piatră spartă care ducea la o casă impunătoare de lemn, cu acoperişul ţuguiat. Regele împinse o uşă scundă care se deschise scârţâind şi păşi dincolo.

— Bine ai venit în umilul meu sălaş, spuse Hrafdi dinăuntru.

Se auzi scăpăratul amnarului, apoi regele apăru cu o torţa aprinsă.

— Intră, te rog.

Cal se aplecă, ferindu-se de pragul de sus şi îl urmă pe Hrafdi de-a lungul unei încăperi înguste. Podeaua de lut era acoperită cu cioburi de ceramică, linguri de lemn şi un scaun sau o laviţă răsturnată. Gazda trase la o parte o perdea prăfuită şi intră într-o încăpere mai mare aflată în capătul culoarului. Aprinse repede două torţe agăţate de perete şi lumina deveni caldă, chiar dacă puţină. Peste tot în casă era praf şi plutea un miros stătut. Hrafdi se trânti într-un scaun în capul unei mese negeluite şi duse la buze un ulcior pântecos. După ce sorbi pe îndelete, îl pofti pe Cal să i se alăture.

— Ia să prindem putere înainte de a înfrunta vrăjmaşul!

Cal luă o duşcă din ulcior şi imediat îi păru rău. Licoarea îi amorţi gâtlejul arzând totul până ce ajunse în stomac. Scutură din cap.

— Ufff! exclamă băiatul cu ochii în lacrimi. Ce dracu’ e asta?

Regele îi zâmbi.

— Cam pişcă, nu-i aşa? E din ultima rezervă de rachiu pe care am preparat-o înainte să pice monstrul pe capul nostru. Mi se pare că a mai câştigat în tărie cu timpul. Ai răbdare, cu fiecare înghiţitură merge mai bine!

— Cred şi eu! (Cal se simţea deja ameţit.) Dar cred că îmi ajunge. N-ar fi timpul să pornim spre palat? Dacă monstrul vine mai repede?

Hrafdi lăsă ulciorul pe masă.

— Înainte de toate avem nevoie de un plan. Apoi întindem cursa!

Se ridică în picioare şi se apropie de un cufăr de lemn cu întărituri de fier, care era şi el fixat în perete. După ce cotrobăi o vreme înăuntru, scoase un corn răsucit.

— Iată cornul tribului Skrisung!

Când privi de aproape, Cal văzu că instrumentul era din aur masiv. Băiatul îl ridică şi îl apropie de buze.

— Nţţ! strigă Hrafdi să nu sufli în corn acum, că se prăbuşeşte şandramaua! Am să-l folosesc la noapte, înainte de a da piept cu bestia cu treisprezece ochi, unsprezece guri şi patruzeci şi două de braţe.

Hrafdi se aplecă peste masă, iscodind cu privirea în toate părţile, ca şi cum cineva ar fi putut să tragă cu urechea.

— Eu voi fi momeala, şopti el. Sabia mea, Hrafnir, nu-i poate atinge pielea verde şi scârboasă. Iar cornul n-are nicio putere asupra fiarei. Dar tu, Caltus Talienson, tu şi Sjonbrand veţi pune capăt la noapte blestemului nostru.

— Sau dacă nu, vom muri amândoi încercând.

Cal rânji către rege, care între timp se îmbătase de-a binelea.

— Chiar aşa! zise Hrafdi izbucnind într-un hohot de râs şi pocnindu-l pe băiat pe spinare.

Mai zăboviră o vreme, până când două dintre cele trei torţe se stinseră şi Hrafdi goli clondirul cu rachiu. Apoi regele izbi ulciorul de perete şi îl făcu zob.

— E timpul să plecăm! spuse, ridicându-se nehotărât în picioare şi apucând singura torţă care mai ardea agăţată pe perete.

Cal îl ajută să se strecoare pe uşă, apoi cei doi porniră împleticindu-se pe uliţa tăcută dintre căsuţele pustii. Hrafdi sporovăia mai departe despre bărbaţii şi femeile care locuiseră în fiecare din gospodăriile cufundate în întuneric. Se scursese un ceas întreg până când Cal reuşi să-l conducă pe monarhul şovăielnic de-a lungul cărării fatale care se sfârşea la uşa falnicului palat.

Deodată regele suspină şi tăcu. Cal întredeschise uşa şi privi înăuntru. Nu reuşi să vadă nimic şi nici nu simţi prezenţa creaturii. Hrafdi bodogăni; îl împinse pe băiat la o parte şi deschise larg uşa. Aceasta se izbi de un stâlp zdravăn de stejar şi zgomotul surd răsună peste satul părăsit. Lumina torţei regelui se împrăştie în salonul pustiu. Pe masa lungă erau împrăştiate cupe şi ulcele, iar împrejurul ei se aflau o mulţime de scaune din lemn răsturnate.

— Vino! spuse regele. Mă voi aşeza în capul mesei. Caltus, tu ai să te ascunzi în spatele meu în umbră, sub grinzile cele mari,

şi vom aştepta împreună pocitania.

Băiatul trânti uşa enormă şi trase zăvorul de fier la locul lui, apoi îşi croi drum în jurul mesei şi se postă în spatele unui stâlp de susţinere zdravăn. În lemn erau sculptate figuri de luptători, corăbii, zei, giganţi şi troli, toate înghesuite în jurul unui copac, dedesubtul căruia se afla la pândă un şarpe uriaş. Animalele şi celelalte figurine încrustate în lemn păreau să prindă viaţă în lumina firavă a torţelor, înfiorându-l pe Cal. Strânse în palmă mânerul lui Sjonbrand şi îl învălui un val de siguranţă şi curaj.

Bărbatul şi flăcăul aşteptară apoi în liniştea totală apariţia oribilei creaturi. Torţa lui Hrafdi începu să pâlpâie, mai sclipi o dată şi se stinse.

Aerul stătut din încăpere mirosea acum a ulei ars şi a zdrenţe. O vreme, Cal nu reuşi să vadă nimic, dar curând ochii i se obişnuiră cu lumina slabă a lunii ce se strecura prin cele două ferestre aflate la fiecare capăt al clădirii.

Băiatul căscă fără zgomot, simţindu-şi pleoapele grele; începu să moţăie, dezmeticindu-se din când în când cu o tresărire. Hrafdi, dacă se mai afla cumva acolo, nu scotea niciun sunet. În cele din urmă, Cal se rezemă de stâlp şi aţipi în picioare.

Odihna lui nu dură prea mult, pentru că Sjonbrand începu să tremure la cingătoare şi vibraţia ei uşoară îl trezi pe băiat. Strâmbă din nas de câteva ori, pentru că duhoarea simţită cu o noapte înainte plutea din nou în aer. Frânturi de zgomote din afară se auzeau tot mai aproape şi Cal simţi în preajmă prezenţa nefastă a bestiei. Inima începu să-i bată nebuneşte şi băiatul se încordă, pregătindu-se pentru ce poate fi mai rău.

Apoi atinse din nou pe Sjonbrand şi redeveni calm. Putea înfrunta fără teamă orice primejdie; oare nu asta-i prevestise Finngalkin, nu cu mult timp în urmă?

Un cor de voci profunde, nesuferite, sfâşiară liniştea întunecată:

„Hrafdi Grimnison, ultimul Skrisung,
Fii gata să-ţi împlineşti destinul
În noaptea asta începe călătoria ta
Dincolo de apa morţii!”

Zăvorul de fier ţăcăni şi uşa se deschise încet. O formă întunecată acoperi lumina lunii care se strecura prin

deschizătură şi unul dintre scaunele aflate lângă uşă se răsturnară.

— Pe tine te aştept, monstrule! vorbi Hrafdi cu hotărâre. Deşi călătoria peste apa morţii mă tem că o vei face tu, nu eu!

Cal auzi scaunul regelui alunecând pe podea, apoi răsună cornul neamului Skrisung. A fost ca o rafală distrugătoare care îl asurzi pe băiat şi zgudui clădirea din temelii. Cu umerii acoperiţi de praf şi de paie, Cal privi cum o parte din acoperiş se desprinse şi se prăbuşi peste umbra întunecată şi prevestitoare de rău care pătrunsese în palat.

Unsprezece ochi cu licăriri gălbui scânteiară în beznă, împrăştiind fulgere care nu aveau nimic de-a face cu lumina palidă a lunii.

— Mă plictiseşti, Hrafdi, cu trompeta aia nenorocită, bubui corul celor unsprezece glasuri. Au mai încercat şi alţii şmecheria asta înaintea ta, însă fără sorţi de izbândă.

Patruzeci şi două de braţe ridicară grinda zdravănă care căzuse peste arătare şi o azvârli cât colo, ca şi cum ar fi fost un beţişor. Obiectul izbi peretele îndepărtat şi monstrul lăsă să-i scape o serie de înjurături oribile, unele cu voci ascuţite, altele cu voci groase, dar fiecare în altă limbă.

Hrafdi se trase înapoi spre Cal şi scoase sabia mârâind în barbă:

— Să nu mă laşi, Hrafnir!

Bestia răsturnă masa uriaşă într-o parte cu un zgomot înspăimântător şi înaintă ameninţătoare către rege.

Caltus Talienson nu mai putea aştepta. Două mâini apucară mânerul şi Sjonbrand lunecă din teacă într-o clipă, dar parcă şi încet, uşor, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Tăişul aruncă o lumină orbitoare verde albăstruie care străfulgeră încăperea devastată, şi monstrul se sperie, acoperindu-şi cei unsprezece ochi incandescenţi cu o parte din nenumăratele-i braţe. O furie cumplită umplu sufletul băiatului şi sabia se roti deasupra capului său, călăuzindu-i mişcările în timp ce sa repezea asupra bestiei.

I se părea că îşi ieşise din minţi, şi se trezi urlând înjurături pe care nu le mai auzise în viaţa lui. Înainte ca monstrul să poată răspunde acestei ameninţări neaşteptate, Cal se afla deasupra scârboasei creaturi, ciopârţindu-i braţele alunecoase şi despărţindu-i două dintre ele de trup.

Din cioatele rămase începu să gâlgâie sângele verde întunecat şi monstrul ţipă ascuţit de unsprezece ori, întinzându-se şi încercând în zadar să apuce atacatorul, care reuşea de fiecare dată să fie cu un pas înaintea mişcărilor lui. Acum Cal se afla în spate şi Sjonbrand se abătu năprasnic, sfârtecând oribil spinarea acoperită de solzi; fâşii de carne tuciurie atârnau lăbărţate, iar fluidul gros şi întunecat începu să mustească gâlgâind, împroşcând pardoseala palatului.

Tânărul luptător sări în lături tocmai la timp ca să evite zvâcnirea aducătoare de moarte a cozii animalului şi dădu ocol hidoşeniei. Urmă o lovitură puternică şi Sabia Runică crestă trei ochi, făcându-i să plesnească. Bestia se clătină de câteva ori, apoi fălcile pline de colţi ascuţiţi se repeziră spre Cal, clănţănind, dar din nou prea târziu.

Monstrul urla, înfuriat de zădărnicia fiecărui atac care nu-şi găsea ţinta, în vreme ce Cal continua să cresteze sau să sfâşie trupul ghinionistei creaturi.

Podeaua devenise alunecoasă din cauza sângelui şi a măruntaielor monstrului rănit, şi Cal îşi pierdu echilibrul, alunecând între picioarele butucănoase ale bestiei. Sjonbrand, din proprie voinţă, îi călăuzi braţele într-o împunsătură mortală care făcu maţele fiarei să se împrăştie. Din pântecul căscat al monstrului se revărsă un amestec cald şi puturos de lichid întunecat, mucozităţi vâscoase care bolboroseau şi organe palpitânde.

Hrafdi se prinse şi el în încăierare, se avântă în luptă cu Hrafnir în mână şi hăcui fără milă monstrul, retezând alte braţe şi stingând pentru totdeauna licărirea încă unuia dintre ochii bestiei muribunde. Urlete înfiorătoare şi gemete sfâşietoare umplură toată încăperea, pentru că monstrul uriaş, neputincios în faţa asalturilor viclene ale potrivnicilor horcăia de moarte.

Larma înfricoşătoare se împrăştie în întreg ţinutul. Auzind-o, lupii din păduri începură şi ei să urle lugubru. Departe, în coliba ei, creatura Finngalkin, Gertie duse mâna pâlnie la ureche, înălţă capul său straniu şi zâmbi în sinea ei, ştiind că acea noapte însemna sfârşitul blestemului asupra neamului Skrisung.

Lupta continuă până spre dimineaţă, pentru că înspăimântătoarea fiară, deşi rănită de moarte, nu ceda, şi nici Hrafdi şi Cal nu aveau de gând să o cruţe. Metodic, cei doi tocară braţele bestiei până când nu mai rămase decât o pădure

dezgustătoare de cioturi sângerânde pe trupul sfâşiat şi mutilat. Regele făcu un salt înainte şi o împinse adânc pe Hrafnir în trupul uriaş, luându-i şi vederea ultimului ochi. Din cele unsprezece glasuri doar trei se mai făceau auzite, blestemându-l unul după altul pe Hrafdi şi urlând de durere.

Cal era năclăit de fluidul întunecat şi scârbos şi de sângele verde care şiroia din rănile monstrului, dar asta nu avea importanţă, pentru că nu-i păsa câtuşi de puţin de ce se întâmplă în jurul lui. Se transformase într-un instrument de distrugere lipsit de orice gând, călăuzit doar de voinţa care sălăşluia în Sjonbrand. Paloşul uriaş se înălţă din nou în aer şi izbi apoi năprasnic coada pocitaniei, ultima ei armă. Imensul apendice, gros de trei picioare şi lung de şapte, se prăbuşi în praf şi se rostogoli spre uşă, zvârcolindu-se şi răsucindu-se asemenea cozii retezate a unei şopârle.

Hrafdi scoase un strigăt războinic de luptă în timp ce cu sabia străpungea adânc ultimul dintre gâtlejuri, amuţind astfel pentru totdeauna ultima gură spurcată.

— Niciodată nu vei mai ameninţa cu moartea un Skrisung!

Regele puse piciorul pe gura rămasă fără viaţă a bestiei şi o smulse pe Hrafnir, care se înfipsese până la mâner. Cal dădu monstrului lovitura de graţie, retezându-i picioarele scurte şi butucănoase. Într-o clipă, trupul ciopârţit şi sfâşiat al bestiei se prăbuşi în balta de sânge care acoperea mijlocul salonului palatului.

Dar Hrafdi încă nu terminase. Cu priviri sălbatice, cu ochii injectaţi de ură, regele se căţără pe hoit, continuând să ciopârţească furios ce mai rămăsese întreg, invocând la fiecare lovitură numele celor ucişi de monstru.

— Harald Gondulson! Zbang! Şi asta pentru Gerd! Fiica lui Brising! Trosc! Neha! Copilaşul lui Yngdyr! Zdrang! Şi asta pentru iubita mea nevastă Svadlina!

Fără oprire, loviturile cădeau una după alta hăcuind stârvul, împrăştiind rămăşiţele sângerânde ale creaturii în tot palatul, împroşcând pereţii şi uneori chiar pe Cal.

Băiatul se cutremură. Îşi simţi dintr-o dată braţele fără vlagă, şi îl copleşi o oboseală fără margini. Se târî prin murdăria cleioasă şi se rezemă de perete, gâfâind. Sjonbrand se strecură aproape singură în teacă: braţele lui abia strângeau mânerul. Toată ardoarea şi strălucirea îl părăsiră pe băiat şi se prăbuşi

istovit pe podea. Rămase acolo, nemişcat, privind cum regele neamului Skrisung pomenea numele celor morţi, sfârtecând şi ciopârţind ce mai rămăsese din ceea ce până nu demult fusese un monstru.

Hrafdi nu se opri decât când rămase fără glas, după ce lovi pentru ultima oară în numele tatălui său, Regele Grimni, cel care pierise în braţele bestiei cu o noapte înainte. Nu mai era în stare să mai scoată o vorbă şi nici să o ridice pe Hrafnir pentru încă o lovitură. În furia lui, regele dezlănţuit făcuse bucăţele trupul dezgustătoarei creaturi.

Pardoseala palatului era acoperită cu un strat gros de mâzgă întunecată amestecată cu hălci de carne, şi pereţii care rămăseseră în picioare erau stropiţi cu sânge şi rămăşiţe dezgustătoare. Singura parte a monstrului rămasă întreagă era coada, care, după ce fusese retezată de Cal, se rostogolise în afara palatului.

Hrafdi se clătină ameţit, afundat până la genunchi în murdărie, şi contemplă măcelul. Respiră adânc, băgă sabia în teacă şi se îndreptă târându-şi picioarele spre locul în care se afla Cal.

— Am izbândit, şopti răguşit, apropiindu-se şi întinzându-i mâna băiatului, care zăcea scârbit.

Cal îl privi pe rege, ridică braţul, dar în loc să se ridice îl trase pe Hrafdi alături de el.

— Ce mai luptă!

— Răzbunare!

Acoperiţi din cap până-n picioare de sângele şi măruntaiele bestiei, uitând de duhoarea îngrozitoare, cei doi luptători istoviţi rămaseră rezemaţi de perete, nemişcaţi.

Capitolul 17

Elizebith îşi petrecu restul zilei tolănită pe perne, cercetând cele două pietre de chihlimbar. Era din ce în ce mai convinsă că neobişnuita ei stăpânire de sine şi dibăcia cu care îi dejucase planurile lui Schlein se datorau în mare măsură lor. Se întreba la ce altceva ar mai putea folosi.

Închise ochii şi strânse pietricelele între degete, se concentră şi încercă să săvârşească o vrajă simplă. Pentru o clipă crezu că

va reuşi; Bith simţi vraja stând în cumpănă, cât pe ce să se materializeze, dar apoi sentimentul se risipi şi vraja de asemenea.

Bith ar fi trebuit poate să fie dezamăgită, dar nu era, pentru că aproape reuşise. Dacă ar izbuti să scape din temniţa asta, poate că şi-ar regăsi puterile magice. Ideea aceasta o emoţiona.

Gândurile îi zburară din nou la Schlein şi la pagubele cu care îl pricopsise. Se întrebă în ce fel se va răzbuna. Nu avea nicio speranţă că el ar putea lăsa lucrurile aşa, nepedepsite. Îşi dorea numai să nu-i facă vreun rău prietenului ei necunoscut, pentru că era încredinţată că numai cu ajutorul acestuia putea supravieţui ororilor pe care Schlein i le pregătea.

Cu aceste gânduri sinistre şi altele asemenea lor îşi bătu capul Bith cât a fost ziua de lungă şi noaptea care urmă. Nu se aduse nici pâine, nici apă, nimeni nu privi prin deschizătura din uşă, nu se auzi niciun zgomot pe scări, nici măcar un murmur nu răzbătu din castelul de dedesubt. Era ca şi cum legăturile ei cu lumea ar fi fost rupte şi ar fi plutit într-o existenţă desprinsă de cele trecătoare.

Se simţea părăsită. Când se lăsă noaptea şi întunericul dinăuntru deveni la fel de nepătruns ca şi cei de dincolo de ferestruica zăbrelită, Bith îşi dădu seama că asculta mai atentă ca oricând, aşteptând cu înfrigurare un zgomot de paşi care să urce treptele. Îl aştepta pe prietenul necunoscut.

Pană-Strălucitoare privea neliniştită la umbra tufişurilor care o adăpostiseră de când îşi rănise aripa. Pata de culoare portocalie aprins care era soarele îi inundă ochii de lumină, alunecând apoi dincolo de dunga întunecată a orizontului, la fel de lin şi uşor cum alunecă un peşte în apă.

Inima păsărelei zvâcni nebuneşte atunci când îşi aminti de şoimul care fusese cât pe ce să-i pună capăt vieţii. Nu avea însă cum să mai dea ochii cu el în această noapte, pentru că şoimul nu era decât o anexă a uriaşului cu patru picioare, după cum o încredinţase Scaiete, iar cei doi nu se încumetau să iasă afară decât atunci când soarele era sus pe cer.

Pană-Strălucitoare se zgribuli din nou, ca orice pasăre care se respectă, gândindu-se la primejdiile pe care le avea de înfruntat cât de curând. Bufniţele. Şi zburătoarele iuţi de noapte şi vulturii şi liliecii şi cine mai ştie care! Noaptea era timpul cel mai potrivit

pentru ca să te adăposteşti împreună cu semenii tăi în tufişuri sau copaci şi să aştepţi ascuns venirea zorilor. Noaptea era vremea păsărilor de pradă, a primejdiilor şi a morţii.

Pană-Strălucitoare n-ar fi dorit să părăsească adăpostul tufişului. Şi nici să zboare prin întunericul nopţii, mai sus decât visase vreodată o vrăbiuţă oarecare. Aripioara ei nu era pe deplin însănătoşită şi nu ştia dacă va fi îndeajuns de puternică pentru a izbuti. Mai mult decât orice altceva îşi dorea să se întoarcă în copacul ei favorit, pe rămurica ei obişnuită, înconjurată de ciripitul cald al prietenilor şi al familiei, cu căpşorul culcat sub aripă.

Dar avea de dus la bun sfârşit misiunea cu pergamentul, sulul acesta subţirel legat încă de glezna ei cu un fir delicat de aţă, care nu cedase strădaniilor ciocului ei ascuţit de a-l desprinde de picior. Şi cu atât mai mult era nefirească hotărârea ei de a face lucrul de care se temea cel mai tare, adică să zboare la castel şi să transmită petecul de hârtie celei căreia îi era adresat.

Omuleţul ăla caraghios era cauza tuturor necazurilor ei. Pană-Strălucitoare se hotărî să ocolească oamenii câte zile o mai avea, dacă bineînţeles avea să fie destul de norocoasă încât să scape cu viaţă după noaptea aceasta. Le auzi pe Coadă-Scânteietoare, Aripă-de-Nea, Sămânţă-de-In şi Scaiete ciripind între ele, undeva deasupra ei, şi se simţi mai bine. Nu era întru totul singură: ele aveau s-o însoţească în zbor, oricâte primejdii ar avea de înfruntat.

Nu avea niciun rost să mai amâne lucrurile. Ce era de făcut trebuia făcut acum. Ciocul subţirel îi tremură şi pieptul i se umplu de aer, în timp ce se umfla în pene.

— Sosesc! ciripi ea.

Cu o răbufnire de energie zvâcni dintre tufişuri într-un vârtej de pene şi puf, aruncându-se în întuneric. Curând în jurul ei se învolburară alte pene asemenea şi, virând brusc, Pană-Strălucitoare împreună cu însoţitoarele ei porniră spre castelul din depărtare.

Ormoc stătea în iatac, ghemuit lângă lumina palidă a unei lumânări, şi îşi frângea mâinile îngrijorat de ceea ce ar putea să i se întâmple lui… şi fetei, lui Bith. Numai ce se gândea la ea şi simţea cum îi tresare inima.

În minte îi venea imaginea părului ei negru fluturând în vânt şi culoarea neobişnuită a ochilor ei minunaţi. Fata avea ceva care reuşea să-i înmoaie sufletul într-un fel care nu se mai petrecuse de foarte multă vreme.

Ormoc îşi aminti o senzaţie asemănătoare avută la începutul tinereţii lui, când era destul de fraged ca să mai aibă încă vise, înainte de a-şi fi vândut sufletul şi speranţele unora ca Schlein şi Stăpânului Întunericului. Existase o dată o fată, o fiinţă cu ochii limpezi şi părul mătăsos precum înserarea, care îl iubise.

Un alt stăpân al răului, unul al cărui nume oricum nu mai avea importanţă, pentru că lumea nu a dus niciodată lipsă de astfel de indivizi, a făcut în aşa fel că fata a murit, şi Ormoc, prea tânăr, prea speriat şi mult prea plin de conştiinţa vulnerabilităţii sale, nu reuşise să facă nimic pentru a o salva. Nu şi-a iertat asta niciodată. Într-un fel, ajutând-o pe Bith îşi răscumpăra, într-o mică măsură, această durere ascunsă.

Lucrurile fuseseră foarte liniştite la castel, după întâmplările neaşteptate petrecute dimineaţă. Buzele subţiri ale lui Ormoc se răsuciră în ceva asemănător unui zâmbet. De ce nu i-a fost dat lui să fie acolo, să-l vadă pe Schlein umilit! Chiar şi numai gândul îl înveselea şi, pentru prima oară, ca şi cum ar fi ghicit în globul său de cristal, Ormoc înţelese adevăratele rădăcini ale urii sale faţă de ticălosul de Schlein!

Tăcerea care învăluia locul nu era o tăcere paşnică, ci una încărcată de spaimă; toţi locuitorii se ascundeau de valul de furie care cu siguranţă avea să urmeze. Lui Ormoc i se poruncise să îl caute pe Murcroft, care avusese norocul să nu fie în preajmă în timpul scandalului, dar care acum nu era de găsit. Ormoc trebuia să-l aducă înapoi, prin orice mijloace.

Schlein îl avusese pe Tellarko în preajma sa mai tot timpul după peripeţie, şi vrăjitorul speriat se fâţâi de colo până colo, alergând după bandaje şi pomezi tămăduitoare. Chiar şi cămăruţa lui Ormoc fusese scotocită după toate ierburile cu efect calmant. Dar singurul articol indispensabil nu-l avea niciunul dintre ei şi nu exista nici în proviziile castelului. Acolo unde ar fi trebuit să se afle plantele de leac nu găsiseră nimic altceva decât grămăjoare împrăştiate de murdărie de şobolan. Ceea ce era într-adevăr foarte straniu.

Lucru cunoscut, castelul nu ducea lipsă de şobolani, dar aceştia aveau de obicei bunul simţ să-şi facă simţită prezenţa

cât mai puţin. De această dată însă părea că tocmai ei erau aceia care furaseră ierburile, lăsându-şi pe deasupra şi semnătura! Asemenea idee părea însă prostească. Ormoc râse pe înfundate la acest gând. Semnătura şobolanilor!

Tellarko îşi exprimase crunt nemulţumirea. Ceea ce era desigur un semn de senilitate!

Plecă spre bucătărie, nădăjduind să găsească ceva de mâncare pentru Bith, dar bucătăria era zăvorâtă pe dinăuntru. Ascultă de după uşă cum se smiorcăiau bucătarul şi ajutoarele lui, fără îndoială plângându-şi soarta.

Se îndreptă apoi spre apartamentul lui Schlein, să vadă dacă mai era ceva de recuperat, dar întreaga încăpere fusese mistuită de flăcări şi nu rămăsese nimic de valoare. Chiar şi acum mici limbi de foc mai pâlpâiau leneşe ici şi colo, şi mirosul greu de fum îi pătrunde în nări.

Se întoarse şi se pregăti să coboare scările, gândindu-se că ar putea-o consola pe Bith măcar cu prezenţa sa, chiar dacă nu mai avea nimic altceva de oferit. Ormoc se opri însă din drum, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În faţa lui se afla Schlein, care stătea rezemat de tocul uşii, cu Tellarko dârdâind în spatele lui.

— Ei, da, bunul şi credinciosul meu slujitor Ormoc, spuse Schlein, scrutându-l pe ghicitor cu ochii strălucitori, înfierbântaţi. Ai venit să mă consolezi, nu-i aşa?

— Nu, stăpâne, adică… vreau să spun, da, desigur, să-mi exprim părerea de rău pentru boala care v-a atins, spuse Ormoc, încercând din răsputeri să-şi ascundă spaima, groaza care-l cuprinsese la apariţia Stăpânului.

Faţa lui Schlein era jupuită şi o zeamă apoasă se scurgea dintr-o mulţime de crăpături. Era ca şi cum carnea ar fi încercat să se topească de pe oase. Şi aproape că izbutise. Carnea era băşicată, purulentă, şi arăta umflată şi roşie. Când se va vindeca, dacă se va întâmpla acest lucru, va rămâne cu siguranţă o uriaşă cicatrice. Schlein va fi desfigurat pe viaţă. Nu că ar fi fost el prea arătos înainte, dar Prealuminatul Stăpân va fi la fel de hidos pe dinafară pe cât îi era sufletul înăuntru.

— Păreri de rău, ha? mormăi Schlein, lăsând să-i scape un chicotit sec printre buzele arse. Sunt bune părerile de rău, Ormoc, dar frunzele de lumânărică mi-ar fi fost mai de folos. Bănuiesc că nu ştii ce s-a întâmplat cu lumânărica din castel,

sau greşesc?

— Eu, Stăpâne? (Fruntea lui Ormoc se încreţi de surprindere.) De ce ar trebui să ştiu eu aşa ceva, Prealuminate Stăpân?

— Oh, nu ştiu, Ormoc. Se pare că în ultima vreme se petrec o mulţime de lucruri de neînţeles pe aici. Mă gândeam că poate tu, cu globul tău de cristal, ai putea avea câteva răspunsuri pentru mine. Sau care altul crezi că este motivul pentru care am un ghicitor în slujba mea?

— Stăpâne? spuse Ormoc, simţind nevoia să se dea un pas înapoi, deşi ştia că, dacă mai dorea să trăiască, nu trebuia să-şi arate teama.

— Au început să dispară tot felul de lucruri, Ormoc, zise Schlein, apropiindu-se de ghicitorul înspăimântat. Bucătarii mi-au spus că s-a furat cu regularitate mâncare şi vin. Intendentul mi-a raportat că lipsesc din saloane perne, lenjerie şi cuverturi. Chiar şi iatacul meu a fost jefuit, iar pietricelele mele de chihlimbar nu sunt de găsit. Astăzi, o fată obişnuită a izbutit să distrugă această încăpere şi să-mi vătămeze trupul. Iar acum aflu că frunzele de lumânărică, cel mai important ingredient pentru amestecul tămăduitor, lipsesc şi ele, ceea ce mă scoate din minţi. Mie nu-mi place durerea, Ormoc. Eu aduc durere! A trecut multă vreme de când cineva a izbutit să mă facă să sufăr. Uitasem cum e să te doară. Acum mi-am amintit şi nu-mi place deloc.

Uriaşul se apropie şi mai mult de ghicitorul său.

— Îmi oferi păreri de rău şi cu toate acestea nu vezi nimic neobişnuit în ceea ce se petrece în acest castel… şi încă nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat cu însoţitorii fetei?

Tellarko stătea în spatele stăpânului său şi arăta cu un deget acuzator spre Ormoc, încercând să pară cât mai important.

— Dar tu, Ormoc? răcni Schlein. Ce crezi tu despre durere?

Ghicitorul deschise gura, care dintr-o dată devenise foarte uscată, pentru a vorbi, pentru a se apăra, când îl cuprinse cea mai straşnică durere pe care o simţise vreodată. Era ca şi cum cineva l-ar fi înlănţuit din cap până-n picioare cu un fir de durere arzătoare. Nu mai putea îndura.

— Ah, voi da limba ta pisicilor, zise Schlein, zâmbind binevoitor, aproape cu mărinimie, către ghicitorul pe care-l chinuia.

Ormoc simţi înlănţuirea dureroasă slăbind şi apoi dispărând,

deşi parcă îi tot dădea târcoale.

— Ei bine, ghicitorule, ce ştii despre toate aceste întâmplări? întrebă Schlein, răstindu-se de această dată. Îmi vei spune tot ce ştii şi îmi vei da frunzele de lumânărică de care am nevoie.

Schlein înşfăcă pocalul rămas întreg pe masă şi îl zdrobi cu mâna în mici fărâme.

— Dacă faci cum îţi spun, s-ar putea să mă convingi să-ţi cruţ viaţa ta mizerabilă.

Ormoc deschise gura să vorbească, să-i reamintească lui Schlein tot ceea ce el, slujitorul credincios, făcuse pentru Prealuminatul său Stăpân. Vroia să-l convingă că nu are nicio legătură cu dispariţia ierburilor. Vroia să-şi salveze viaţa, care părea că atârnă de un fir de aţă... dar ceva parcă îl opri şi ghicitorul, sfidător, închise gura şi ochii şi clătină din cap.

— Ah, Ormoc, ce-i asta? Ai un ghimpe împotriva mea după toţi aceşti ani? Cred că-ţi vei da seama că e un lux pe care nu ţi-l poţi permite.

Încă o dată firele dureroase, arzânde, se încolăciră în jurul lui Ormoc şi începură să se strângă, numai că de această dată erau mai multe decât înainte.

Îi trebuiră ghicitorului multe ceasuri până să moară. Dar hotărârea de a nu-i spune nimic lui Schlein rămase de neclintit până la sfârşit. Şi în ultimele ore dinaintea zorilor, durerea îl ridică, strămutându-l pe un val de simţire curată, nici bună, nici rea, doar un talaz neîntrerupt de simţire. Ormoc înţelese atunci, într-un colţişor al creierului său, că asta nu însemna nimic altceva decât că sărmanul lui trup chinuit nu mai putea îndura.

În timp ce era purtat de val, îndepărtându-se tot mai mult de blestemele gălăgiosului Schlein, o luminiţă plăcută începu să strălucească la capătul închipuirii sale. Se desprinse de rămăşiţele greoaie ale trupului pământean şi se abandonă simţirii minunate, care îl învălui, eliberându-l de chinuri şi durere. Pe măsură ce se apropia de lumină întrezărea silueta subţire şi graţioasă a unei femei, aşteptând la marginea unui nor strălucitor, făcându-i semne cu mâna, deschizându-şi larg braţele – ca pentru o îmbrăţişare.

Descoperi că se putea mişca şi că trupul său era mai tânăr, mai zvelt şi mai uşor decât fusese peste ani, şi că se eliberase de răul care îl înconjurase atâta vreme. Alergă spre femeie,

pentru că inima îi spunea că o cunoaşte, şi în timp ce lumina îl copleşea cu o caldă mândrie şi cu bucuria întoarcerii acasă, ştiu că ea era cea pe care o iubise cu atâta timp în urmă şi că el era… şi fusese dintotdeauna iertat!

Bith se trezi pa pernele ei la miezul nopţii; noaptea părea într-un fel mai întunecată decât de obicei, şi fata avea sentimentul unei profunde tristeţi. Un vis urât, poate. Privi în jur cu atenţie, dar nu părea să lipsească nimic. Sorbi ultima înghiţitură de apă din pocalul de cristal, se culcă din nou şi adormi.

Capitolul 18

Pe Cal îl treziră o fulgerare strălucitoare de lumină şi un tunet răsunător. Era încă ameţit după lupta din ajun şi îşi dădea seama doar pe jumătate că ropote de ploaie se scurgeau prin acoperişul spart al clădirii. Ploaia rece era binevenită şi mirosul proaspăt lua treptat locul duhorii de mortăciune care umpluse palatul. Deodată deschise larg ochii, uimit: siluete fantomatice apăruseră în clădire şi licăreau în bezna umedă, între fulgerele luminoase.

Îl înghionti pe Hrafdi cu cotul. Regele adormit pufni, apoi scoase un strigăt când zări şi el apariţiile fosforescente. Siluete luminoase şi stranii de luptători, femei şi copii zoreau preocupate să cureţe rămăşiţele oribile ale bestiei din palatul dărăpănat.

— Skrisungii! exclamă Hrafdi dezmeticindu-se. S-au întors!

Cal observă că bărbatul tremura de emoţie. Dar spiritele nici nu-i băgară în seamă pe cei doi luptători rezemaţi de perete. Cum ploaia torenţială continua să se scurgă neîncetat, nălucile foloseau apa cu spor în timp ce ştergeau, împingeau şi culegeau curăţind locul de toate rămăşiţele bestiei. Munca se desfăşură în mijlocul trăsnetelor şi a bubuiturilor furtunii până când, într-un târziu, toate urmele bătăliei fură îndepărtate.

Nălucile se aliniară apoi pe două rânduri, începând de la uşă, şi formară un culoar viu prin care pătrunseră înăuntru un grup de războinici care aduceau coada retezată a monstrului. O purtară de-a lungul salonului până la peretele din spatele jilţului regal. Bătură în scânduri câteva cuie şi cu ajutorul unui lanţ

zdravăn ridicară prada la un loc de onoare. Trofeul celor din neamul Skrisung va rămâne atârnat acolo, servind drept pildă tuturor celor care îl vor privi.

Hrafdi se ridică în picioare şi aplaudă cu convingere, dar spiritele nu-şi terminaseră încă treaba. Bărbaţii cei mai voinici se apucară să dreagă lemnăria doborâtă de corn, ridicând cu uşurinţă grinzile groase şi aşezându-le grijulii la locul lor, în ploaia care nu mai contenea. Alţii adunară bucăţile de acoperiş sfărâmate şi în scurt timp stropii ploii răpăiau pe acoperământul marelui palat, care era astfel refăcut.

Hrafdi privi cu lacrimi în ochi cum fiecare stafie defila prin faţa lui. Chipurile le erau liniştite şi senine. Întristat, regele încercă să atingă siluetele strălucitoare, dar mâna îi trecu prin formele eterice în timp ce acestea se îndepărtau. Hrafdi îi arătă lui Cal prieteni, rubedenii şi chiar pe Regele Grimni. Îi salută pe fiecare dintre ei şi le zâmbi, în timp ce parada continua. La urmă apăru silueta diafană a unei femei deosebit de frumoase, cu plete lungi, aurii. Se opri în faţa lor şi regele îngenunche, împreunându-şi mâinile în dreptul bubelor, oftând:

— Svadlina, dragostea mea… rămâi cu mine!

Năluca vorbi cu blândeţe, şoptind şi întinzând braţul catifelat spre mâinile soţului:

— Trebuie să plecăm acum, Hrafdi Grimnison, soţ al meu. Să fii încredinţat că te voi iubi întotdeauna. Ne va fi mai uşor de-acum înainte, pentru că ne ştim răzbunaţi.

Se întoarse spre Cal, care privea neîncrezător.

— Aş fi vrut ca zeii să ni te trimită mai curând, Caltus Talienson. Îţi mulţumim.

O căldură liniştitoare învălui trupul băiatului în timp ce mâna lui trecea prin a ei.

— Hrafdi te va răsplăti!

Imaginea Svadlinei vorbi apoi din nou soţului ei.

— Mai există o speranţă, totuşi, în lumea ta, pentru neamul Skrisung, soţ al meu. Vom merge departe şi-i vom chema înapoi pe cei care ne-au părăsit şi au ales traiul printre alţii. Toţi cei din seminţia Skrisung se voi întoarce în satul lor şi îşi vor aduce cu ei nevestele, bărbaţii, copiii lor… Casa lor va fi aici, iar tu le vei fi rege!

Spunând acestea se întoarse şi traversă în tăcere salonul, făptura ei trecu prin masă şi dispăru apoi prin perete, lăsând

marele palat Skrisung în întuneric. Ploaia se mai domoli, curând se opri de tot, şi Cal băgă de seamă o geană de lumină strecurându-se printre ferestruici. Atunci Hrafdi se învioră, se repezi la uşă şi o deschise larg.

— Vino, Caltus, avem de pus la cale sărbătorirea victoriei!

Băiatul îl urmă, şi se îndreptară amândoi spre casa lui Hrafdi, în lumina palidă a zorilor. Norii de deasupra lor începuseră să se împrăştie şi, înainte ca ei să fi ajuns la uşa scundă cerul se înseninase, o jumătate rămânând acoperită de stele, pe când cealaltă se înroşea de lumina dimineţii.

Hrafdi se opri şi respiră adânc aerul proaspăt, răcoros.

— Pentru prima dată după mult timp duhoarea morţii a dispărut din satul meu!

Regele trase afară un cărucior de sub un şopron părăginit de lângă casă, îl împinse până la uşă, apoi îl pofti pe Cal înăuntru. Încărcară împreună căruciorul cu mai multe ulcioare cu băutură, cu câteva lădiţe de lemn şi câteva cufere. Când Cal îl întrebă despre conţinutul acestora, Hrafdi zâmbi misterios şi refuză să răspundă. Curând terminară de încărcat şi cei doi împinseră căruciorul astfel împovărat înapoi pe uliţa părăsită, peste deal, până la palat. Regele găsi câteva făclii, le aprinse şi le atârnă pe pereţi, în timp ce Cal înşira cutiile şi sipetele pe masă.

Hrafdi deschise apoi o lădiţă şi scoase la iveală două pocale din aur, pe care le umplu ochi cu licoarea uleioasă, îi întinse unul dintre ele lui Cal.

— Să toastăm, Caltus Talienson, pentru nemaipomenita noastră izbândă asupra bestiei din Skrisung.

Cal zâmbi, primind băutura.

— Pentru izbânda noastră… şi pentru aducere aminte!

Ciocniră pocalele, privind amândoi la coada monstrului, care atârna pe perete deasupra lor. Băutura nu-şi pierduse nimic din tărie şi ardea zdravăn gâtlejul, dar de această dată Cal avea ceva de sărbătorit şi o gustă cu plăcere. Avea alături o Sabie Runică şi curând va porni să o elibereze pe Bith. Îşi putea permite să se bucure. Dădu pe gât paharul, înainte ca regele să apuce să-l termine pe al său.

După ce isprăviră încă două pinte[5] din lichidul arzător, Cal se aruncă într-un jilţ, râzând în hohote. Regele umplu încă o dată pocalele, apoi deschise unul dintre cufere.

---

[5] pintă = 0,568 litri (n. tr.).

— E timpul să te răsplătesc pentru faptele tale!

— Nu, nu, Hrafdi, protestă Cal. Mulţumirea ta şi pieirea monstrului îmi ajung ca răsplată!

Regele clătină cu gravitate din cap.

— Ai auzit cuvintele rostite de regina mea! Trebuie să fii răsplătit cum se cuvine!

Din cufăr apărură două brăţări din aur. Regele le prinse în jurul încheieturii mâinii băiatului.

— Se potrivesc de minune! Se spune că acestea aduc multă putere celui care le poartă, atunci când cauza lui este dreaptă!

Cal mişcă braţul înainte şi înapoi, cercetând obiectele. Erau acoperite cu încrustaţii şi, ca să vezi, îşi simţea braţele oarecum ciudat. Izbi năprasnic cu pumnul în masă şi văzu cum ulcioarele, pocalele şi cuferele tresăltară.

— Ce-ţi spuneam eu? zâmbi încântat regele.

După ce mai traseră o duşcă, Hrafdi îi întinse lui Cal o punguţă cu monezi din aur. Aşa ceva nu se putea refuza. Mai băură un rând şi băiatul primi un minunat scut rotund ce părea făcut tot din aur, dar care era foarte uşor de mânuit.

— Eu… eu nu pot primi aşa ceva. E prea mult!

— Gura! Asta e doar începutul, îl mustră regele.

Umpluse încă o dată paharele şi acum răscolea tot mai adânc în cufăr. Darurile continuară să curgă toată dimineaţa, la fel şi băutura. În tot acest timp făcură nenumărate excursii la impunătoarea latrină din spatele palatului. Avea douăsprezece despărţituri, câte una pentru fiecare dintre bătrânii sfatului. Cal primi permisiunea să folosească nici mai mult, nici mai puţin decât pe aceea a regelui.

Pe la amiază, niciunul dintre ei nu se mai putea ridica de pe scaun, iar discursurile lui Hrafdi deveniră din ce în ce mai greu de desluşit. Dar asta avea prea puţină importanţă, din moment ce orice spunea era nemaipomenit de caraghios, iar Cal şi Regele râdeau amândoi până când îi dureau fălcile. Până acum Hrafdi îl îngreunase pe Cal cu nenumărate inele şi pietre preţioase, bijuterii, coroane, saci cu aur, un colier, un coif din aur, scutul şi multe altele, încât băiatul se îndoia că ar fi putut să se ridice în picioare, chiar dacă ar fi fost treaz.

Sărbătorirea continuă tot restul zilei, până noaptea târziu. Deşi băutura nu încetă o clipă să curgă, Cal rămase conştient, iar bălmăjeala regelui continua să i se pară plină de haz. La

miezul nopţii, opintindu-se, reuşiră să se ridice şi ciocniră un ultim pahar, pentru bestia a cărei coadă atârna sinistră deasupra lor, luminată de ultima făclie. Lui Cal i se păru că totul se învârte cu el, deşi nu era foarte sigur. Apoi Hrafdi căzu înapoi în jilţ şi începu să sforărie. Cal căzu şi el grămadă, lăţindu-se într-un scaun, cu mâinile şi capul pe masă.

În dimineaţa următoare, după ce se trezi, Cal fu surprins şi uşurat să constate că se simţea bine şi proaspăt. Cu o seară înainte fusese încredinţat că va regreta toată băutura înghiţită. Regele stătea în faţa lui şi zâmbea.

— Locul ăsta este fermecat! Nu-i aşa că te simţi mai bine astăzi?

— Minunat, spuse Cal, întinzându-se cu voluptate. Dar acum, Hrafdi, trebuie să plec. Am zăbovit şi aşa prea mult aici, iar vieţile prietenilor mei sunt în primejdie.

— Atunci iată un ultim dar pe care ţi-l ofer înainte de a ne despărţi.

Regele se ridică şi traversă încăperea. Pe un perete, acolo unde îl agăţase spiritele, atârna cornul Skrisungilor. Hrafdi îl luă cu pioşenie şi se întoarse cu el în braţe:

— Sună din el în luptă şi te va ajuta, aşa cum ne-a ajutat şi nouă!

— Oh, nu! Asta nu! încercă să-l convingă Cal. Este mult prea valoros.

Regele clătină din cap şi cei doi se ciondăniră o vreme până să ajungă la o înţelegere. Cal acceptă brăţările, cornul, coiful şi scutul, pentru că acestea puteau fi de folos unui războinic. Refuză însă aurul, bijuteriile şi nestematele. Cei din tribul Skrisung, argumentă el, vor reveni în curând de departe şi regele lor va avea nevoie de tezaur pentru a o lua de la început.

Porniră braţ la braţ prin sat; coiful lui Cal strălucea în lumina soarelui. În cele din urmă ajunseră la marginea pădurii şi se opriră să-şi ia rămas bun.

— Drum bun, Caltus Talienson, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Dacă vreodată vei reveni în Northunderland şi în regatul Skrisung, să ştii că vei fi primit cu dragă inimă, căci numele tău va rămâne în amintirea noastră pentru totdeauna.

— Am să mă întorc şi am să-mi aduc şi prietenii!

— Şi ei vor fi bineveniţi, îl asigură Hrafdi cu un zâmbet cald.

Cal strânse mâna întinsă a regelui, apoi cei doi se îmbrăţişară. Rămaseră tăcuţi o vreme, privindu-se, apoi băiatul îşi luă raniţa în spate, făcu stânga împrejur şi intră în pădure.

Gunnar Greybeard se plimba furios încoace şi încolo prin nisip, mormăind în barbă. Trecuseră două zile. Băiatul avusese mai mult timp decât i-ar fi trebuit ca să pună mâna pe sabie şi să răpună monstrul. Dar unde o fi trolul? Vor lăsa oare Lennia şi muierile ei o asemenea comoară să le scape din mână?

— N-ar fi trebuit să-i las de capul lor! se tângui piticul.

Dar meritase să revadă Glasvellir Hall, iar acolo unde plecaseră Cal şi Hathor el oricum ar fi fost de prisos. Chiar atunci o voce strigă în semn de salut din înălţimea falezei. Privi în sus. Era Cal, purtând un coif din aur. În acelaşi timp un grup de femei se ivi dintr-o crăpătură în stâncă, purtându-l în mijlocul lor pe Hathor, cam vlăguit. Ajunseră cu greu în locul în care le aştepta, amuzat, piticul, şi dădură drumul poverii lor neputincioase la picioarele lui.

— Iată, Greybeard, trolul tău, spuse Lennia cu un zâmbet larg pe faţă. (Îşi frecă pântecele dezgolit cu mâna şi chicoti împreună cu celelalte). Viitorul trolilor din Auseviget şi Northunderland a fost asigurat. Dar tare mi-e teamă că ăsta nu vă va fi de prea mare ajutor câteva zile.

Greybeard zâmbi, trăgându-se de barbă, în timp ce Hathor îşi ridică cu greutate capul şi îl privi. Un rânjet mulţumit îi lumină faţa lătăreaţă, apoi cârlionţii roşcovani se prăvăliră din nou în nisip.

— Ei, te cred, mamă adoptivă. Se pare că sunt pe cale să am noi rubedenii.

Tot ceea ce izbuti Cal să facă, ajutat şi de brăţările dătătoare de putere, şi de forţa lui Greybeard, atâta câtă era, fu să-l rostogolească pe trol peste bord, pe puntea lui Skidbladner. Oricum, reuşiseră în cele din urmă să-şi atingă scopul şi acum corabia se îndepărta uşor de ţărm. Cal strecură o pătură sub capul lui Hathor, apoi scotoci în desagă după un anume lucru păstrat în mod deosebit pentru astfel de ocazii.

Când briza se înteţi şi vela vărgată în alb şi roşu a lui Skidbladner se umflă în vânt, o flamură verde, împodobită cu un vultur care ţinea un peşte în gheare, se înălţă în vârful

catargului şi flutură zgomotos.

Cal se lăsă pe spate şi o privi cu mândrie. Greybeard i se alătură, uitându-se la el întrebător.

— E steagul tatălui meu, spuse Cal cu blândeţe.

— Sunt sigur că acum ar fi fost mândru de tine, răspunse piticul.

Capitolul 19

Pană-Strălucitoare se înălţa cu greu în noaptea întunecată, cu ochii aţintiţi spre micul petec încă mai întunecat de pe peretele turnului castelului, care era destinaţia sa. Părea atât de îndepărtat, atât de înalt, o ţintă aproape imposibil de atins pentru o fiinţă atât de măruntă, dar ea promisese să îndeplinească această misiune şi era hotărâtă să o facă sau să moară încercând. Ceea ce de altfel n-ar fi fost de mirare.

În jurul ei simţea zbaterea altor aripi, încordarea altor inimi, aceleaşi temeri împărtăşite de prietenele ei, Scaiete, Sămânţă-de-In, Coadă-Scânteietoare şi Aripă-de-Nea, cărora acum li se alăturaseră multe altele, adunate din tot ţinutul; îşi puseră la bătaie curajul, o dată cu prezenţa lor.

Firava solie înaripată se înălţa tot mai sus pe cerul nopţii ca cerneala, ajungând în dreptul primului etaj al turnului; clădirea răsuna de hohotele de râs ale orcilor şi ferestrele răspândeau o lumină aurie deasupra şanţului cu apă dimprejur; urcară apoi mai sus de al doilea şi al treilea etaj, care erau întunecate, fără nicio dâră de lumină. Cu puţin înainte să ajungă la etajul al patrulea, Pană-Strălucitoare auzi – sau mai degrabă simţi – că se apropie primejdia, şi făcu un viraj spre stânga. Un curent de aer spintecă văzduhul chiar lângă ea, şi o dădu peste cap pe mesageră. De îndată ce îşi regăsi echilibrul se repezi înspăimântată într-o parte, cu ciocul deschis şi inimioara bătându-i atât de tare, încât aproape că se sperie că ar fi putut fi auzită. Aruncă o privire în sus şi ticăitul inimii mai că se opri, pentru că acolo, suspendată deasupra ei, cu ghearele încârligate, aripile întinse înapoi şi ciocul necruţător larg deschis, se afla o bufniţă uriaşă, atât de mare că ar fi putut înghiţi şi luna! Pană-Strălucitoare se abătu din drum fără să se mai gândească şi se izbi de zid, uluită şi cât pe ce să se

prăbuşească în şanţul întunecat care se căsca dedesubt. Dacă ar fi căzut, asta ar fi însemnat sfârşitul. Bufniţa aşteptă să o vadă apărând din nou, dar Pană-Strălucitoare se agăţase cu gheruţele în împletitura de iederă care acoperea ca un covor turnul, şi se lupta să rămână în viaţă.

Bufniţa se roti prin preajmă vreme îndelungată, fără să poată descoperi unde se ascundea prada. Într-un târziu, vânătorul nopţii se hotărî să nu-şi mai piardă timpul pentru o biată vrăbiuţă, care la urma urmei abia i-ar fi ajuns pe-o măsea, şi se lăsă în picaj, apoi, fâlfâind graţios din aripi, se îndreptă spre pădure în căutarea unui vânat mai mare şi mai săţios.

Încetul cu încetul lui Pană-Strălucitoare respiraţia îi redeveni normală şi inima îşi încetini bătăile nebuneşti. Stând agăţată de iedera groasă, auzi ciripiturile îngrijorate ale suratelor ei ridicându-se din stratul des de frunze, care le adăpostise şi pe ele de ucigaşă pasăre de pradă.

— Pană-Strălucitoare, surioară! Trăieşti? întreba Aripă-de-Nea.

— Sunt aici, răspunse ciripind Pană-Strălucitoare, n-am păţit nimic. Cine-i prezent? îndrăzni ea, temându-se ca nu cumva vreuna dintre ele să fi fost răpită de bufniţă.

Urmă un apel zgomotos; fiecare păsărică încerca să se facă auzită, şi aproape toate încercau în acelaşi timp. O umbră se ivi deodată la o fereastră din apropiere, curioasă să afle ce era cu larma asta, şi păsărelele tăcură. Intrusul scutură din cap şi dispăru înapoi în turn, iar păsărelele îşi reluară ciripeala.

— Suntem toate, veni mult-doritul răspuns, şi Pană-Strălucitoare simţi cum încordarea îi dispare din trupuşor.

Privi în întunericul nopţii căutând vreun semn de pericol, ştiind că ar fi cel mai bine să acţioneze înainte ca bufniţa – sau o altă rudă de-a ei, la fel de primejdioasă – să se întoarcă. Nu avea totuşi curajul să renunţe la siguranţa oferită de iederă pentru capcanele nopţii. O mulţime de colţi şi ciocuri şi gheare o aşteptau în întuneric, dorind să-i spintece, să-i sfâşie trupul ei micuţ. Dar pergamentul legat de picior şi promisiunea pe care o făcuse îi aminteau că trebuie să-şi ia inima în dinţi şi să treacă la treabă.

Şi atunci, sfâşiată de frică şi nehotărâre, îi veni o idee. O idee minunată! Ridicând căpşorul şi privind în sus, apucă o şuviţă de iederă cu ciocul şi descoperi un reazem de care să-şi sprijine trupul, apoi începu să se caţere în felul acesta prin frunzişul

verde şi des.

— Veniţi! Veniţi! Urmaţi-mă! ciripi ea bucuroasă, ştiind că găsise mijlocul prin care ea şi însoţitoarele ei puteau ajunge în siguranţă la destinaţie. Calea aleasă nu era, în mod cert, prea păsărească, ba era chiar străină de obiceiurile lor, dar viaţa era mai importantă decât aparenţele; şi, pentru moment, era o soluţie. Curând întreaga ceată de păsărele ţopăia, căţărându-se nevăzută pe peretele castelului lui Murcroft, la adăpostul unei adevărate păduri de lujere agăţătoare.

În acelaşi timp, pe la jumătatea turnului, Schlein se plimba furios de colo-colo în noul lui iatac, cuprins de o furie cruntă şi chinuit de o durere cum nu mai simţise de multă vreme Era un simţământ nesuferit, şi de aceea ar fi vrut să-l transmită cât mai multora, împotriva voinţei lor. Nu izbutise cu Ormoc, care cedase prea repede. Venise vremea să negocieze, iar cu mizerabila de Elizebith, fiica lui Morea, dar de această dată trebuia să fie mult mai prevăzător.

Schlein se plimba în întuneric pentru că lumina îi vătăma ochii ieşiţi din orbite, care şi aşa îl usturau cumplit. Oricum, nici n-ar fi avut nevoie de lumină ca să-şi rumege planurile mârşave, aşa că măsura în lung şi în lat pardoseala de piatră, depănând gânduri.

Bărbatul voinic înjură cu voce tare, încleştând pumnii în beznă, furios. Ormoc îi scăpase şi se refugiase pe tărâmul umbrelor, acolo unde el nu mai avea nicio putere. Izbutise să treacă în lumea cealaltă fără să dezvăluie nimic din contribuţia lui la revolta fetei… dacă avusese, într-adevăr, vreo legătură cu asta. Schlein nici măcar nu era convins de acest lucru. Dar ceea ce ştia cu siguranţă era că îl ucisese de pomană pe unul dintre cei mai valoroşi slujitori al lui, pierzând astfel singurul ghicitor pe care îl avea la îndemână. Şi pierzând astfel şi ultima nădejde să dea de urma prietenilor dispăruţi ai lui Bith şi să afle ce pun la cale; sau să-l găsească pe Murcroft, a cărui absenţă începuse să-l îngrijoreze.

Tellarko era plecat în afara castelului, în căutarea frunzelor de lumânărică, singurul ingredient care i-ar fi fost de ajutor în prepararea unui amestec vindecător. Dar nici chiar farmecele nu-l puteau scăpa de cicatrice, care vor rămâne să-i amintească toată viaţa de umilinţa suferită. Schlein fusese foarte mândru de

felul în care arăta; avea propriile lui păreri despre frumuseţe şi acum se simţea desfigurat.

Continua să se plimbe neobosit înainte şi înapoi, întrebându-se cum ar putea să o silească pe frumoasa cu părul negru să-i dezvăluie pe unde se află prietenii ei şi ce ar trebui să facă pentru a o convinge să-i cedeze.

Era destul de ciudat, dar parcă după incidentul din turn tânjea şi mai mult după ea. O parte din el îi admira curajul, chiar dacă fusese nevoit să plătească un preţ foarte mare pentru asta. Se opri o clipă, zâmbind în sine. Ce nevastă ar putea fi! Cu ea alături ar fi în stare să-l înfrunte chiar şi pe Stăpânul Întunericului.

Un foşnet venit de dincolo de fereastră îl făcu să ciulească urechile, întrebându-se ce-ar putea fi. O bufniţă se îndrepta fâlfâind din aripi spre pădurea îndepărtată. Silueta ei se contura în lumina lunii, dar nu era nimic altceva de văzut. Un freamăt uşor trecu prin iederă şi se gândi că nu poate fi decât vântul, dar chiar şi vântul se liniştise. Se auziră un fel de scârţâieli şi de ciripituri din iedera deasă şi Schlein se retrase înăuntru, ridicând din umeri. Şobolani, gândi el, prea mulţi şobolani afurisiţi în castelul ăsta, şi afară, şi înăuntru. Ar trebui ca Murcroft să ia ceva măsuri în privinţa lor, când se va întoarce. Nu se mai gândi la zgomotele de afară şi reluă plimbarea.

Mustaţă-Tuciurie se lămuri repede că misiunea încredinţată nu era una uşoară. Spre deosebire de verii lor de la ţară, şobolanii de la castel nu prea erau interesaţi să-i ajute pe oamenii întemniţaţi şi nici nu vroiau să aibă de-a face cu orcii. Schlein era şi el om, Murcroft la fel, şi cei doi nu făcuseră nimic să fie iubiţi de şobolani. Ba, de multe ori, când şobolanii se amestecaseră cu oamenii sau cu orcii, se aleseseră doar cu durerea şi cu moartea. Şobolanii, desigur!

În zadar se strădui Mustaţă-Tuciurie să-şi convingă verii că nu toţi oamenii sunt la fel. Îl ascultară numai şi numai pentru că făcea parte din familie. În cele din urmă, un şobolan voinic, pe nume Cel-Care-Urcă-Zidurile, dar cunoscut între prieteni drept Căţărătorul, căpetenia şobolanilor din castel, se plictisi de insistenţa lui Mustaţă-Tuciurie şi interveni:

— Ascultă, poate că tu chiar crezi palavrele pe care ni le îndrugi, da’ să ştii că nu-i cunoşti pe ăştia mari! Nu poţi să ai încredere-n ei. Toţi sunt nişte mincinoşii Spun o vorbă şi fac

altceva. Fiecare nu caută decât prilejul de a-i veni de hac altuia, ca să-l înhaţe bucăţica pentru el. Nu-s nici pe departe la fel de onorabili ca noi, şobolanii. Să nu te-ncrezi în ei, ascultă-mă pe mine!

— Prietenii mei sunt altfel, zău! spuse Mustaţă-Tuciurie, devenind tot mai nervos din cauză că strădania lui părea fără folos. Nu vor nimic pentru ei, încearcă numai s-o elibereze pe fata aia de sus, din turn. Şi mi-au dat cuvântul lor că dacă-i ajutăm, nouă, şobolanilor, ne va merge mai bine!

— Ha! Şi cum vor să facă? râse batjocoritor Căţărătorul.

Deşi n-ar fi vrut, era totuşi curios.

— Au zis că toţi orcii vor dispare de-aici. La fel şi ticăloşii ăia cu şoimul. Şi-au mai spus că vor face tot ce pot pentru ca traiul nostru aici să devină mai uşor Şi-au dat cuvântul.

— Puah, cuvântul unui om nu valorează nimic, zise Căţărătorul, tuşind şi apoi scuipând în lături ca să dea vorbelor mai multă greutate.

— Unul dintre ei este elf! nu renunţă Mustaţă-Tuciurie.

— Tot un drac! Da’ ce vor să facem noi?

— O treabă nostimă, răspunse provincialul şobolan de la Peştera-din-Valea-Umbrei. Tre’ să-i păcălim şi să-i ameţim pe orci şi să-i facem să se caftească între ei. Tre’ să roadem nişte uşi de lemn, să dăm o raită pe la bucătărie şi prin cămări, să furăm haleala şi să facem murdărie; cam aşa ceva…

— Hmm, asta ar fi vesel… dar noi, şobolanii, facem asta demult.

— Nu aşa! De data asta tre’ să fie făcută cât se poate de serios.

Cel-Care-Urcă-Zidul îşi aranjă câteva clipe mustaţa, gânditor.

— În regulă, mormăi el, după ce cântări vorbele lui Mustaţă-Tuciurie. Să păcăleşti orcii nu-i mare scofală, toţi sunt nişte prostănaci. Nici să rozi lemn nu-i prea greu, iar să mănânci pe săturate, ce să mai vorbim, e de-a dreptul plăcut. Aşa că poţi conta pe mine, Tuciuriule, da’ ceilalţi vor hotărî fiecare pentru el.

Restul de patru sute şapte zeci de şobolani îl aşteptaseră pe Căţărător să ia o hotărâre, pentru că, în ciuda vorbelor lui, niciunul dintre ei n-ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Acum doar adăugară chiţăielile lor de aprobare celor ale şefului.

— Grozav! ţipă ascuţit Mustaţă-Tuciurie, agitându-şi încântat

codiţa, de bucurie că şi ceilalţi, impresionaţi de iniţiativa lui de a înfuleca singur toată rezerva de frunze de lumânărică, se hotărâseră să-i dea o mână de ajutor. Iată ce avem de făcut!

Căpeteniile tuturor cetelor de şobolani ieşiră în faţă şi formară un comitet de acţiune. Stând la loc de cinste în mijlocul lor, şobolanul de la Grota-din-Valea-Umbrei le expuse planul lui Endril.

Nefiind în stare să doarmă, Bith şedea în cămăruţa ei şi privea în întuneric simţind în adâncul sufletului ei că se petrecuse ceva foarte, foarte rău. Nu un vis urât o trezise din somn mai devreme, ci altceva, mult mai grav. Raza de speranţă care îi dăduse curaj de când fusese întemniţată se stinsese şi îşi simţea inima împovărată şi mohorâtă.

Oftă adânc şi îşi sprijini capul în mâini, gândindu-se pe unde ar putea fi prietenii ei şi dorindu-şi din suflet să fie iar împreună. Nu se putea împiedica să se întrebe dacă îi va mai vedea vreodată. Niciodată nu se simţise atât de neajutorată, atât de uitată, atât de singură. Ar fi fost bucuroasă să-l revadă până şi pe Vili.

Din părea lui Schlein nu mai primise niciun semn. Mutra lui nesuferită nu se mai arătase în deschizătura uşii. Nici măcar nu mai primise raţia zilnică de pâine şi apă. Dar lucrul cel mai greu de suportat era absenţa prietenului ei necunoscut. Ar fi trebuit să apară până acum.

Se rugase să nu fi păţit ceva, pentru că lipsa lui i se părea rău-prevestitoare. Bith nu tânjea după mâncare sau băutură. Mai avea încă o provizie îndestulătoare de vin, o roată de caşcaval şi o halcă de şuncă afumată, dar fata nu simţea nici sete, nici foame, aşa cum sta şi se gândea îngrijorată la cei dragi.

În timp ce întunericul nopţii lăsa loc luminii palide a zorilor, Bith tresări auzind cheia rotindu-se în broască. Pentru o clipă îndrăzni să creadă că prietenul ei anonim se întorsese să o elibereze. Sări în picioare şi se repezi în faţa uşii, frângându-şi mâinile în timp ce inima îi bătea năvalnic în piept. Dar spaima şi dezamăgirea luară locul speranţei, când colo în deschizătura îngustă apăru chipul ameninţător al lui Schlein.

Bith crezu că se sufocă atunci când lumina cenuşie a dimineţii îi dezvălui vătămările a căror autoare era ea. Faţa lui Schlein,

precum şi partea de sus a trupului, era o masă supurândă de carne umedă, acoperită de băşici. Trăsăturile îi erau acoperite şi ele de răni sângerânde din care se scurgea puroi, iar nasul, ochii şi gura nu mai erau decât nişte caverne negre, asemeni sufletului său întunecat. Ochii îi ardeau, cuprinşi de febră, şi atunci când pătrunse în încăpere fu precedat de un miros de carne arsă. În spatele lui stăteau la pândă doi gardieni mătăhăloşi, care blocară uşa. Schlein îşi aţinti privirea asupra fetei înspăimântate şi nu scoase niciun cuvânt.

Bith era încremenită de groază; văzuse urmările faptelor sale şi se gândea ce răzbunare aprigă ar putea s-o aştepte. Toată bruma ei de curaj se spulberă. Copleşită de spaimă, uită cu desăvârşire de pietricelele de chilimbar; le avea în buzunar, şi nu-i puteau fi de niciun ajutor, pentru că aveau nevoie de căldura atingerii umane ca să-şi elibereze puterile magice.

Tăcerea lui Schlein era mai înfricoşătoare decât vorbele pe care le-ar fi putut spune. Înaintă în cameră fără să-şi dezlipească ochii de la Bith, care se dădu înapoi, câte doi paşi pentru fiecare pas făcut de el.

Doar când ajunse în mijlocul încăperii şi fata se rezemă de peretele îndepărtat, Schlein aruncă o privire în jur. Ochii lui vătămaţi zăriră toate obiectele de lux ascunse în micul alcov. Clătină uşor din cap, ca şi cum i s-ar fi adeverit un gând ascuns, şi se întoarse spre gărzile de la uşă.

— Scoateţi gunoaiele astea de-aici, porunci el, arătând spre comorile lui Bith.

Cei doi bărbaţi se apropiară cu un sac mare de pânză în care înghesuiră toată prada adusă de Ormoc. Apoi, legându-l cu grijă la gură, îl înşfăcară amândoi şi părăsiră în grabă camera.

Bith se ghemui sub ferestruică, atât de departe de Schlein cât îi permitea cămăruţa. Uşa era acum nepăzită, dar fata nici nu se putea gândi la evadare, pentru că prezenţa lui Schlein umpluse locul cu efluviile forţei întunericului şi o văduvise de puţina putere pe care reuşise s-o redobândească. Acum era convinsă că prietenul ei pierise de mâinile lui Schlein, pentru că bărbatul părea foarte sigur de ceea ce avea să găsească aici. Cât despre ea, dacă mai rămânea în viaţă, avea să-i fie tare greu singură…

Schlein o privi sălbatic, dar căutătura lui nu era cea a unui om mânios, ci mai degrabă a unul stăpân.

— Mâine, şopti el, mâine vei fi mireasa mea.

O lăsă să se gândească la acest lucru oribil; se întoarse şi ieşi, închizând şi încuind uşa în urma lui.

Niciun acces de furie, nicio dezlănţuire sângeroasă, nicio ameninţare sau o uşă trântită, şi cu toate acestea Bith era mai îngrozită ca oricând. Trebuie că se întâmplase ceva. Ceva într-adevăr teribil. Poate că Schlein pusese mâna pe prietenii săi şi-i omorâse. Oare el şi Murcroft reuşiseră să aducă Negura în aceste ţinuturi şi îndepărtaseră tot cea ce era bun şi drept din lumea aceasta? Murise oare toată speranţa şi ea va fi nevoită acum să devină mireasa acestui tâlhar respingător, să-şi vadă puterile sporindu-le pe cele ale acestui geniu al răului?

Copleşită de aceste gânduri negre, Bith se prăbuşi sub fereastră în ceea ce mai rămăsese din grămăjoara ei de paie şi începu să plângă, întrebându-se cum ar putea să se omoare, pentru că oricât de îngrozitor ar fi fost acest gând, să devină mireasa lui Schlein i se părea mai rău decât moartea.

Suspinele ei umplură cămăruţa, fără a acoperi însă freamătul voios şi insistent care se auzea de afară prin ferestruică. Piuituri şi ciripituri se luau la întrecere cu vaietele lui Bith, şi într-un colţ al minţii ei înregistră că se lumina de ziuă. Dar parcă niciodată păsărelele nu îndrăzniseră să se apropie aşa de castel, şi acest eveniment îi atrase atenţia.

Ridicând capul, Bith întoarse faţa înlăcrimată spre fereastră şi văzu conturată în lumina cenuşie a zorilor o păsărică, aproape neînsemnată prin aspectul ei comun. Era obişnuită prin penajul ei cafeniu, posomorât. Era obişnuită în toate privinţele, cu excepţia faptului că păsărica îşi înclinase capul spre ea, privind-o cu obrăznicie. Ciripea zgomotos şi îşi agita unul din picioruşe, de care era legat un sul subţire de pergament.

Simţind că speranţa încolţeşte din nou, Bith se apropie cu o mână tremurătoare, iar păsărica se înfoie şi sări îndrăzneaţă pe degetul ei.

În timp ce o aducea mai aproape, Bith văzu luminiţele din ochii ei şi-i simţi bătăile speriate ale inimii, la fel cum le simţise mai devreme chiar pe ale ei.

— Să nu-ţi fie frică, micuţo, şopti ea, mângâind puful vrăbiuţei cu un deget. N-am să-ţi fac niciun rău.

Păsărica se linişti pe dată, ca şi cum i-ar fi înţeles vorbele. Cu multă grijă, fata desprinse firul de mătase care ţinea pergamentul şi îl eliberă.

Vrăbiuţa începu să-şi scuture bucuroasă piciorușul, acum uşurată de povară; îşi semeţi capul şi o privi cu atenţie pe fată.

Cu mica fiinţă încă în palmă, Bith desfăşură sulul de hârtie între două degete şi citi următoarele:

„Nu-ţi pierde speranţa, suntem alături de tine şi ne vom întoarce curând”.

Mesajul era semnat chiar de mâna lui Cal. Speranţa şi fericirea îi inundară sufletul, împrăştiind spaimele aşa cum soarele alungă umbrele.

— Oh, vrăbiuţo, ce bucurie mi-ai adus, tocmai acum când eram disperată, şopti ea cu ochii umeziţi din nou de lacrimi. Cu siguranţă m-ai salvat, de la o moarte îngrozitoare şi prostească. Acum ştiu că prietenii mei sunt pe aproape şi voi avea curajul să mă împotrivesc chiar şi Stăpânului Întunericului.

Apropie păsărica de faţa ei.

— Draga mea, nu am cuvinte să-ţi mulţumesc, dar dacă aştepţi puţin, îţi voi da un răspuns pentru cel care a trimis acest mesaj şi poate că el va găsi pentru tine o răsplată pe măsură.

Bith se întoarse, căutând ceva cu care să poată scrie răspunsul, când simţi că apăsarea micilor gheare pe degetul ei dispare. Auzi fâlfâitul aripilor şi privi peste umăr, la timp pentru a zări cum mica zburătoare dispare pe fereastră.

— Aşteaptă, întoarce-te, strigă Bith, gândindu-se că poate pasărea n-a priceput.

Îşi încleştă mâinile pe zăbrelele ferestruicii şi mai apucă să vadă cum micul stol de vrăbiuţe se îndepărta în lumina zorilor, zburând ca nişte săgeţi spre câmpiile din depărtare. Fata înţelese atunci că nu exista nicio speranţă ca ele să se mai întoarcă.

— Fie ca zeii să vă aibă în pază întotdeauna, spuse Bith în urma siluetelor zburătoare, şi spera într-adevăr că aşa va fi.

Nu existase însă nicio neînţelegere. Pană-Strălucitoare pricepuse prea bine cuvintele lui Bith şi plecase tocmai din cauza lor, nedorindu-şi să mai cadă în capcana altei misiuni primejdioase. Singura dorinţă a păsării era să se întoarcă în siguranţă în lumea ei, pe care era hotărâtă să n-o mai părăsească niciodată.

În timp ce mesagera înaripată se îndepărta în aerul răcoros al dimineţii, înconjurată de prietenele ei credincioase şi inimoase, cuvintele lui Bith fură purtate de vânt şi o ajunseră din urmă,

învăluind-o într-o căldură stranie. Bith nu avea cum să ştie, dar puterile ei magice funcţionau totuşi dincolo de hotarele temniţei, şi urarea ei le atinse pe Pană-Strălucitoare şi pe prietenele acesteia.

Vrăbiuţelor avea să le fie sortită o viaţă lungă şi fabuloasă şi aveau să ajungă un adevărat mit pentru seminţia lor. Nu mai aveau de ce să se teamă de şoim sau de bufniţă sau de alte primejdii, câtă vreme mai trăiau şi urmau să dobândească ranguri înalte printre cei din neamul lor.

Mai mult, întotdeauna când un grup de păsărele adunate pe creanga unui copac, la apus de soare, se vor apuca să povestească istorii vechi şi noi, isprava lui Pană-Strălucitoare şi a stolului ei miraculos va fi întotdeauna prima în ciripiturile lor. Ba chiar istoria avea să câştige o asemenea amploare, încât, cu trecerea anilor urma să ajungă la nişte proporţii epice la care nimeni din seminţia lor n-ar fi putut visa. Le era dat să devină legendă.

Capitolul 20

Dimineaţa venise la castel înainte să se fi terminat ciudata întrunire şi înainte ca toţi şobolanii să fie instruiţi asupra misiunilor lor şi asupra traseelor pe care le aveau de străbătut. Căţărătorul şi Mustaţă-Tuciurie hotărâseră să aleagă pentru înfăptuirea planului cea mai bună parte din zi.

Hoardele cu blană se infiltrară în beciurile de dedesubt prin tunelurile, galeriile şi crăpăturile castelului. Odată ajunşi acolo, şobolanii o zbughiră printre zăbrelele de la ferestruicile temniţelor, târându-se peste trupurile nepăsătoare ale locuitorilor lor, ferindu-se cu uşurinţă de loviturile lipsite de putere şi suportând bravi înjurăturile cu care erau întâmpinaţi.

Dinţii ascuţiţi începură să roadă lemnul în care se ţineau balamalele uşilor. Încetul cu încetul prizonierii pricepură că era pe cale să se întâmple ceva neobişnuit, ceva de-a dreptul bizar. În loc să blesteme şobolanii, după cum le era obiceiul, pentru că adesea trebuiau să se bată cu ei pentru puţina hrană pe care o primeau, începură să-i încurajeze pe duşmanii de altădată şi chiar să le ofere firimituri de mâncare din ceea ce puseseră deoparte, în ciuda vremurilor grele.

Orcii apărură în beciuri cu ciuberele de fiertură zilnică şi o distribuiră, sau mai bine zis o vărsară prin deschizăturile înguste; raţia fu imediat împărţită între prizonieri şi şobolani în mod egal. O pauză binevenită pentru şobolani, ale căror gâtlejuri se cam uscaseră şi se umpluseră de gustul nesuferit de lemn putred.

Căţărătorul şi Mustaţă-Tuciurie îşi dădură întâlnire în celula lui Endril şi Purkins, apucându-se şi ei să roadă temeinic lemnul în care erau prinse balamalele. Şobolanii munciră toată dimineaţa şi toată după-amiaza, având grijă ca strădania lor să nu fie simţită de orci, care chiar dacă nu străluceau de isteţime, ar fi observat fără îndoială că toate uşile stăteau să se desprindă din ţâţâni.

Pentru paznicii orci, dimineaţa trecea greu. În afară de cei câţiva care aveau obligaţia să hrănească prizonierii, ceilalţi profitau de prilej să se odihnească după excesele din timpul nopţii anterioare. Trupurile lor dolofane se răsuceau în culcuşurile mizerabile şi sforăiau, visând visurile lor orceşti, şi doar bucătarul împreună cu două ajutoare şi o pereche de temniceri rămaseră de veghe în faţa unui atât de puţin probabil atac asupra închisorii subterane.

Doi dintre cei mai agili şi mai iuţi şobolani se oferiseră voluntari pentru treaba cea mai primejdioasă. Cei doi pătrunseră în cămăruţa lui Bebo şi localizară patul orcului. Se strecurară în buzunarele lui pline de resturi, cotrobăindu-le unul după altul până ce găsiseră ce căutau: setul lui personal de arşice. Apoi cu câteva muşcături îndemânatice, răzuiră puţin aici, corectară puţin dincolo şi obţinură rezultatul dorit. Unul după altul, fiecare dintre paznicii orci fu buzunărit la fel de pungaşii de şobolani – până când toate seturile de oase ajunseră să fie măsluite cu grijă. Rezultatul era că, în orice fel ar fi fost rostogolite arşicele, mereu ghinionistul Bebo de altă dată avea să câştige întotdeauna, în timp ce camarazii săi orci aveau să piardă.

Fără să bănuiască nimic din ce se petrecea în temniţa subterană, Schlein continua să se agite de colo-colo în iatacul său, blestemând încetineala lui Tellarko şi ocărându-l pe răposatul ghicitor Ormoc. Acum îi părea rău că nu-i prelungise destul trădătorului agonia şi că nu-l supusese mai multor

chinuri. Moartea era o pedeapsă mult prea uşoară pentru o asemenea perfidie. Schlein se mulţumea acum să-şi închipuie ce i-ar putea face lui Tellarko, dacă netrebnicul nu se întorcea într-o oră cu iarba trebuincioasă pentru farmecele vindecătoare.

După o vreme se opri în faţa oglinzii şi îşi privi încruntat chipul. Ceva mai devreme plănuise să nu se însoare până nu se însănătoşea. Dar se răzgândise, pentru motive numai de el ştiute, hotărând că evenimentul hotărâtor se va petrece chiar azi. Elizebith de Morea va fi a lui, chiar dacă vrea sau nu. I-ar fi plăcut să o îmblânzească, dacă ea avea să reziste acestei încercări. Chicoti, închipuindu-şi fata în lanţuri lângă el.

Gândurile i se întoarseră la Tellarko şi înşfăcă o clepsidră de pe poliţă. A treia parte din răgazul acordat magicianului se terminase! Schlein răsturnă clepsidra şi se aşeză în jilţ, aşteptând ca ora să se încheie.

Bith era sfâşiată între bucurie şi suferinţă. Ţinea la piept micuţul răvaş cu cele câteva cuvinte, pe care acum le ştia pe de rost. Cal şi ceilalţi vor veni după ea! Nu o uitaseră! Dar cum, cum ar putea ei să o salveze? Erau doar trei – poate patru, dacă piticul ăla plicticos mai era cu ei. Şi trebuiau să lupte împotriva puterilor malefice ale lui Schlein şi a ticăloşiei lui Murcroft. Înfruntarea i se părea inegală.

Chiar dacă nu se potrivea cu hotărârea ei de odinioară, fata începuse să spere că şi Vili ar putea interveni în vreun fel în favoarea ei. Poate că zeul îi îndrumase pe prietenii ei să pună mâna pe Sabia aceea Runică atât de lăudată de pitic. Aveau nevoie de puteri magice – sau de o oaste întreagă – ca să poată pătrunde într-un loc ca acesta. Dacă nu veneau curând s-o elibereze, atunci avea să fie nevoită să se mărite cu Schlein!

Oh, ce să fac, ce să fac!

Începu să păşească înainte şi înapoi între pereţii temniţei din turn, cu mâinile la spate, fără putinţa de a se gândi la altceva.

În timp ce Bith se plimba încolo şi încoace, o formă cenuşie subţiratică se strecură înăuntru pe fereastră, urmată de a doua şi apoi de a treia, una cafenie, cealaltă tărcată la culoare. Traversară cu iuţeală încăperea, rămânând în umbră, până ajunseră la uşă. Doi dintre ei începură să zgârie cu ghearele mortarul care ţinea blocurile de piatră de care era fixată balamaua de jos. Cel de-al treilea se căţără pe zid până la

balamaua cea mai de sus, apucându-se şi el de treabă; săpa atât de furios încât ai fi crezut că viaţa lui depinde de asta.

Într-un târziu zgomotele produse de munca lor ajunseră la urechile lui Bith, în ciuda stării ei tulburie. Întorcându-se spre uşă, fata ridică din sprâncene, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Un ţipăt ascuţit îi scăpă de pe buze când pricepu că uşa părea să forfotească de şobolani. Şobolani! Era prea mult! Răpire, întemniţare, ochii diabolici ai lui Schlein privind-o prin deschizătura uşii, moartea prietenului misterios, pierderea puterilor magice, ameninţarea căsătoriei, şi-acum şobolani! Dezgustător, oribil, şobolani-aducători-de-boli! Ţipetele ei umplură cămăruţa, răsunând până pe coridorul unde se aflau cei patru orci care mai de curând îi supravegheau uşa cu străşnicie.

În zadar se străduiră şobolanii să o potolească pe Elizebith, în zadar se adunară ciorchine în jurul ei, cerându-i să le acorde puţină atenţie, în zadar încercară să-l explice cine i-a trimis. Doar Mustaţă-Tuciurie se putea face înţeles de către oameni, şi el nu era acolo.

Bith îşi astupase hotărâtă urechile şi ţipa din ce în ce mai tare, gândindu-se că a înnebunit sau că nu e departe de aşa ceva. Invadată de şobolani! Atacată de şobolani!

Nu putea fi decât una dintre răutăţile lui Schlein. Dar de unde aflase el că avea o frică de moarte de şobolani? Era lovitura de graţie. Cu mâinile încă lipite peste urechi, cu ochii închişi pentru a evita imaginea cozilor de şobolani şfichiuind aerul, Bith se prăbuşi la pământ şi leşină fără nicio urmă de eroism, tocmai când gardienii orci desfăceau lanţurile care ţineau uşa de fier închisă şi trăgeau zăvorul.

Şobolanii nu mai aşteptară ca uşa să fie descuiată şi deschisă. Avuseseră o experienţă bogată cu orcii şi cunoşteau prea bine cuţitele şi arbaletele lor aducătoare de moarte. Mulţi prieteni şi rude pieriseră de mâna orcilor, şi nu aveau de gând să îngroaşe numărul acestora. Renunţară la strădaniile de a se face înţeleşi de Bith, care oricum zăcea fără cunoştinţă, şi se refugiară pe unde veniseră. Ieşiră pe fereastră, apoi coborâră pe iederă, chiar în clipa în care orcii deschideau larg uşa.

— E bine? întrebă cel mai dolofan dintre orci, în timp ce altul se apleca peste fata căzută.

— Îhî! Rezbiră! veni răspunsul.

— O fi lofit-o freo crisă, cefa! Hai s-o sbuchim d-aici, camera ast mă-nfioară! zise al treilea.

Orcii ieşiră în grabă, iar uşa fu din nou legată cu lanţuri şi zăvorâtă.

Tellarko iuţi pasul de-a lungul drumeagului prăfuit, atât cât îi permitea durerea chinuitoare de picioare. Blestema trolul care îi furase calul; înjură negustorii şi gospodinele care îi întorseseră spatele, refuzând să-i dea frunzele de lumânărică de care avea atâta nevoie. Nimeni nu ar fi îndrăznit să-i refuze pe Schlein sau pe Murcroft, dar pe el… pe el îl refuzaseră, privindu-l cu ură şi întorcându-i spatele, ca şi cum el ar fi fost vinovat de toate relele trecute şi viitoare care veneau de la castel şi de la cei care sălăşluiau acolo.

Dacă ar fi luat nişte soldaţi cu el… dar furia lui Schlein îl zăpăcise şi plecase în căutare neînsoţit. Oamenii îi trânteau uşile în nas, unii după alţii. Şi apoi, parcă vrând să pună capac la toate, careva din ultimul sat îl lăsase şi fără cal, apoi toate uşile şi ferestrele fură zăvorâte, în ciuda lui.

Tellarko privi înapoi spre castel, ştiind ce-l aşteaptă dacă ar ajunge cu mâna goală. De fapt se hotărâse nici să nu se mai întoarcă. Dar chiar atunci, spre uimirea lui, ca şi cum s-ar fi petrecut un miracol, în faţa ochilor îi apăru un fir de lumânărică, răsărit stingher la marginea drumului. Avea frunzele cărnoase şi acoperite cu puf, iar din lujerul înalt şi semeţ florile inconfundabile păreau a nu dori decât să-i atragă privirea asupra lor. Petalele bogate aveau o culoare rozalie, deşi Tellarko ar fi jurat că trebuiau să fie galben-aurii. Erau acoperite de un roi de albine care forfoteau printre flori şi care începură să bâzâie furioase în jurul capului magicianului, în timp ce el cerceta planta. Încercă să-şi aducă aminte descrierea din manualele studiate cu atât de mult timp în urmă, şi se întrebă chiar dacă nu ar putea fi o altă specie de lumânărică, despre care nu aflase încă.

Era ceva anume, ceva de mult uitat şi de care încerca să-şi amintească. Ceva anume legat chiar de florile astea rozalii… Dar alungă acest gând, poate şi pentru că arta vindecării nu fusese niciodată partea lui cea mai tare, cum de altfel nici iscusinţa lui nu era atât de strălucită, căci partea cea mai mare din măiestria lui în ale magiei depindea de înşelăciune şi iuţeala

mâinii. Dar desigur, nimeni nu se putea pricepe la toate… Roz sau galbenă, nu avea prea multă importanţă, nu?

Lumânărica era lumânărică.

Fără să mai piardă timpul cugetând la culorile florilor, în timp ce cu siguranţă Schlein număra grăunţele de nisip şi plănuia tot felul de chinuri la care să-l supună, Tellarko împrăştie roiul de insecte şi smulse în grabă o duzină din frunzele pufoase, le îndesă în buzunar, apoi porni în fugă spre castel, urmărit de un roi de albine furioase.

În timp ce iuţea pasul pe drumeag, Tellarko observă că un număr mare de şobolani se strecurau pe câmpuri, scurgându-se de-a lungul şanţurilor şi revărsându-se prin galerii. Dacă nu ar fi fost atât de preocupat de soarta lui şi de mulţimea albinelor mânioase care îl urmăreau, asemenea unei lungi cozi zumzăitoare, ar fi privit cu alţi ochi aceste întâmplări stranii. Dar teama de Schlein şi insectele care-l urmăreau nu-i lăsară timp să-şi mai pună întrebări legate de ciudăţeniile naturii.

Tellarko ajunse la uşa Stăpânului chiar în clipa în care ultimul grăunte de nisip se strecura prin gâtul sticlei, lipsindu-l pe Schlein de bucuria noii şi ingenioasei metode de tortură pe care reuşise s-o scornească pentru această târâtură de magician cu faţa ca de gelatină.

— Ah, nu-i nimic, se reţine, spuse Schlein şi chicoti în sinea lui. Se simţea deja mai bine dispus, ştiind că o va folosi mai devreme sau mai târziu.

— Ce-aţi spus, stăpâne? întrebă magul tremurând.

— Nimic! Prepară fiertura!

Zbughind-o din calea privirii întunecate a lui Schlein, Tellarko zori spre cămăruţa lui de lucru. Trase de pe poliţă o cărţulie legată în piele neagră şi o deschise la pagina cu pricina. Pisă frunzele de lumânărică într-un bol de argint, urmărind cu grijă reţeta din carte. Se încruntă însă când ajunse în partea de jos a paginii, unde scria negru pe alb: „două măsuri frunză de lumânărică uscată”, frunzele pe care le avea el nu numai că nu erau uscate, ci chiar cât se poate de proaspete. Tellarko şovăi o clipă, se întoarse spre foc şi se întrebă dacă are timp să împrăştie şi să usuce frunzele lângă foc. Atunci glasul lui Schlein răsună pe coridor, zbierând la vreun nenorocit de slujitor.

Cât pe ce magul mărunţel să-şi înghită vârful bărbii pe care tocmai îl mesteca. Nu, nu avea timp să usuce frunzele; va trebui

să se descurce!

Chibzuind repede, Tellarko găsi că e la mintea cocoşului că frunzele uscate sunt evident mai puternice decât cele proaspete, pentru că frunzele verzi ocupă mai mult loc. Deci asta ar însemna că dacă ar pune trei măsuri de frunze proaspete… nu, mai bine să pună patru măsuri, să fie sigur… reţeta ar fi respectată întocmai!

Tellarko despică, tăie, fărâmiţă, cântări, amestecă, fierse, turnă şi, în sfârşit, amestecul fu gata, aburind în cana de lut. Dar arăta ciudat, sigur arăta ciudat, ceva nu era în regulă cu leacul. Ar fi trebuit să fie verde strălucitor şi nu cafeniul ăsta întunecat.

Tellarko privi cu ochi răi mixtura, dar aceasta îşi păstră aceeaşi culoare dezgustătoare. Apoi, tocmai când se hotărî că ar fi mai bine să înfrunte urgia lui Schlein decât să-i ofere un leac îndoielnic, chiar Prea Înaltul Stăpân în persoană intră ca o furtună în cămăruţa de lucru, smulse ceaşca aburindă din mâinile magului şi o sorbi dintr-o înghiţitură.

Şi atunci, când gâlgâitul nesăţios mai răsuna încă în încăpere, Tellarko îşi aminti ce ştia despre aceste floricele roz.

— Arsura-albinelor! murmură el, pocnind din degete.

Nu era câtuşi de puţin lumânărică; era o rudă perfidă a plantei de leac, cunoscută ca Arsura-albinei, numită aşa datorită durerilor îngrozitoare pe care le cauza în contact cu orice carne omenească. Numai zeii puteau şti ce păţea cel care înghiţea o ceaşcă întreagă dintr-o asemenea fiertură!

Tellarko privi în jos îngrozit şi văzu cum mâinile îi căpătaseră o umbră strălucitoare stacojie şi începuseră să se umfle văzând cu ochii. Se uită spre Schlein, care se ţinea de pântece şi scotea un râgâit zgomotos. Încă nu băgase de seamă greşeala. Tellarko îşi ascunse iute la spate mâinile tremurânde şi umflate, mormăi ceva despre o nevoie naturală şi o porni mergând într-o parte spre uşa deschisă.

Schlein îi făcu un semn cu mâna, hohotind de râs. Prea Înaltul Stăpân era bine dispus acum şi Tellarko profită de ocazie să-şi ia tălpăşiţa. Când stăpânul lui avea să bage de seamă ce înghiţise…

Îngrozit, magicianul îşi făcu socoteala că nu are decât câteva clipe răgaz ca să-şi adune câteva lucruri şi apoi să se îndepărteze atât cât îi va permite cea mai puternică dintre vrăjile pe care le cunoştea. Era scrisă pe un sul special de hârtie

pe care îl păstra de mulţi ani. Un pergament pregătit a fi folosit pentru o salvare de ultim moment, un pergament cu ajutorul căruia va ajunge în cel mai îndepărtat colţ al lumii. Poate că acolo va găsi o stâncă uriaşă şi se va ascunde dedesubt până în ziua în care Schlein va renunţa să-l mai caute… dacă o asemenea zi va veni vreodată.

Lacrimi de spaimă se prelingeau pe obrajii scofâlciţi ai lui Tellarko, în timp ce-şi croia drum prin culoarele înţesate de şobolani spre camera lui, rugându-se să ajungă la timp. Era atât de preocupat de necazul său, încât nici acum nu băgă de seamă şobolanii.

În timp ce Schlein îşi privea în oglindă trupul ars şi aştepta să se facă simţită vindecarea, Endril admira încântat cum Căţărătorul şi Mustaţă-Tuciurie ronţăiau ultimele rămăşiţe de lemn care mai ţineau uşa în balamale. Când aceasta se clătină şi scârţâi, eliberată, Endril o prinse şi o împinse la loc.

— Taman la timp! gemu Tuciuriul. Nu cred că puteam să mai iau o înghiţitură. Ooooh, n-am să mai mănânc stejar în viaţa mea!

— Pfui! Te cred, îi spuse Căţărătorul camaradului său după ce scuipă un bulgăre de lemn pe jumătate mestecat. Stejarul bătrân e marfă a-ntâia, dar ce-i prea mult strică!

— Mulţumirile noastre, fraţi şobolani, zise Endril, în timp ce împăna uşa cu bucăţele din lemn, să nu se prăbuşească înainte de a fi ei pregătiţi. Nu vă vom uita niciodată.

Mustaţă-Tuciurie se consultă la repezeală cu Căţărătorul şi şobolanul-şef al castelului deveni foarte agitat: începu să ţopăie de colo-colo şi să chiţăie. În cele din urmă, şobolanul vorbitor se întoarse spre Endril:

— Văz că nu, zise Mustaţă-Tuciurie cu înverşunare, ţintuindu-l pe elf cu o privire neiertătoare.

— Cuvântul meu e sfânt, zise Endril, chiar dacă mi-l dau unui om sau unui şobolan. Poţi să te bizui pe mine.

— Şi pe mine, interveni Purkins încurcat, neobişnuit încă să le vorbească şobolanilor. Dacă ies viu de aici, la Grajdul lui Purkins nu vor mai exista capcane sau seminţe otrăvite. De azi înainte, tu şi tot neamul tău sunteţi bineveniţi în casa mea.

Cei doi şobolani făcură o plecăciune spre Purkins, şi Endril asistă la acest schimb de amabilităţi rugându-se ca amândoi să

trăiască îndeajuns cât să-şi onoreze promisiunile, pentru că uşile nu reprezentau decât partea cea mai uşoară a planului lor. Partea dificilă abia urma.

Schlein se simţea pătruns de un sentiment curios. Bănuia că e vorba despre fericire, dar cum fericirea nu era un sentiment prea familiar pentru el, dacă ar fi fost întrebat ar fi răspuns că simţea ceva ca o, ca un… ei bine, ca o mâncărime. Pielea arsă şi băşicată nu se schimbase încă, deşi carnea îl furnica şi îl gâdila. Un semn, credea el, de însănătoşire.

Capitolul 21

Era ca şi cum ar fi avut loc o mare întrunire a şobolanilor. Căţărătorul trimisese vorbă prin şobolanii de la grajd ca toţi şobolanii disponibili din ţinut să vină la castel. Sperând, sau poate ghicind că această chemare are legătură cu răzbunarea împotriva nesuferiţilor de orci şi a altor tâlhari de aceeaşi teapă care apăruseră de curând în regiune, şobolanii răspunseră în număr mare. Se aşternură peste câmpii, inundară drumurile, năvăliră peste garduri, scurgându-se către castel într-un şuvoi compact care chiţăia şi ţipa; erau toţi porniţi să distrugă.

Închis în camera lui din castel, fără dorinţa de a vedea pe cineva şi fără să, bănuiască ce se petrecea în jurul lui, Schlein începuse să priceapă că nu era ceva în regulă cu fiertura pe care o băuse. Nu apăruse niciun semn de vindecare. Pielea lui, atâta câtă mai avea, se umflase şi devenise plină de băşici roşiatice, iar carnea de dedesubt era zbârcită şi ulcerată. Dar şi mai rău, mâncărimea crescuse în intensitate, încât acum era de nesuportat. Totul părea să-l mănânce, pe dinafară şi pe dinăuntru, şi tot ce putea face era să încerce să nu se scarpine şi să-şi sfâşie carnea.

Pleoapele îi atârnau aproape închise şi îl era din ce în ce mai greu să înghită. De fapt, i se părea că şi respiraţia îi era tot mai anevoioasă. Din ce în ce mai îngrijorat, Schlein se împletici – pe picioare care păreau ca de lemn şi rotunde la capăt – până la cea mai apropiată oglindă. Ceea ce văzu îl îngrozi chiar şi pe el: se umflase la aproape de două ori dimensiunile lui obişnuite, iar acele trăsături întunecate pe care tainic şi le admira atât de

mult se schimonosiseră, semănând cu o caricatură pe uriaşul balon de carnaval care era acum trupul lui.

Schlein se târî înapoi şi se prăbuşi în jilţ, care scârţâi sub greutatea lui, dar nu se sfărâmă. Încercă să urle de furie şi durere, să strige după Tellarko – fără îndoială că el era cauza halului în care ajunsese – însă tot ceea ce îi ieşi din gura boţită cu buzele bine întinse peste dinţii dezgoliţi nu fu decât un scheunat caraghios şi ascuţit.

Din când în când Schlein încerca din nou să strige, dar de fiecare dată nu izbutea; faţa îi devenise tot mai mare, iar limba i se umflase umplându-i gura, abia lăsând loc pentru un strop de aer. Schlein se chinui să se ridice încă o dată şi bălăbăni spre uşă după ajutor, dar la jumătatea drumului se poticni de un covoraş, se dezechilibră şi se răsturnă pe spate, unde rămase la fel de neajutorat ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta în sus.

Schlein încercă să respire, dar îşi pierdu de mai multe ori cunoştinţa, venindu-şi apoi în fire ca o lumânare plăpândă. Îi treceau prin minte frânturi de vise ciudate şi imagini din trecut: el, copil pe genunchii mamei; prima lui vrajă – schimbarea unei pisici într-un câine; setea lui din ce în ce mai mare de putere şi învoiala cu Stăpânul Întunericului, în drumul spre culmea ticăloşiei.

Puterea. Puterea era totul. Renunţase la tot ce era bun şi nobil pe lume de dragul puterii. Puterea lui era nemărginită şi mulţi îi ştiau de frică. În curând ar fi stăpânit întreaga lume cunoscută.

Dar deocamdată nu făcea doi bani. Ajunsese în această stare mizerabilă din cauza unei biete fete şi a nepriceperii unui magician de mâna a treia. Toată puterea lui nemărginită nu îl era de niciun folos, pentru că îi erau împrăştiate gândurile şi întrerupte de momentele în care îşi pierdea cunoştinţa. Schlein încleştă pumnii şi începu să plângă, în timp ce întunericul îl învăluia, luându-l din nou cu el. Dacă va rămâne în viaţă, oamenii vor plăti, oh cum vor mai plăti... Dar mai întâi de toate trebuia să supravieţuiască, ceea ce era foarte hotărât să facă.

Tellarko, nefericitul magician de mâna a treia care purta răspunderea stării deplorabile a lui Schlein, nu izbutise încă – din nenorocire – să părăsească zidurile castelului. Îi era grozav de frică de Schlein şi nu dorea nimic mai mult decât să dispară,

dar din nu se ştie care motive sulul lui magic nu funcţiona. Recitase formula magică de teleportare de trei ori, şi de fiecare dată se trezise în altă parte a castelului. Prima oară aterizase în cămara de provizii, spunându-şi că nu a fost decât o greşeală oarecare. Profitase chiar de ocazie pentru a-şi completa bagajele cu o pulpă de berbec, o sticlă de vin şi două borcane de marmeladă. A doua încercare îl adusese în salonul lui Murcroft, iar când încercă vraja pentru a treia oară se trezi în closet!

Ceva nu era în ordine şi ca să-şi salveze viaţa – pentru că dacă nu rezolva problema viaţa lui era în joc – Tellarko nu ştia ce să mai facă. Se furişă într-o cămăruţă plină de arme sfărâmate de lângă încăperile orcilor şi închise uşa în urma lui, hotărât să rămână acolo până când va descurca vraja sau se va înnopta şi va putea părăsi castelul fără să fie văzut. Mâncare avea. Băutură avea. Avea şi cartea cu formule magice. Totul va fi bine. Cel puţin aşa nădăjduia din tot sufletul.

Endril aşteptă cu nerăbdare venirea serii, semnalul pentru aprinderea lămpilor şi începerea jocului săptămânal de arşice. Noaptea aceasta era un eveniment în existenţa mohorâtă a orcilor, dat fiind faptul că primiseră cei şase gologani simbrie, minus doi pentru masă şi casă. Miza jocurilor avea să fie astfel mult mai mare ca de obicei, pentru că, date fiind numeroasele încarcerări din ultimul timp, nu prea avuseseră parte de zile libere şi deci nici posibilitatea să-şi cheltuiască puţinii bănuţi.

Endril şi Purkins stăteau ghemuiţi, aşteptând după uşa abia împănată la locul ei, împreună cu Tuciuriul şi Căţărătorul şi cu mulţi alţi şobolani care se strecuraseră în celulă de-a lungul întregii zile, unul câte unul. Şobolanii, prin natura lor mai nerăbdători decât oamenii, găseau că e prea greu să stea pe loc fără să facă nimic. Aşa că, spre marea nelinişte a lui Purkins, mişunau în sus şi-n jos pe podea, târându-şi cozile în urma lor.

Una era să-ţi roadă tocul de lemn al uşii şi cu totul altceva să-i vezi fremătând în faţa ta. Purkins închise ochii şi încercă să-şi amintească cât de datori le erau şobolanilor, asta, desigur, dacă totul va merge confirm planului.

În acest timp orcii curăţară masa aflată în mijlocul camerei de gardă, traseră aproape butoaiele şi băncuţele care le serveau drept scaune şi aduseră punguţele soioase în care ţineau

gologanii şi arşicele.

La început miza fu destul de modestă şi, cum era de aşteptat, Bebo câştigă. Nimeni nu era mai surprins decât Bebo însuşi, ceea ce nu-l împiedică să-şi adune câştigul, chicotind cu neascunsă voioşie. Camarazii săi erau uimiţi, dar trecură cu uşurinţă peste această ciudăţenie, spunându-şi că nu era la mijloc decât norocul, deşi bombăneau în surdină, manifestându-şi nemulţumirea. Apoi arşicele fură aruncate din nou şi din nou ele îi dădură câştig de cauză lui Bebo. De data aceasta murmurul crescu în intensitate. O dată şi încă o dată neîncrezătorul Bebo câştigă. Arşicele păreau fermecate şi nu ajungeau să indice şi altceva decât doi şi şapte, singurele două numere pe care Bebo paria întotdeauna, lucru cunoscut de toată lumea.

Spiritele începură să se încingă pe măsură ce grămăjoara de monede creştea în faţa lui Bebo; iar el îşi manifesta bucuria din ce în ce mai zgomotos, în timp ce tovarăşii lui deveneau din ce în ce mai tăcuţi.

Nimeni altcineva decât un nerod ca Bebo ar fi putut să nu bage de seamă cum creştea mânia celorlalţi, dar încântarea lui era atât de mare încât în mintea săracă nu mai rămânea loc şi pentru altceva. De altfel, nici chiar în vremurile lui cele mai bune Bebo nu strălucise prin tact şi perspicacitate.

— H-h-hhhei, f-fraţilor, uitaţi, uitaţi, uitaţi-vă! Iar am c-c-cccâştigat! bolborosi el, în timp ce, cu mâinile căuş, trăgea câştigul în faţa lui.

Băgă de seamă că pe masă, în afara grămezii strălucitoare pe care o avea în faţă, nu se mai afla nicio monedă.

— H-h-hhhei, nnnu mmai a-a-aveţi b-b-bani, ff-fraţilor? întrebă el cu nevinovăţie. N-n-nnu mai jucăm?

— Nu, nu mai jucăm! mârâi cel mai voinic şi fără îndoială cel mai ursuz dintre toţi orcii, de departe cel mai păgubit după jocul din acea seară. Ne-ai curăţat de toate paralele, tâmpitule!

— H-h-hhei, nu s-s-sssânt t-t-tâmp, tâmpit! zise Bebo ofensat. Dacă eram t-t-tâmp, tâmpit, n-n-n-aş fi câştigat, n-n-nnu?

Urmă o mică discuţie pe tema acestei logici, dar ea nu reuşi decât să aţâţe spiritele, şi Guşatul, un ore cu nişte fălci cât dovlecii, care şi el pierduse toţi banii, ripostă într-un mod cât se poate de orcesc: împinse masa înainte şi izbi pântecele dolofan al lui Bebo.

— Hei, d-de-de ce ai f-fă-făcut asta? întrebă Bebo simţindu-se jignit.

Fără să aştepte un răspuns împinse masa înapoi, îndesând-o în stomacul bombat al Guşatului.

Grămada de gologani se rostogoli, revărsându-se pe podea, într-o cascadă de monede. Imediat toţi orcii se repeziră sub masă, grăbindu-se să culeagă gologanii şi să-i îndese în buzunare.

— H-hhei, l-l-l-luaţi m-m-m-m-mâna! Sunt ai m-m-mei! scânci Bebo şi se aruncă asupra grămezii de orci, dându-i la o parte fără pic de delicateţe şi încercând să-şi recupereze averea. Bănuia că nu se va mai întâlni în viaţa lui cu un asemenea chilipir.

— Nu-s ai tăi… ai mei, pufni Găliganul, înfigându-şi laba greoaie în pieptul lui Bebo. Ai trişat!

— N-n-nu-i adevărat! strigă Bebo, rostogolindu-se pe podea.

Strânse pumnul şi izbi înăbuşit în creştetul capului Găliganului.

— Ahh, zbieră Găliganul, năpustindu-se înainte şi înşfăcându-l pe Bebo, care nici măcar nu se obosi să se ferească, ci îşi petrecu braţele în jurul adversarului, şi se prăbuşiră împreună strivind mai mulţi orci prinşi dedesubt.

Este adevărat că Bebo nu era cel mai isteţ dintre orci, deşi între cuvintele „isteţ” şi „ore” nu poate fi absolut nicio legătură, dar când era vorba de bătaie, Bebo nu mai era ultimul.

Urmă un potop de pumni şi lovituri cu genunchiul, însoţite de înjurături, şi în curând toţi orcii se prinseră în încăierare. Gologanii se împrăştiaseră în toate părţile, uitaţi de toată lumea, în timp ce orcii se luptau cu îndârjire, poate şi pentru că trecuse multă vreme de când nu mai avuseseră parte de o bătaie zdravănă, şi nimic nu era mai pe placul orcilor decât o bătaie adevărată.

Cuprinşi de furia oarbă care le întunecase mintea, atâta câtă aveau, şi preocupaţi doar de încăierare, nu băgară de seamă întâmplările ciudate care se puneau la cale în apropierea lor.

Tellarko se îndreptară din şale şi îşi băgă nasul în sulul de hârtie, citind pe îndelete şi silabisind cu grijă fiecare vorbă. De această dată vraja trebuia să izbutească. Când ajunse la ultimul cuvânt se învârti în cerc de trei ori. Se porni un vârtej de aer

ameţitor şi într-o clipă simţi cum pământul îi fugea de sub picioare. Apoi totul se linişti şi se trezi în mijlocul unei încăperi.

Magicianul tresări, îngrozit de ceea ce văzu zăcând la picioarele lui. Era Schlein. Se teleportase în iatacul Prealuminatului Stăpân! Prima lui pornire fu să arunce totul şi să o ia la fugă, dar în clipa aceea fu izbit de o priveliştе de necrezut. Stăpânul lui se afla întins fără cunoştinţă pe podea… dar arsurile şi băşicile de pe trup dispăruseră! Tellarko îngenunche lângă Schlein şi cercetă rănile. De-a lungul obrazului de-abia se distingeau câteva cicatricele neînsemnate. Pleoapele şi sprâncenele se refăcuseră complet, ba chiar şi părul de pe piept era la locul lui.

Tellarko se repezi spre masă şi aduse un ulcior cu apă şi un ştergar, apoi începu să tamponeze uşor faţa Stăpânului. Schlein se foi şi deschise ochii, aţintind privirea lui galbenă şi rea asupra vraciului. Chinul i se schimonosi de furie!

— Asta-i bună, iată-te! Nenorocitule, am să te…

Prealuminatul Stăpân îşi încleştă mâinile enorme în jurul grumazului slugii sale; Tellarko nu reuşi decât să îngaime câteva vorbe.

— Aghhh! Grrr! nu! Aşteaptă, Stăpâne! Ahhh! Te-ai vindecat! Uită-te în oglindă!

Schlein îl aruncă pe Tellarko ca pe un sac de cartofi, se ridică în picioare şi se îndreptă hotărât spre oglindă. Îşi trecu mâna prin părul blond şi des ca peria.

— Ia te uită! Se pare că m-am cam pripit când ţi-am judecat talentele, Tellarko! E chiar mai bine decât mă aşteptam! (Schlein îşi pipăi obrajii pe locul vechilor lui plăgi.) La fel de chipeş ca-ntotdeauna, nu-i aşa?

Pipernicitul tăvălit pe jos se ridică cu greutate şi încercă să îngaime un răspuns stăpânului său. Nu-i venea nici lui să creadă că Arsura-albinei putea avea un asemenea efect vindecător deşi dovada stătea în faţa ochilor lui. Scutură din cap şi ascunse la spate desaga în care ţinea averea.

— Mai pot face ceva pentru Prealuminatul Stăpân?

— Da! răspunse Schlein, fără să-şi ia ochii de la imaginea din oglindă. Du-te la bucătărie şi spune că poruncesc să fie totul pregătit pentru nunta din această seară!

Tellarko se strecură pe nesimţite din cameră, uşurat că scăpase cu bine şi uimit de rezultatele tratamentului său.

— Tare deştept mai eşti, împieliţatule, mormăi el în barbă, în timp ce cobora scările.

Una câte una uşile temniţelor începură să se prăbuşească din balamale, lăsând şuvoaie de şobolani să se scurgă prin deschizături; sute, sau poate mii de şobolani, se revărsau către camera paznicilor. Printre creaturile cu blană se aflau şi prizonieri slabi şi palizi, care se clătinau ameţiţi şi clipeau din ochi datorită strălucirii neaşteptate din încăperea luminată de făclii, neştiind ce să facă, dacă tot erau din nou liberi, şi uimiţi încă de rolul şobolanilor în toată întâmplarea.

Dar Endril şi Purkins nu aveau astfel de îndoieli, înşfăcară fiecare câte un retevei zdravăn din lemnele de foc aflate la îndemână şi se repeziră asupra învălmăşelii de orci dolofani, adăugând şi loviturile lor celor pe care şi le dădeau ei unul altuia. Celorlalţi prizonieri nu le trebui prea mult timp pentru a le urma exemplul. Răbufniră ura, suferinţa şi furia adunate ani îndelungaţi şi prizonierii dădură cale liberă simţămintelor.

Orcii fură surprinşi şi pricepură într-un târziu că erau atacaţi tocmai de prizonierii lor, care în loc să se afle în spatele uşilor zăvorâte îi asaltau înarmaţi cu beţe, scaune şi chiar cu propriile lor arme.

Încercară să se apere, dar deja era prea târziu, pentru că prizonierii erau ajutaţi de ceea ce păreau a fi toţi şobolanii din lume; animalele se căţărau cu uşurinţă pe apărătorile din piele şi muşcau fiecare bucăţică de carne descoperită, colcăind deasupra orcilor, îngropându-i sub maldăre de blană, cozi şfichiuitoare şi dinţi ascuţiţi. Şi dacă Endril nu i-ar fi oprit, nu exista nicio îndoială că şobolanii n-ar mai fi lăsat vreunul în viaţă. Dar rozătorii fură nemulţumiţi.

— De ce nu ne laşi să-i terminăm? şuieră Mustaţă-Tuciurie Ştii tu câţi dintre noi au murit de mâna lor până acum? Ei îi spuneau tocană de iepure, dar era carnea fraţilor noştri, nu erau iepuri!

Endril simţi că stomacul i se întoarce pe dos, dar îşi învinge scârba.

— Lasă-i în seama noastră pentru când le va veni vremea, domnule Şobolan, şi la urmă veţi hotărî soarta lor. S-ar putea să avem nevoie de ei ca monedă de schimb, înainte de a scăpa din locul ăsta nenorocit.

Purtarea orcilor nu făcea deloc lucrurile mai uşoare, pentru că

după ce fură legaţi şi înlănţuiţi, începură să ocărască pe cei care-i capturaseră, copleşindu-i cu înjurături despre părinţi, atât pe oameni cât şi pe şobolani, fără să priceapă că era mai potrivit să-şi ţină gura.

Căţărătorul abia izbutea să-şi potolească semenii, mai ales pe cei ai căror prieteni şi rude îşi găsiseră sfârşitul de-a lungul anilor în tigăile orcilor. Aceştia erau hotărâţi să se răzbune. Dar în cele din urmă Mustaţă-Tuciurie şi Endril avură ultimul cuvânt. Erau grăunţe destule şi mâncare cât să ajungă pentru toţi; asta urma să dea de lucru şobolănimii multă vreme, timp în care oamenii nu aveau decât să se răfuiască cu orcii. Înşfăcând legătura cu chei de la cingătoarea Găliganului, Endril se întoarse spre mulţime şi strigă:

— Acum urcăm în turn să o eliberăm pe doamna mea!

— Spre turn! răspunseră ceilalţi prizonieri, care între timp se înarmaseră cu armele orcilor şi cu securi.

Uşa temniţei subterane se deschise, lăsând să se reverse un torent de oameni furioşi şi o mare agitată de şobolani. Trecând prin galerii întortocheate, imobilizară toţi gardienii surprinşi în post şi eliberară din celule alţi prizonieri. Ceata din ce în ce mai numeroasă pătrunse la primul etaj al turnului şi captură oamenii care păzeau armurăria. Endril găsi cheile şi deschise. Puseră stăpânire pe alte arme, iar elful fu deosebit de mulţumit să-şi regăsească mănuşa magică şi sabia agăţate de perete. Le recuperă şi porni din nou în sus pe scări, în fruntea ciudatei armate de şobolani şi oameni, în căutarea lui Bith.

Larma făcută de prizonierii evadaţi, împreună cu zgomotul paşilor miilor de şobolani ropotind pe scări, ajunseră la urechile lui Schlein, care se dezmetici din visurile lui de mărire şi se apropie de uşă. Aruncă o privire pe coridor chiar în clipa în care mulţimea furioasă de oameni şi şobolani îşi făcea apariţia.

— Flăcările iadului şi mii de draci! exclamă el trântind în grabă uşa şi trăgând zăvorul. Se repezi în cealaltă parte a încăperii spre un panou tainic şi dispăru prin perete.

Tellarko tocmai terminase de transmis bucătarului instrucţiunile Stăpânului când din camera alăturată se auzi o zarvă de nedescris. Uşile bucătăriei se dădură de perete şi înăuntru se revărsă o mulţime de şobolani, urmaţi de cea mai înfricoşătoare ceată de bărboşi pe care magul o văzuse

vreodată. Şi toţi agitau săbii uriaşe deasupra capetelor!

Fără să mai aibă nevoie de vreun alt îndemn, magicianul şi bucătarul şef lăsară baltă totul şi se strecurară pe o uşă dosnică spre poarta din spatele castelului şi apoi în pădure.

Bith îşi venise în fire dar nu avea încă puterea să se ridice. Zăcea întinsă pe vechile dale de piatră, privind cum soarele cobora spre apus şi întrebându-se cine va ajunge mai întâi la ea. Schlein, Cal... Sau şobolanii.

Deodată de pe scări răzbătură zgomote de luptă, urmate de bubuitul unei hoarde ce părea să se apropie. Orcii de strajă fuseseră capturaţi şi Endril apucă cheia şi atacă lacătul. Uşa se deschise izbită de perete şi în încăpere năvăliră Endril şi Purkins, urmaţi de sute de şobolani. Bith ţipă, convinsă că apariţia lui Endril nu era decât o închipuire pusă la cale de Schlein pentru a o chinui. Credea în schimb în realitatea îngrozitoare a şobolanilor care-i răscoleau poalele rochiei, i se căţărau pe braţe şi picioare, atingând-o uşor şi chiţăind ea şi cum ar fi vrut să vorbească, în timp ce cozile lor lungi şi golaşe se frecau de pielea ei.

Fantasma lui Endril, alăturată realităţii de netăgăduit a sutelor de şobolani era mai mult decât putea Bith suporta; îşi îngropă faţa în mâini şi suspină.

— Ce-i asta, Elizebith, nu te bucuri că mă vezi? întrebă iluzia cu chipul lui Endril. Sau în lipsa mea a început să-ţi placă tovărăşia lui Schlein?

Imaginea lui Endril îşi bătea joc de ea cu răutate.

— Oh, nu, nu mă mai necăji. E prea crud, smiorcăi Bith. Endril, Endril, dacă-ai fi cu adevărat aici! Nu mai pot suporta. Aş vrea să mor!

Elful îngenunche în faţa fetei şi îi luă cu gingăşia mâna într-a lui.

— Bith dragă prietenă, nu mai plânge. N-am vrut să te necăjesc. Hai, uită te la mine! Sunt aici. Am venit să te salvăm. Aceşti şobolani sunt prietenii mei şi tu eşti liberă. Dar acum hai trebuie să plecăm cât mai repede din locul ăsta!

Bith privi în ochii lui Endril, cu obrajii brăzdaţi de lacrimile care îi răsăreau în ochi asemenea unor picături de rouă, şi înţelese că acela care se afla în genunchi în faţa ei era chiar Endril. Fără să-i mai pese de şobolani, care din nefericire

continuau să se afle în preajmă, privi îndelung faţa elfului şi îi mângâie obrazul cu degetele.

— Oh, Endril! Tu eşti! strigă ea, înlănţuindu-i braţele în jurul gâtului. Cum ai reuşit?

— Este o poveste lungă şi complicată, pe care am să ţi-o spun altădată, spuse Endril, ridicând în braţe trupul fragil al lui Bith şi pornind spre uşă. Nu aş fi izbutit de unul singur. Cel de lângă mine este John Purkins; dar trebuie să le mulţumim acestor şobolani de treabă pentru eliberarea noastră. Lor le datorăm totul.

— Şobolani, se auzi glasul pierdut al lui Bith, uimită să afle că era din nou liberă mulţumită unei cete de şobolani, animale de care îi fusese întotdeauna frică şi pe care le dispreţuia. Un zâmbet timid i se înfiripă pe buze şi descoperi că i se răspunse însutit din partea creaturilor cu cozi lungi, dinţi ascuţiţi şi blană, care fremătau la picioarele lui Endril pe când coborau scările ce duceau spre libertate.

Şobolanii, prizonierii, orcii, împreună cu Endril şi Bith, deschiseră ultima uşă şi se revărsară în curtea pietruită, unde se împrăştiară voioşi, dar încă zăpăciţi, fără să ştie ce aveau de făcut mai departe.

Mai multe străji rămaseră încremenite de uimire când îi văzură, dar când prizonierii se îndreptară spre ei strângând hotărâţi săbiile în mână, soldaţii aruncară armele şi îşi luară tălpăşiţa, dispărând din calea mulţimii ameninţătoare.

Şobolani şi oameni la un loc izbucniră în strigăte de bucurie, pentru că se părea că şi ultimul obstacol fusese depăşit. Nimic nu-i mai despărţea de libertate. Purkins şi un grup de foşti prizonieri alergară spre grajduri, de unde se întoarseră cu toţi caii, înşeuaţi şi gata de plecare. Fierarul îi înmână lui Endril frâiele a doi minunaţi armăsari murgi, apoi făcu o plecăciune în faţa elfului şi a fetei, devenind dintr-o dată foarte sfios.

— În numele meu şi al celorlalţi, vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut pentru noi. Nădăjduiesc că vă veţi găsi prietenii şi că veţi duce la bun sfârşit ceea ce aţi început. Dacă puteţi, treceţi şi pe la noi din când în când. În capătul asta de lume veţi avea întotdeauna prieteni pe care să vă puteţi bizui.

Vorbele fierarului fură întărite de ovaţiile şi urările de bine ale celorlalţi prizonieri, ca şi de cele ale şobolanilor.

Bith urcă în şa şi zâmbi larg. Endril încălecă şi el şi amândoi îşi

îndemnară caii spre poarta castelului.

Capitolul 22

Greybeard isprăvi povestea despre fântâna fără fund a regelui tocmai când cei trei ajunseră pe o culme ce se înălţa în faţa castelului lui Murcroft. Se înnoptase, dar luna aflată în creştere lumina valea dinaintea lor. Cal era flămând, iar acum, când vraja piticului se rupse, îşi simţea picioarele obosite şi tânjea după odihnă. Dar nu avu noroc. Jos, pe drumul ce şerpuia prin pădure spre poarta castelului, apăru o ceată de călăreţi. Gunnar, care probabil desluşise mai multe cu privirea lui ascuţită, începu să ţopăie nerăbdător.

— N-avem timp de pierdut! Ţineţi-vă de mâneca mea şi staţi aproape!

Într-o clipă, Cal, Hathor şi piticul porniră în viteză nebună, ca atunci când se salvaseră din ghearele Dragonului Negru. Copacii vâjiau pe lângă ei ca nişte năluci, în timp ce grupul celor trei gonea prin noapte, îndreptându-se spre castel.

Străjerii de la poartă, care nu fuseseră răpuşi de armata de şobolani şi de foştii prizonieri, îşi făcură apariţia pe creneluri, înarmaţi cu arbalete. În acelaşi timp de dincolo de ziduri se auzi ropot de copite. Apoi poarta cea mare se deschise şi o sută de călăreţi înarmaţi, cu Murcroft în frunte, pătrunseră ca o furtună înăuntru. Agitându-şi săbiile, se repeziră asupra gloatei înmărmurite, care până atunci forfotise nepăsătoare prin curtea castelului.

Sute de sărmani şobolani fură zdrobiţi sub copitele cailor şi mulţi alţii se împrăştiară speriaţi care încotro. Prin aer prinseră a vâjâi săgeţi şi suliţe, doborând mai mulţi prizonieri. Calul lui Bith necheză speriat şi fata se trezi trântită la pământ. Purkins izbuti să o ferească din calea câtorva dintre călăreţii lui Murcroft, care se şi repeziseră spre ei.

Endril îşi trase sabia din teacă îndemnând un grup de prizonieri să i se alăture, dar aceştia aruncară armele şi se ascunseră în umbra zidurilor. Elful lovi fulgerător doi soldaţi care îl atacaseră, zburându-le săbiile din mână. Călăreţii se dădură puţin înapoi de frica paloşului lui şi formară un cerc în jurul celor

câţiva care îndrăzneau să li se opună. Se lăsă o linişte nefirească, tulburată doar de fornăitul cailor sau de gemetele răniţilor.

Purkins, Bith şi Endril erau înconjuraţi. Elful puse un braţ în jurul fetei şi ridică sabia sfidător. Bith scotoci la cingătoare, simţind pentru prima dată că puterile magice îi reveniseră. Din senin porni un vârtej care împrăştie nori de praf în toate direcţiile, făcând călăreţii să dea înapoi.

Endril privi în sus şi într-o clipă îi împinse pe Purkins şi Bith într-o parte, la timp pentru a-i feri din calea labelor dragonului negru, care zguduiră pământul. În vreme ce apariţia creaturii enorme speriase pe călăreţi şi îi îngrozise pe prizonierii din curte, Schlein, călare într-o şa aurită pe umerii monstrului, izbucni în râs.

— Trebuie să te felicit, Elizebith, rânji Prealuminatul Stăpân. Mi-ai pricinuit mai multe necazuri decât mi-aş fi putut închipui!

Una dintre labele respingătoare ale dragonului se răsuci în sus spre ticălos şi Schlein descălecă din şa în gheara binevoitoare a monstrului.

— Noaptea asta ar fi trebuit să fie noaptea nunţii noastre! Dar mă tem că lucrul acesta nu se va mai întâmpla!

Dragonul îl coborî pe Schlein pe pământ.

— M-am săturat de toate necazurile pe care mi le faceţi, tu şi prietenii tăi. Până la miezul nopţii rugul va fi gata iar vrăjitoarea va fi arsă! (Izbi cu pumnul în podul palmei şi apoi se întoarse spre Murcroft.) Pregăteşte rugul!

Schlein privi apoi către cei câţiva prizonieri şi şobolanii care se ascundeau în umbra din spatele cercului format de călăreţi.

— Şi ai grijă că niciunul dintre viermii ăştia să nu rămână în viaţă!

Străjile se apropiară de Bith, Endril şi Purkins, în timp ce soldaţii călare îşi întoarseră caii pentru a împlini poruncile lui Schlein.

Deodată, în noapte se făcu auzit sunetul unui corn, ca o detunătură asurzitoare care cutremură pământul. Caii se speriară şi aruncară călăreţii din şa, apoi începură să galopeze sălbatic, semănând panică şi confuzie în curtea castelului. Poarta masivă, prinsă cu lanţuri de fier, se desprinse din zidurile de piatră care o flancau, zdrobind sărmanii străjeri prinşi dedesubt.

Endril şi Purkins o luară pe Bith şi se repeziră spre scara turnului. Schlein începu să zbiere, blestemând, apoi îşi croi drum spre Bith, izbind cu pumnul caii care îi stăteau în cale.

— Endril, priveşte! strigă fata, arătând spre intrarea castelului.

Acolo, în locul în care cu câteva clipe mai înainte încă se mai găsea uriaşa poartă, se aflau acum Cal, Hathor şi piticul. Tânărul războinic ţinea o sabie strălucitoare deasupra capului. Schlein se întoarse într-acolo, îi zări şi el şi îi porunci dragonului negru:

— Distruge-i *imediat!*

Câţiva soldaţi se şi repeziră în întâmpinarea noilor veniţi, dar Caltus era mult prea iute pentru ei şi îl doborî pe primul, apoi pe următorul, cu lovituri ameţitoare. Hathor îşi roti larg securea, retezând capetele a trei dintre ei şi făcându-i pe ceilalţi să dea înapoi îngroziţi. Băiatul înaintă apoi provocator spre mijlocul curţii, ţinând scutul într-o mână şi pe Sjonbrand în cealaltă. Sabia împrăştia sclipiri verzi-albăstrui şi zbârnâia ameninţătoare, ca un roi de albine înfuriate.

Dragonul negru se apropia cu încetineală şi grijă, după cum îi era obiceiul, aţintindu-şi privirea în ochii băiatului. În acest timp Hathor îşi croia drum în jurul curţii, hăcuind şi ciopârţind orice nenorocit de soldat care nu era destul de înţelept să se ferească din cale, iar piticul îl urma liniştit în drumul lui. Pufăind zgomotos, dragonul îşi umflă pieptul şi dădu drumul unui şuvoi fierbinte de flăcări, care se rostogoli în curte, înghiţindu-l pe Cal.

Toţi cei de faţă strigară uimiţi, iar Bith scoase un ţipăt. Când flăcările se potoliră şi fumul înecăcios se împrăştie, Cal apăru neatins. Deşi coiful, scutul, brăţările şi cornul din aur se topiseră, iar hainele se dezintegraseră şi ele, băiatul rămăsese în picioare cu mâinile încleştate pe mânerul lui Sjonbrand.

Caltus scoase un strigat de luptă sălbatic şi se năpusti asupra duşmanului. Înainte măcar ca dragonul să poată face vreo mişcare, împlântă sabia în pieptul bestiei. Monstrul întunecat horcăi de moarte şi se prăbuşi încet la picioarele băiatului.

Schlein blestemă din nou şi începu să-şi agite furios braţele. În jurul trupului i se înfiripă o aură portocalie, apoi dispăru într-un nor de fum alburiu. Murcroft, văzând ce întorsătură luaseră lucrurile, se topi în întuneric, în vreme ce prizonierii şi şobolanii se repeziră înainte, gata din nou de luptă.

Dar lupta se cam terminase, pentru că o dată ce Schlein şi

Murcroft dispăruseră, apărătorii castelului se predară neîntârziat. Şobolanii şi foştii prizonieri se întoarseră, ocupându-se de morţii şi răniţii lor.

Curând curtea se goli şi rămaseră doar cei patru proscrişi: Cal, Hathor, Endril şi Bith, din nou împreună. Endril o conduse pe Bith pe scări în jos şi se alăturară prietenilor lângă stârvul dragonului răpus. Fata chicoti spre Cal şi băiatul, conştient dintr-o dată de goliciunea lui, se înroşi ca o sfeclă şi înşfăcă blana de urs a lui Hathor, petrecându-şi-o în jurui trupului. Piticul răsări de undeva din întuneric şi începu să ţopăie de bucurie.

— E nemaipomenit, l-ai ucis pe dragonul negru… Schlein şi Murcroft au şters-o! Ha, ha! Stăpânului Întunericului n-o să-i prea placă!

Bith îşi ceru iertare de la prietenii ei pentru că îşi putuse închipui că au părăsit-o. Cal zâmbi.

— De data asta ne-am descurcat Chiar dacă am pierdut coiful din aur şi scutul, o mai avem pe Sjonbrand sabia lui Skryling!

Cu un icnet, smulse arma din pieptul dragonului şi o ţinu în sus, într-o mână. Spre uimirea tuturor sabia începu să se topească, prelingându-se picătură cu picătură, ca şi cum ar fi fost apă.

— Nu se poate! ţipă Cal.

— Sunt sigur că în spatele poveştii ăsteia e Vili, remarcă aspru Endril.

Fără ca să se aştepte cineva, de obicei atât de liniştitul Hathor îl înşfăcă pe pitic de ceafă, ridicându-l de la pământ:

— Cine este stăpânul tău?

Piticul îngăimă, înecându-se:

— Vili! Dar m-am aflat sub jurământ, nu vă puteam spune… nu până acum.

Hathor îi dădu drumul jos şi se plesni cu palma lui uriaşă peste frunte.

— Ei bine, trebuie să recunoaşteţi că vă aflaţi în siguranţă şi sănătoşi, spuse piticul frecându-şi mânuţele, şi asta mulţumită lui Vili şi lui Sjonbrand. Să ştiţi că într-adevăr eu am meşterit-o. Şi pe mine mă doare să o văd distrusă, dar ştiu că nu se putea altfel!

— Şi care este răsplata noastră? întreabă Bith. Am trecut prin tot infernul ăsta numai pentru ca tu să poţi distruge nenorocita aia de sabie?

— Bine, atunci am să…

Greybeard scotoci în desaga lui şi scoase la iveală un săculeţ cu aur. Bith îl înhăţă, furioasă.

— Oh, nu! se jelui piticul, întristat. Din desagă apărură rămăşiţele sticlei de vin fără fund.

— Îmi pare rău, Hathor; s-o fi spart în timpul luptei.

— Oooo, acum chiar că aş fi băut ceva! exclamă trolul.

— Nu eşti singurul! intră şi Cal în vorbă.

Piticul mai scoase un săculeţ cu aur din sân şi îl ridică în ochii tuturor.

— Acesta, prieteni, este sfârşitul averii mele, să ştiţi! Iată, luaţi-l.

Endril apucă punguţa şi o agăţă la cingătoare. Piticul continuă:

— Dacă îmi aduc eu bine aminte de pe vremea când am explorat locurile astea, Murcroft avea în castelul lui o pivniţă bine garnisită cu vinuri. Nu aşteaptă decât să o vizităm. Ha! Ce potriveală! Murcroft dă de băut! (Privi în sus spre lună.) Am destul timp pentru o duşcă, apoi trebuie să mă întorc în mare grabă în Northunderland. O problemă cu o anumită corabie împrumutată pe care trebuie să o înapoiez!

Endril şi Bith nu spuseră nimic şi cei cinci se îndreptară fără grabă spre castel, unde li se alăturară Purkins, şobolanii şi toţi cei care îi ajutaseră să-l învingă pe Schlein şi pe aliaţii lui. Petrecerea care urmă a intrat în legendă.